

YASAK İLİŞKİ
"A Secret Affair"

BARBARA TAYLOR BRADFORD
SARAYBOSNA, AĞUSTOS 1995

Tam bütün malzemeyi içine koyduğu sırt çantasının kilitini kaparken öyle müthiş bir patlama oldu ki, başını hemen yukarı kaldırdı. Bu gibi olaylarda deneyimli olduğu için durdu ve bir bombanın daha patlamasını bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece derin bir sessizlik.

Amerikan kablolu haber ajansı GNS'in yabancı muhabirlerinin başı olan Bili Fitzgerald ceketini sırtına atıp odadan dışarı fırladı.

Koşa koşa merdivenlerden inip büyük salona girdi. Oradan geçip arka kapıların birinden dışarı çıkarak Holiday Inn'den ayrıldı. Otelin ana girişi Sniper Alley isimindeki dar sokağa açılıyordu. Çok tehlikeli olduğu için de bu kapı savaşın başından beri kullanılmıyordu.

Bili başını kaldırıp gözleriyle gökyüzünü taradı. Masmavi göğe yaslanmış birkaç beyaz bulutun dışında gökyüzü bomboştı. Savaş uçakları görünürde yoktu.

Zırhlı bir LandRover onun olduğu yere doğru hızla gelip hemen yanbaşımda durdu.

Arabanın sürücüsü Daily Mail'de çalışan eski bir arkadaşı, İngiliz gazeteci Geoffrey Jackson'dı. İleriyi işaret ederek

"Patlama sesi şu taraftan geldi" dedi ve ilave etti: "Benimle gelmek ister misin?"

Bili "Tabii isterim, teşekkürler Geoff" diyerek LandRover'a atladı.

Yol boyunca hızla ilerlerken Bili içinden bu patlamanın ne olduğunu merak ediyordu. Geoffrey'e dönüp

"Herhalde üst taraftaki tepelere mevzilenmiş Sırların Saraybosna'ya attıkları bir bomba daha, ne dersin?" diye sordu.

"Hiç kuşkun olmasın, adamlar tepelere yerleşmişler. Artık kabullenmek lâzım. Bunlar şehri bombalamaktan vazgeçmiyorlar. Sivilleri hedef almaları çok canımı sıkıyor. Bu Tann'nın cezası savaşı bütün dünyaya duyurayım derken bir kaza kurşununa hedef olup ölmek istemiyorum."

"Ben de."

Geoffrey, ön camdan dikkatle etrafı kollayıp, bir taraftan gelecek herhangi bir tehlikeyi önleyebilmek için dua ederken, bir taraftan da Bill'e "Senin ekip nerede?" diye sordu.

"Ben hazırlanırken onlar bir araştırma yapmak için çıktılar. Bizim bugün Saraybosna'dan ayrılmamız gerekiyor. Bir hafta İtalya'da kalıp biraz rahatlayıp, dinleneceğiz."

Geoffrey bir kahkaha attı. "Vay şanslı herifler. Ben de sizinle gelip çantalarınızı taşıyabilir miyim?"

Bili de güldü. "Neden olmasın!"

"Ah keşke ahabap, keşke gelebilsem!"

Birkaç dakika sonra Geoffrey bir pazar yerinin önünde durdu. Biraz evvel gülen yüzü birden asılan İngiliz gazeteci "Tanrı'nın cezası bomba buraya düşmüş" dedi.

"Hızır Sırlar Bosnalı sivilleri öldürmekten bakalım ne zaman vazgeçecekler. Bunlar resmen gangster be."

"Öyle olduklarını sen biliyorsun, ben biliyorum. Balkanlar'daki bütün diğer muhabirler de biliyor. Ama batıdaki müttefikler biliyor mu?"

Geoffrey "Bana sorarsan hepsi bir alay sersem" deyip LandRover'ı parketti. İkisi de atlayıp indiler.

Bili, "Beni arabana aldığın için sağol. Benimkileri arayıp bulmam lâzım. Sonra görüşürüz" dedi. Geoffrey de "Tamam Bili, görüşmek üzere" deyip yürüdü, kalabalığa karıştı.

Bili de onu izledi.

Keşmekeş sürüp gidiyordu.

Kadınlarla çocuklar oradan oraya koşuşuyor, her taraf alev alev yanıyordu. Bili karmakarışık şeylerle irkildi. Bu sesler, binaların yıkılırken çıkardıkları uğultu, korkudan çılgık çılgıça bağrıışan kadınlarla çocukların sesi, yaralıların ve ölmek üzere olanların iniltileri, pazar yerinde ölen çocuklarının üzerine kapanıp hıçkırıklara boğulan annelerin feryatlarıydı.

Bili, bir evin yansı yıkık duvarına tırmanıp pazar yerinin diğer tarafına atladı. Etrafına bakındığında gördüğü katliamdan kalbi sıkıştı. Görüntü, korkunçtu.

Bili, devamlı değilse bile, uzun zamandan beri, ayağı yukarı üç senedir muhabir olarak Balkanlardaki savaşı izliyordu.

Bu, acımasız, vahşi bir savaştı. Ve de Bili neden Amerika'nın, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi, hâlâ öbür yavaşını çevirdiğini anlamakta zorlanıyordu. Bu davranış ona çok anlamsız geliyordu.

İçini soğuk bir ürperti kapladı. Ve cansız çocuğunu hâlâ kollarının arasında tutup, hüngür hüngür ağlayan genç bir

YASAK İLİŞKİ "A Secret Affair"

BARBARA TAYLOR BRADFORD

SARAYBOSNA, AĞUSTOS 1995

Tam bütün malzemeyi içine koyduğu sırt çantasının kilitini kaparken öyle müthiş bir patlama oldu ki, başını

hemen yukarı kaldırdı. Bu gibi olaylarda deneyimli olduğu için durdu ve bir bombanın daha patlamasını

bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece derin bir sessizlik.

Amerikan kablolu haber ajansı GNS'in yabancı muhabirlerinin başı olan Bili Fitzgerald ceketini sırtına atıp odadan dışarı fırladı.

Koşa koşa merdivenlerden inip büyük salona girdi. Oradan geçip arka kapıların birinden dışarı çıkarak Holiday Inn'den ayrıldı. Otelin ana girişi Sniper Alley ismindeki dar sokağa açılıyordu. Çok tehlikeli olduğu için de bu kapı savaşın başından beri kullanılmıyordu.

Bili başını kaldırıp gözleriyle gökyüzünü taradı. Masmavi göğe yaslanmış birkaç beyaz bulutun dışında gökyüzü bomboştı. Savaş uçakları görünürde yoktu.

Zırhlı bir LandRover onun olduğu yere doğru hızla gelip hemen yanbaşımda durdu.

Arabanın sürücüsü Daily Mail'de çalışan eski bir arkadaşı, İngiliz gazeteci Geoffrey Jackson'dı. İleriyi işaret ederek

"Patlama sesi şu taraftan geldi" dedi ve ilave etti: "Benimle gelmek ister misin?"

Bili "Tabii isterim, teşekkürler Geoff" diyerek LandRover'a atladı.

Yol boyunca hızla ilerlerken Bili içinden bu patlamanın ne olduğunu merak ediyordu. Geoffrey'e dönüp

"Herhalde üst taraftaki tepelere mevzilenmiş Sırpların Saraybosna'ya attıkları bir bomba daha, ne dersin?"

diye sordu.

"Hiç kuşkun olmasın, adamlar tepelere yerleşmişler. Artık kabullenmek lâzım. Bunlar şehri bombalamaktan vazgeçmiyorlar. Sivilleri hedef almaları çok canımı sıkıyor. Bu Tann'nın cezası savaşı

bütün dünyaya duyurayım derken bir kaza kurşununa hedef olup ölmek istemiyorum."

"Ben de."

Geoffrey, ön camdan dikkatle etrafı kollayıp, bir taraftan gelecek herhangi bir tehlikeyi önleyebilmek için dua ederken, bir taraftan da Bill'e "Senin ekip nerede?" diye sordu.

"Ben hazırlanırken onlar bir araştırma yapmak için çıktılar. Bizim bugün Saraybosna'dan ayrılmamız gerekiyor. Bir hafta İtalya'da kalıp biraz rahatlayıp, dinleneceğiz."

Geoffrey bir kahkaha attı. "Vay şanslı herifler. Ben de sizinle gelip çantalarınızı taşıyabilir miyim?"

Bili de güldü. "Neden olmasın!"

"Ah keşke ahbap, keşke gelebilsem!"

Birkaç dakika sonra Geoffrey bir pazar yerinin önünde durdu. Biraz evvel gülen yüzü birden asılan İngiliz gazeteci "Tanrı'nın cezası bomba buraya düşmüş" dedi.

"Hinzır Sırplar Bosnalı sivilleri öldürmekten bakalım ne zaman vazgeçecekler. Bunlar resmen gangster be."

"Öyle olduklarını sen biliyorsun, ben biliyorum. Balkanlar'daki bütün diğer muhabirler de biliyor. Ama batıdaki müttefikler biliyor mu?"

Geoffrey "Bana sorarsan hepsi bir alay sersem" deyip LandRover'ı parketti. İkisi de atlayıp indiler.

Bili, "Beni arabana aldığın için sağol. Benimkileri arayıp bulmam lâzım. Sonra görüşürüz" dedi. Geoffrey de "Tamam Bili, görüşmek üzere" deyip yürüdü, kalabalığa karıştı.

Bili de onu izledi.

Keşmekeş sürüp gidiyordu.

Kadınlarla çocuklar oradan oraya koşuyor, her taraf alev alev yanıyordu. Bili karmakarışık şeylerle irkildi. Bu sesler, binaların yıkılırken çıkardıkları uğultu, korkudan çığlık çığlığa bağrışan kadınlarla çocukların sesi, yaralıların ve ölmek üzere olanların iniltileri, pazar yerinde ölen çocuklarının üzerine kapanıp hıçkırıklara boğulan annelerin feryatlarıydı.

Bili, bir evin yansı yıkık duvarına tırmanıp pazar yerinin diğer tarafına atladı. Etrafına bakındığında gördüğü katliamdan kalbi sıkıştı. Görüntü, korkunçtu.

Bili, devamlı değilse bile, uzun zamandan beri, ayağı yukarı üç senedir muhabir olarak Balkanlardaki savaşı izliyordu.

Bu, acımasız, vahşi bir savaştı. Ve de Bili neden Amerika'nın, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi, hâlâ öbür yanağını çevirdiğini anlamakta zorlanıyordu. Bu davranış ona çok anlamsız geliyordu.

İçini soğuk bir ürperti kapladı. Ve cansız çocuğunu hâlâ kollarının arasında tutup, hüngür hüngür

ağlayan genç bir

L

kadının yanından geçerken sendeledi. Çocuğun kanı kara toprağa damlıyordu.

Bir an gözlerini kapadı, yürümeye devam edebilmek için güç bulmaya çalıştı. O, yabancı bir gazeteci, üstelik de savaş muhabiriydi. Ve de habercilik onun göreviydi. Duygusallığının haberciliğine ya da yaptığı

yorumlara set çekmesine izin veremez, izlediği olayların etkisi altında kalamazdı. Tarafsız olması şarttı.

Ama bazen, Tanrı'nın cezası, buna engel olamıyordu. Zaman zaman bu acı, insanların çektikleri, onu sarsıyordu. En fazla acı çekenler de masum insanlardı.

Pazar yerinde ortalıkta dolaşıp dururken, her şeyi, yanan binaları, meydana gelen tahribatı, bitkin, yenik, yaralı insanları görmezden gelemiyordu. Titredi, öksürdü. Simsiyah duman, yanık lastik kokusu ve de ölümün kokuşmuşluğu ile hava berbattı. Durdu, bir kere daha etrafına bakındı, gözleri ekibini aradı. Onlar da herhalde patlama sesini duymuş ve koşup gelmişlerdi. Hiç kuşkusuz burada, kalabalığın arasında bir yerlerdeydiler.

Sonunda gördü.

Kameraman Mike Williams, ses teknisyeni Joe Alonzo kalabalığın içine dalmış diğer TV ekipleri ve kameramanlarıyla beraber harıl harıl film çekiyorlardı. Herhalde bombayı duyar duymaz hepsi gelmişlerdi.

Bili, CNS ekibini yakalamak için koşarak yanlarına giderken etraftaki gürültüyü bastırmak istercesine, avazı çıktığı kadar "Ne oldur Bir bomba daha mı?" diye bağıırıyordu.

Joe dönüp Bill'e baktı.

"Havan topu herhalde. Yirmi, otuz ölü var." Mike başını çevirmeden, kamerasını, korkuyla birbirlerine sarılmış, kan

10

lar içinde, şaşkın şaşkın etrafına bakman iki çocuğa doğrultup ekledi: "Belki de daha fazla, pazar bugün bayağı kalabalıktı." Mike kamerayı durdurdu. Bill'e dönüp yüzünü buruşturdu "Bir hayli kadın ve çocuk vardı. Fena yakalandılar. Feci bir olay."

Bili sadece "Aman Tanrım!" diyebildi.

Joe da, "Havan topu çok büyük bir çukur açtı" diye ilave etti.

Bili başını çevirdi arkadaşlarına baktı, kısık ama öfkeli bir sesle "Sırplar hiç kuşkusuz bugün pazarın

kalabalık olacağını biliyorlardı. Bu vahşet!" dedi.

Mike, "Haklısın, vahşet. Ama biz artık bunların ne kadar vahşi olduklarını öğrendik, değil mi?" diye onayladı.

Bili başını salladı, Mike ile birbirlerine hak verircesine bakiştılar.

Bili, "Sivillerin topluca katledilmeleri" diye lafa başlarken, birden susup, dudağını ısırıldı. Mike'la Joe bu lafları çok işitmişlerdi. Devamlı olarak tekrar etmenin anlamı yoktu. Ama yine de birazdan Amerika'ya seslenirken, kendini tutamayıp aynı sözleri tekrar edeceğini biliyordu.

Pazar yerinin öbür tarafında, birden yeni bir hareket oldu. Birleşmiş Milletler'in silahlandırılmış personelini taşıyan araçlar, birkaç resmi Birleşmiş Milletler arabası ve onları izleyen ambulanslar. Hepsi park edebilecekleri bir yer arıyorlardı.

Joe acı acı söylenmeye başladı: "Nihayet geldiler. Hiç gelmemektenşe geç gelmek iyidir. Tabii artık yapabilecekleri pek bir şey yok. Olsa olsa yaralıları taşır, ölüleri gömerler."

11

Bili hiç cevap vermedi. O, kafasından, birazdan yapacağı konuşmayı geçiriyor, seçeceği sözcükleri, cümleleri hazırlıyordu. Yapacağı yorumun eksiksiz bir anlatımı ve de etkili, canlı, dokunaklı olmasını istiyordu.

Mike kaşlarını kaldırıp "Anladığım kadarıyla biz izne çıkamayacağız . En azından bugün gitmiyoruz, değil mi Bili?" diye sordu.

Bili kafasındaki düşüncelerden bir an için sıyrılıp yanıtladı. "Hayır Mike. Buradan şimdi ayrılamayız. Bu olayın sonucunu beklememiz lâzım. Herhalde, herhangi bir şekilde bir tepki gelecek. Eğer Clinton ile diğer batılı liderler hemen kesin ve yerinde bir karar almazlarsa, bu defa halk sesini yükseltir."

"Pekala" dedi Mike, "Kalıyoruz." •

Joe söyleniyordu, "Hiçbir şey yapacakları yok. Hiç birisi görevini ciddiye almıyor. Ta başından beri katil Sırlara göz yumdular."

Bili ona hak verdiğini göstermek için başını salladı. Zaten Joe Bosna'daki bütün basın mesuplarının ve televizyoncuların çok iyi bildiği bir gerçeği tekrarlıyordu. Mike'a dönüp sordu: "Acaba şimdiye kadar neleri kaydedebildik?"

"Herhalde bir hayli görüntü alabildik. Joe ile ben pazar yerine hemen hemen ilk gelenlerdeniz. Havan topu atıldıktan birkaç saniye sonra buradaydık. Top atıldığı an jipteydik ve buraya çok yakındık. Ben hemen görüntülemeye başladım. Öyle dehşet verici bir manzaraydı ki Bili."

Joe üzerine basa basa ekledi. "Korkunçtu!"

Bili, "Bunları bütün dünyanın görmesi lâzım" dedikten sonra, hemen ilave etti: "Benim, spotu filme geçirebilecek

12

bir yer bulmam gerek. Mümkün olduğu kadar dramatik bir yer olsun istiyorum."

"Tamam Bili. Teybe ne zaman kaydedeceksin?" "Aşağı yukarı on dakika sonra. Önce şuraya gidip ambulansların etrafında duran Birleşmiş Milletler personeli ile konuşup, başka olay olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım. "Tamam, ben de gidip hemen iyi bir yer bulayım."

William Patrick Fitzgerald ünlü bir yorumcu ve hiç kuşkusuz kablolu haber ajansının starıydı. Yeryüzündeki bütün savaş alanlarından ve gittiği bütün belalı yerlerden verdiği ölçülü, doğru, ama sarsıcı haberleriyle tanınmıştı.

Açık renk teni, temiz görünümlü yüzü ve çocuksu yakışıklılığı otuz üç yaşında olduğunu göstermiyor, ama ciddi tavrı, TV kameraları karşısında onu başarılı yapıyordu.

Tatlı bir içtenlikle bakan mavi gözleri, sıcak gülümsemesi, Bill'in samimi ve dürüst karakterinin göstergesiydi. Bu nitelikleri de inandırıcılığını vurguluyor ve televizyonculukta başarılı olmasına neden oluyordu. Bu büyük saygınlığı da insanların ona inanmasını, güven duymasını sağlıyordu. İzleyiciler, söylediği her şeyi dikkatle dinliyor, her kelimesinin üzerinde duruyor ve onu her zaman ciddiye alıyorlardı.

Elbette CNS (Gable News System Kablolu Haber Ajansı) da ona değer veriyordu. Diğer televizyon kanalları Bill'i kendi taraflarına çekebilmek için can atıyorlardı. Bütün öneriler menajeri yoluyla ona ulaşıyor, Bili de her defasında hepsini geri çeviriyordu. O başka kanallarla ilgilenmiyordu.

Bu içten bağlılığı da bir başka güçlü yönüydü. Sekiz seneden beri çalıştığı CNS'den ayrılmayı hiç istemiyordu. Biraz sonra pazar yerinde, yanan evlerin iç karartan dekoru önünde durduğunda içtenliği her zamankinden fazla belli oluyordu.

Bili, beş yıl önce kaybettiği saygın bir gazeteci olan babasından öğrendiği gibi ve her zaman uyguladığı, muhabirliğin eski bir kuralı olan KİM, NE ZAMAN, NEREDE, NE, NEDEN ve NASIL sorularını yanıtlarken kullandığı üzücü kelimeleri, iyi ayarlanmış bir ses tonuyla dile getiriyordu.

Bili sözlerine, "Bugün Saraybosna'da, kalabalık bir pazar yerinde, atılan bir havan topu mermisinin patlaması sonucu otuz yedi sivil hayatını kaybetti, pek çok kişi de yaralandı" diye başladı. "Havan topu, zaten harap olmuş bu şehre, civardaki tepelerde mevzilenmiş Sırp ordusu tarafından atıldı. Bu, çoğunlukla kadın ve çocuklardan oluşan masum ve silahsız insanlara karşı yapılmış iğrenç bir saldırıydı. Bombalama olayından hemen sonra gelen Birleşmiş Milletler gücü, bunu, Başkan Glinton ile diğer batılı müttefiklerin gözardı edemeyecekleri bir vahşet olarak değerlendirdiler. Birleşmiş Milletler'in üst düzey görevlileri Sırpların bu aşırı vahşetini, yersiz, ölçsüz ve de kabul edilemeyecek bir saldırganlık olduğunu artık anlamaya zorlanmaları gerektiğini söylüyorlar. Bir Birleşmiş Milletler görevlisi, Sırpların böyle davranmakla barış müzakerelerini tehlikeye

soktuklarına işaret ediyor."

Bili, bombalama olayı hakkında biraz daha kapsamlı bilgi verdikten sonra, katliamın görüntüleriyle beraber yayınlanmak üzere yaptığı kısa bir açıklamayla günlük haber bültenini noktaladı.

14

Kendisine ayrılan on dakikanın sonunda Bili, kameranın karşısından ayrıldı ve yayının kesilmesini bekledi.

Sonra Mike ile Joe'ya dönüp, sakın bir sesle: "Daha önce konuştuğum bir Birleşmiş Milletler yetkilisinin, artık batının kesinlikle araya girip bir misilleme yapması gerektiğine inandığını yaptığım yoruma ekleyemedim. Aynı yetkili bunun kaçınılmaz olduğuna işaret ediyor. Bana 'Halkın öfkesi her gün biraz daha artıyor' diye anlattı."

Joe ile Mike, BilFi kuşkuyla süzdüler.

İlk konuşan Joe oldu. Hiç inanmamıştı.

Joe başını iki tarafa salladı. Üzgündü. "Bu laflan çok duyduk. Bu tiksinti veren savaş, benim insanlara olan güvenimi galiba iyice sarstı. Billy dostum, göreceksin bak, kimse oralı olmayacak. Bunlar statükodan ibaret" dedi.

Ama Joe Alonzo yanılıyordu. Washington, Londra ve Paris'teki batılı müttefiklerin liderlerinin, Sırpların Bosnalı sivil halkı sistemli bir şekilde katletmelerini durdurmak içiri önemli adımlar atmaktan başka çareleri kalmadığını, aksi halde kendi halklarının öfkesi ve isyanıyla karşı karşıya kalacaklarını bilmeleri lâzımdı.

Havan topunun pazar yerine atılmasından iki gün sonra müttefikler, Saraybosna tepelerinde mevzilenmiş

Sırp ordusunun üzerine NATO'nun savaş uçaklarını gönderdiler.

30 Ağustos 1995 günü bombalama harekâtı ciddi bir şekilde başladı ve bu da savaşın en önemli saldırısı

oldu. İki hafta gibi kısa bir sürede 3,500 defa hücumla geçtiler. Bu saldırılarda Tomahavvk Gruise füzeleri bile kullanıldı.

Üçüncü hafta sonunda Sırplar geri adım atmaya başladı

15

ve Saraybosna tepelerinden ağır silahlarını çektiler; barış müzakerelerinden söz etmeye başladılar.

NATO'nun hücumu ve daha sonraki gelişmeler yüzünden Bili Fitzgerald ile CNS ekibi Bosna'da kaldı.

İtalya'da yapacakları bir haftalık tatilleri belirsiz bir tarihe ertelendi.

Bir akşam Holiday Inn'in halka açık yemek salonunda, büyük bir masada üçü beraber otururken, Bili arkadaşlarına dönüp "Hey, çocuklar, tatil imkanını kaçırdık diye üzülmüyoruz, değil mi?" dedi.

Mike, "Yok canım, hiç aldırıyoruz. Amalfi'de birkaç güzel kızla beraber keyif çatmayı kaçırdığına kim aldırış eder ki! Hiç kimse böyle bir fırsatı kaçırdım diye üzülmez, hele Joe ile ben!" deyip omzunu silkerek ekledi: "Aslında güneş, deniz ve seks, artı nefis bir İtalyan yemeği herkese vız gelir" dedi.

Bili de kıkırdadı.

Joe da gülerek, "Bakın, bana vız gelmez!" dedikten sonra en yakın arkadaşı olan kameramana sıırttı.

Sonra Bill'e döndü. "Bu seyahati öyle bir bekliyordum ki! Sen de Venedik'e gitmeyi çok istiyordun değil mi?"

Haydi kabul et Bili"

dedi.

"Evet, haklısın, Venedik'e gitmeyi çok arzu ediyordum. Ama göreceksin bak, pek yakında orada olacağım.

Belki de önümüzdeki bir iki ay içinde giderim."

Eylül'ün sonlarına gelmişlerdi. Saraybosna sokakları oldukça sakindi. Savaş şiddetini kaybetmiş, kana susamış Sırpların şehre yaptıkları baskınlar azalmış, ateş açmaları seyrekleşmişti. Yabancı medyanın tümü NATO'nun ısrarlı misillemelerinin Sırpları, batının şimdiye kadar sözünü etti 16

ği uzlaşma sözcüklerinden çok daha fazla yola getirdiğinin farkındaydı.

Bili sözlerine devam etti: "Bence burada işler artık yoluna girecek. Hem de pek yakında."

Mike ile Joe'nun yüz ifadeleri buna inanmadıklarını gösteriyordu ve hiç cevap vermediler.

Bili meslekdaşlarının yüzüne dikkatle bakarak, "Birazcık şansımız varsa, bu savaş yakında son bulur" diye ilave etti.

Joe her zamanki güvensizliği ve karamsarlığı ile, "Bahse girer misin?" diye sordu.

Bili hiç düşünmeden cevap verdi "Hayır, girmem. Sırpların ne yapacağı hiç belli olmaz. Onların ipiyle kuyuya inilmez."

"Çok doğru. Adamlar aynı zamanda iki elleriyle birden ateş ederler. Manyak herifler çok da hızlı silah kullanıyorlar," diye Joe söylenmeye başladı. "Bu savaşı onlar başlattı, kendi işlerine geldiği

zaman, yine onlar bitirecekler. Yani bütün istediklerini elde ettikten sonra."

Bili de Joe'nun sözlerini tamamladı. "O da Bosna'nın büyük bir bölümü. Şayet bütünü değilse. Zaten bu savaşın amacı iktidar, toprak açgözlülüğü, ırk bağnazlığı ve soykırım değil mi?"

Mike da söze karıştı. "Açgözlülük, iktidar hırsı ve nefret zaten oldukça etkili bir bileşim."

Kameraman, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle yemek tabağına bir göz attı. Yüzünü buruşturdu, çatalını yerine bıraktı, burnu tiksintiyle kırıştı. "Çorba zaten su gibi ve lezzetsizdi, şimdi de bu et çok yağlı ve lezzetsiz. Bu Tanrı'nın cezası so

Yasak İlişki — F.2

17

kağa çıkma yasağı son günlerde iyice sinirime dokunmaya başladı. Her akşam burada yemek yemekten nefret ediyorum. Başka bir yer bulabilsek..."

"Saraybosna'da başka yemek yiyecek yer yok. En azından daha iyi bir yer yok. Hem biliyorsun, gece sokağa çıkamayız. Üstelik de sokaklarda ışık olmadığı için araba kullanmak zor oluyor." diye hatırlattıktan sonra Bili sustu, iskemlesinin arkasına dayandı. Birden Mike ile Joe için endişelenmeye başladı.

Arkadaşları eskiden böyle her şeyden şikayet etmezlerdi. Son günlerde de devamlı yakınmaktan başka şey yapmıyorlardı. Aslında onları suçlayamıyordu. Bosna'da hayat şartları, iyiye gitmek şöyle dursun, gün geçtikçe kötüleşiyordu. Bili o an, bu anlaşmazlığın ilk günlerinde Balkanlara geldiğinde duyduğu sözleri hatırladı. Ona bu sözleri bir Fransız haber dergisinin muhabiri söylemiş, Bili de hiç aklından çıkarmamıştı.

"Bosna'da geçireceğin her gün, başka herhangi bir yerde geçirilen bir hafta, bir hafta bir ay, bir ay da insana bir sene gibi gelir." Ne kadar doğru! Bu ülke yıpratıcı ve yorucu bir ülkeydi. İnsanın içini öldürüyor, ruhunu karartıyor, sinirlerini harap ediyordu. Fransız gazeteci de aynı Mike ile Joe gibi bir an önce buradan çıkıp gitmek için can atıyordu.

Joe acı acı güldü. "Çok haklısın. Bu yediğimiz şeylerin yemeğe benzer tarafı yok. İşin kötüsü, her akşam aynı kötü yiyecekler geliyor önümüze. Problem de bu ya."

Bili, "Bosna halkının çoğunluğu açlıktan ölüyor" diye söze başladı ama aynı konuda devam etmek istemedi.

Birdenbire Mike yerinde doğruldu. "Şahsen ben, ne olursa olsun, Ekim'de bizim sevgili Amerika Birleşik Dev

18

letleri'nde olacağım. Bu, benim yapacağım en son şey olsa bile. Şükran Günü'nü Long Island'da geçirmeyi planlıyorum. Annem, babam, küçük erkek kardeşim ve kız kardeşimle. Onları görmeyeli o

kadar çok oldu ki. Herhalde, artık bu Tanrı'nın cezası yerde daha fazla kalmayacağım."

"Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum, dostum," dedi Joe. "Ben de hindili akşam yemeğinde, bütün yakınlarımla beraber, New Jersey'de olmak istiyorum. Şükran Günü'nü de Bosna'da geçirmek istemem doğrusu." Sonra Bill'e anlamlı bir bakışla baktıktan sonra "Haydi arkadaşım, Jack Clayton'a biz burada daha fazla kalmak istemiyoruz diyelim" dedi.

"Tabii, hemen yarın söylerim. Hiç problem değil. Eminim bize zaten minnettar ve de hayran olan yöneticimiz senin, Mike'm ve benim neler hissettiğimizi hemen anlayacaktır. Bize, derhal ilk uçağı atlayıp Paris'e gitmemizi, masrafın hiç önemli olmadığını, Paris'ten de ilk Goncorde'la New York'a uçmamızı

söyleyecektir. Hiç vakit kaybetmeden yola çıkın der herhalde, ha?"

Mike, tatlı bir gülümsemeyle, "Sen eskiden hiç alaycı değildin" dedikten sonra devam etti. "Bak, ben ciddiym. Yarın Jack'le konuş. Bizim tatilin zamanı geldi de geçti bile. Aslında Ternmuz'da gidecektik, sonra Ağustos'a kaydırıldı, en sonunda da tamamen iptal edildi. Üç aydır, Macaristan'a yaptığımız birkaç

uzun hafta sonu tatili dışında, Bosna'dan dışarı çıkmadık. Bana öyle geliyor ki, artık hiç birimizde dayanma gücü kalmadı."

Bili, "Ne kadar haklısın Mike, tabii Joe da haklı" dedi. "Gerçekten hepimiz sabrımızın sonuna geldik. Şu tatil pek

uzun zamandan beri erteleniyor. Hepimiz sinir içindeyiz. Bak, barış müzakereleri Ekim'de Dayton'da başlamak üzere. Yani, birkaç gün sonra. O zaman içinde burasının oldukça sakin olacağı sanılıyor. Onun için bence problem yok. Biz yokken önemli bir şey çıkarsa, Jack başka bir haber ekibi gönde riverir."

Mike düşünceliydi. "Yeni bir şeyler çıkabilir çocuklar. Barış müzakerelerinin başlaması, silahların susmasını gerektirmez. Hele burada her şey olabilir."

Joe hak verdi. "Çok doğru. Ona pek bel bağlamayalım."

"Biliyorum, Jack sert bir yöneticidir, ama dürüştür. Bu öneriyi kabul eder. Unutmayın ki Ağustos sonunda, NATO' nün bombardımanı başladığında, burada kalmayı kendimiz istedik. Jack o zaman bizi çok takdir etti." Bili biraz durdu, sonra ani bir kararla, "Hadi bir hafta içinde buradan ayrılalım. Ne dersiniz çocuklar?

Tamam mı?" diye sordu.

Mike'la Joe hayretler içinde kaldılar, sonra güldüler. İkisi aynı zamanda "Tamam" dediler.

VENEDİK, KASIM 1995

Meydandaki ışık gümüş rengi, gökyüzü kurşuni ve dondurucuydu. Gölden hafif bir sis yükseliyordu.

Bu soğuk kış gününde, kanalların çoğunda hemen her şey gri bir tülle örtülüydü.

Bili Fitzgerald, San Marco Meydam'nda, bir taraftan öbür tarafa ağır ağır yürürken, havanın nasıl olduğuna hiç aldırmıyordu. Venedik'e gelmek için bir hayli gayret göstermiş, sonunda başarılı olduğuna sevinmişti.

Bosna'daki savaş alanlarında yaşadıklarından sonra burada olmak bir gönül rahatlığı veriyordu. İçini rahatlatan bir şey daha vardı, o da, gelgit hareketleriyle rüzgâr işbirliği yapıyor, yılın bu günlerinde, genellikle olduğu gibi, Venedik'i seller basmıyordu. Hoş, öyle de olsa Bili gene aldırmazdı. Şehir, suların altında kaldığı zaman Venedikliler pekala her şeyin üstesinden geliyorlardı ya. Sonunda o da aynı şekilde davranabilirdi.

Son bir kaç seneden beri Bili her fırsatta Venedik'e geliyordu. Avrupa'daki birçok şehirden Venedik'e gelmek ol

21

dukça kolaydı. O da genellikle, çalıştığı TV kanalından aldığı görev gereği, hep böyle yabancı şehirlerde oluyordu. Venedik'e geldikten bir iki gün sonra bile Bili bir hayli rahatlamış, morali düzelmiş oluyordu.

Venedikliler, suların üzerinde yüzen kiliseleri, sarayları ile, sanat ve mimari değerlerle ışıldayan bu renkli ve pırıl pırıl şehre La Serensissima ismini vermişlerdi. Bili bu şehri, dünyanın en ilginç ve davetkâr köşelerinden biri sayıyor, şehrin görüntüsünün, pek her şeyi göremeyen gözlere bile kıvanç verdiğiğine inanıyordu.

On iki yıl önce buraya ilk gelişinde, pek çok kilise ve sarayı uzun uzun gezmiş, Titian, Tintoretto, Varonese, Tiepolo ve Ganaletto'nun nefes kesen resimlerini seyretmişti. Bu başyapıtlar, eşsiz güzellikleriyle Bill'in ruhunun derinliklerine inmiş ve o günden bu yana da Venedikli ressamın onun en çok sevdiği ressamı olmuştu.

Bili de resim yapmayı çok arzu etmişti ama bu konuda hiç yetenekli değildi. Onun tek yeteneği sözcükleri güzel

kullanmaktı.

Anneanesi Bronagh Kelly, Bili küçükken "Bu oğlan Blarney taşını öpmüş" dediği zaman, annesi de "Çok doğru, oğlumun gerçekten sözcükleri iyi kullanma yeteneği var. Melek gibi de yazıyor. Kalemin, kılıçtan daha güçlü olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız."

Bili, ailesinin tek çocuğuydu. Küçüklüğünde zamanının çoğunu yetişkinler arasında geçirmişti. Ve özellikle İrlandalı güzel anneanesini çok severdi. Ona çok bağlıydı.

Anneanesi, Bili küçükken, onu anlattığı İrlanda Folklor hikayeleriyle adeta büyülerdi. Bronagh sekiz yaşınday

ken, küçük erkek kardeşi, annesi ve babasıyla İrlanda'dan ayrılmış, Boston'da büyümüşü. Ve orada

avukatlık yapan dedesiyle, Kevin Kelly ile tanışıp evlenmişti.

"Ben 1905'de doğmuşum Billy. Hem de ne doğuş! Haziran ayının on ikisinde, tam gece yarısı, müthiş bir fırtına içinde dünyaya gelmişim. Sevgili annem o fırtınanın iyiye işaret olmadığını söylerdi" diye Bill'e doğumunu bütün ayrıntılarıyla, defalarca, ballandıra ballandıra anlatır, onun, kendisini hayranlıkla dinlerken gözlerinin büyümesine bayılırdı. "Evet Billy, gerçekten o günden beri fırtınalı bir hayatım oldu"

diye eklerken bir kahkaha atar Bill'i de bu fırtınalı hayattan zevk aldığına inandırırıldı.

Bill'in eşi Sylvie de büyükanne Bronagh'ı Bili kadar severdi. Yıllar geçtikçe ikisi çok yakın dost olmuşlardı.

Bill'in büyükannesi tam bir Kelt'di. Ruhlara inanan, gizemli, biraz da mistik bir kadındı. Sylvie de büyükannesinin bu özelliklerini paylaşıyor, pek çok bakımdan ona benziyordu.

Bili Venedik'e her gelişinde Sylvie'yi ölmeden önce buraya getirmedigine pişman olurdu. Bu geziyi defalarca ertelemişler, sonunda, hiç beklenmedik bir zamanda, artık iş işten geçmiş, çok geç kalmışlardı.

Sylvie vefat etmişti. Onun böyle ölüvereceği kimin aklına gelirdi! Hem de bu asırda, doğum yaparken...

Hastalığına "Eclampsia" teşhisi konmuş, önce ateşi yükselmiş, sonra komaya girip ölmüştü.

Silvie'yi kaybetmek Bili için büyük bir felaket oldu. Karısı daha yirmi altı yaşındaydı ve ölmeyecek kadar gençti. Bili öyle bir üzüntüye kapıldı ki, uzun bir süre kendine gelemedi, avunamadı. Sonunda bu acıyı

kabullenmeyi başardı ve acısını unutmak için kendini tamamen işine verdi.

Basilica'ya doğru yürürken hâlâ Sylvie'yi düşünüyordu. Eşi 1989'da ölmüş, küçük kızı hayatta kalmıştı.

Sylvie ile kararlaştırdıkları gibi küçük kızın adını Helena koydular. Helena artık altı yaşına gelmişti. Tıpkı

annesine benziyordu. Herkesi kendine hayran bırakan, sevimli, tatlı bir çocuktü.

Kızı, Bili için neşe kaynağı oldu. Bu dünyanın kötülüklerinden rahatsız olduğu, canı sıkıldığı zaman onun yüzünü gözünün önüne getirir ve hemen rahatlarıdı. Güzel kızı için yaşamaya değerdı.

Kızı aklına geldiği zaman Bill'in yüzüne bir tebessüm yayılıyor, gözlerinin içi gülüyordu. Bili yabancı

muhabir olduğu için kızını New York'ta annesinin yanına bırakmıştı. Bu arada sık sık gidip kızını

görebiliyordu. Birlikte geçirdikleri zaman her ikisi için de çok değerliydi. Annesi bir tanecik torununun üzerine titrediği halde, Helena pek fazla şımarık olmayan canlı, zeki ve iyi huylu bir çocuktü.

Bili, Ohio'da Bosna barış müzakerelerinin başlangıcını izlerken, Manhattan'da annesi ve kızıyla iki hafta beraber olabilmışti. Noel'i kutlamak için de Aralık'ta tekrar annesinin evine gidecekti. Herhangi bir savaş

alanında, ya da dünyanın ücra bir köşesinde önemli bir olayı izlemediği zamanlar "Benim sevgili kızlarım"

diye çağırdığı kızı ve annesiyle birlikte olmaya özen gösteriyordu. Özellikle önemli günlerde ve tatillerde gitmek istediği tek yer annesinin eviydi.

Ama Venedik'te geçireceği bir hafta Bill'in kendine aitti. BosnaHersek'deki üç aylık zorunlu kısıtlamalardan sonra kendini toparlamak için buna çok ihtiyacı vardı. Bili Balkanlar'da şahit olduğu olaylardan kendini küçülmüş hissediyor

24

du. Savaştan, insanların birbirlerini öldürmelerinden, her şeyi harap etmelerinden bıkmış, adeta tükenmişti.

Bili artık her şeyi unutmak istiyordu. Aslında hiç birini unutmamasına olanak yoktu ya! Kim unutulabilirdi ki! Ama hiç olmazsa, hâlâ bütün canlılığı ile gözünün önünde dolaşan, kafasında büyük bir yara izi bırakan o korkunç görüntülerden biraz olsun kurtulabilirdi.

En yakın arkadaşı, Time dergisinin savaş muhabiri Francis Peterson, medyadaki arkadaşlarından hiç birinin Bosna'da yaşadıkları şiddet görüntülerini kafalarından silip atabileceklerine inanmıyordu. "Bu görüntüler artık beynimize, böceklerin kehribarın içine hapsedildikleri gibi, ömür boyu yapışıp kaldılar"

deyip dururdu. Bili de ona hak verdi. Hepsi de çok fazla vahşete tanık olmuşlardı. Ve bu vahşetin bıraktığı

izlerin de silinmesi olanaksızdı.

Francis ile Bili 1980'de, Kolombiya Üniversitesi'nin Gazetecilik Okulu'nda tanışmışlar, o günden beri de yakın arkadaş olmuşlardı. Sık sık aynı savaşı, aynı olayları izliyor ama ayrı yerlerde görevlendirildikleri zamanlarda da birbirleri ile sürekli haberleşiyorlardı.

Francis halen Beyrut'ta görevliydi ama bir iki saat sonra o da Venedik'e gelecekti. İki arkadaş bir iki günü

beraber geçireceklerdi. Haftanın sonuna doğru Frankie babasının yetmişinci yaş gününü kutlamak üzere New York'a uçacaktı.

Bili, eski dostu ile buluşacağı için memnundu. İkisi birbirlerine çok yakındı. Aynı şeylerle ilgileniyor, birbirlerini gayet iyi anlıyor ve genellikle aynı şekilde düşünüyorlardı. Bili, birden San Marco Meydanı'nda güvercinlerle ken

25

deşinden başka kimsenin kalmadığını fark etti. Kuşlar etrafında uçuşuyor, Basilica'ya doğru yükseliyorlardı.

Genellikle, San Marco Meydanı Venedik'in en canlı yeri olurdu. Daha çok dünyanın çeşitli yerlerinden gelen turistlerle hep kalabalıktı. Ama şu anda meydanda yalnız Bili vardı. Etrafına bakındı, sanki hayal görüyordu. Her şey öylesine gerçek üstüydü ki!

Bili yürümeye devam etti. Ve ilk defa olarak gezi yerinin eşsiz yer karolarını fark etti. Daha önce burada gezinirken, yüzlerce ayak yeri kapattığından, onları hiç fark etmemişti.

Gözleriyle yerdeki şekilleri izledi. Alanın büyük bir bölümünü kaplayan gri taşların iki tarafında, üstlerinde klasik motifler olan dar, beyaz mermer bantlar vardı. Birden, bu motiflerin, insanların gözlerini ve ayaklarını

nasıl Basilica'ya doğru yönlendirdiğini fark etti. Bu, rastlantı olamazdı. Kiliseye gelince içeriye girmedi. İçeri gireceğine, sağa döndü, suyun kenarındaki San Marco gezi yerine doğru gitti.

Bili durup uzun müddet gölü seyretti. Gökyüzü ile deniz birleşmiş, geniş ve sessiz bir griye bürünmüştü.

Ama daha sonra, yavaş yavaş alçalan gün ışığı ile bu grilik krom rengine dönüştü. Burası o kadar sakin ve huzur vericiydi ki, insan hemen karşıda, Adriyatik kıyılarında kanlı bir savaşın süregeldiğine inanmıyordu.

Bili, sonunda geriye döndü ve aslında hiçbir şeyin değişmediğini düşündü. Dünya canavarlarla, kötülüklerle dolu hep aynı dünyaydı. Asırlar boyu hiçbir şey öğrenememiştik. Taş devrinden beri hiçbir şekilde uygar olamamıştık. İnsanoğlunun canavarlığı BüTin kafasına durgunluk veriyordu.

26

Bili Fitzgerald yağmurluğunun içine iyice gömülüp, bomboş alanda geriye döndü. Akşam yaklaştıkça, her zaman kaldığı Gritti Palas oteline doğru hızlı adımlarla ilerledi. Otelin gizemine, rahatına ve zarafetine bayılıyordu.

Önce çiseleyen yağmur biraz sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Bili daha hızlı yürüdü ve neredeyse koşar adım Gritti Palas otelinin giriş kapısının bulunduğu yan sokağa saptı.

Köşeyi hızla döndü ve aynı onun gibi telaşla karşıdan gelen genç bir kadınla çarpıştı. Kadının geniş

kenarlı, bej, fötr şapkası ile elindeki şemsiye havaya fırladı. Bili hemen iki elini uzatıp, düşmemesi için kadını iki omuzundan yakaladı.

Hem kendisi hem de çarpıştığı kadın sendeleyince telaşla, "Ah affedersiniz. Çok zr dilerim" dedi ve kendisine bakan bir çift gmşgrisi gözle karşılaştı. Bili "Scusa, Scusa" diye İtalyanca zr diledi.

Genç kadın İngilizce yanıt verdi. "Hiç önemli değil" diyerek kendisini Bill'in ellerinden sıyırıp, sokakta uçup giden şapkasının peşinden koşmaya başladı.

Bili de onu izledi, koşarak önüne geçti, şapkayı yakaladı, sonra su oluğunun içine sıkışan şemsiyeyi yerden aldı "Tekrar zr dilerim" dedi.

Genç kadın "Hiç zararı yok" diyerek şapkasını ve şemsiyesini Bill'den aldı. şapkasına bir göz attı ve

"Bakın, hiçbir şey olmamış" diyerek silkeledi ve yüzünü buruşturdu. "Birazcık amurlanmış, hepsi o kadar.

Olsun, ne olacak sanki! Aslında pek fazla sevmediğim bir şapkaydı."

"Ne şapşalım. Öyle telaşla köşeden dönülür m? Biraz daha akıllıca hareket edebilirdim. Eminsiniz değil mi? Ger

27

ekten bir şeyiniz yok ya." Bili kaygıyla sorularını sıraladıktan sonra, genç kadından bir türlü ayrılmak istemediğini fark

etti.

Genç kadın da ona hafifçe gülümseyip, şapkasını, koyu, kıvrırcık saçlarının üstüne oturttu. "Tekrar teşekkürler" deyip Bill'in yanından ayrıldı.

Bili olduğu yerde mıhlanmış gibi kalakaldı. Onu alıkoymayı, oturup konuşmayı, hatta bir içki içmeye davet etmeyi çok arzu ettiği halde, genç kadının yanından uzaklaşmasını seyrediyordu. Ağzını açtı. Ama konuşamıyordu. Sanki sesi kısılmış, ya da cesaretini tamamen kaybetmişti.

Birden kendini toparladı, neredeyse koşarak genç kadının peşinden gidip, "Size yeni bir şapka alabilir miyim?" diye bağırdı.

Genç kadın hiç duraklamadan başını arkaya çevirip "Hiç gereği yok ama önerdiğiniz için yine de teşekkürler" diye

yanıt verdi.

"Yapabileceğim başka bir şey yok ki! şapkanızı mahvettim."

Genç kadın bir dakika durdu. Başını iki tarafa salladı,

"şapkanın hiç değeri yok. Hoşça kal".

"Lütfen yavaşlayın. Sizinle konuşmak istiyorum."

"Üzgünüm, duramam. Geç kaldım" diyen kadın yoluna devam edip, hızla köşeyi döndü.

Bili de telaşla arkasından gitti.

İşte o anda, elini sallayıp genç kadına doğru gülümseyerek yaklaşan adamı gördü.

Kadın adımlarını sıklaştırdı, o da elini salladı. İtalyanca "Giovanni, come sta" diye hatır sordu.

28

Bir dakika sonra, Giovanni diye çağırdığı adamın rahatça sarılabilmesi için elindeki şemsiyeyi başının üstüne, iyice yukarıya kaldırdı.

Bill'in benliğini derin bir düş kırıklığı kapladı. Hemen geri döndü. Gritti Palas oteline doğru yürümeye başladı. Kadının kim olduğunu merak ediyordu. Bu genç kadın, uzun zamandan beri gördüğü en çarpıcı

kadıandı. Soluk ve ilginç yüzünde pırıl pırıl parlayan gümüş rengi gözleri, omuzlarına dökülen koyu, dalgalı

saçları, zarif hareketleri Bill'i büyülemişti. Afacan bir çocuk havasında, cidden olağanüstü güzel bir kadındı. Ne şans! Ama yazık ki başkasıyla sözlüydü. Bili bu genç kadını daha yakından tanımayı ne kadar istiyordu!

29

J

3

Ünlü Gritti Palas otelinin Büyük Kanal'a bakan barında buluştular.

Bili heyecanla "Seni görmek ne güzel Francis Xavier" diyerek en yakın arkadaşına sımsıkı sarıldı. "İyi ki gelebildin".

Erkekçe, bu sert kucaklaşmadan sonra birbirlerinden ayrılınca Frank, "Benim için de aynı şeyler geçerli William Patrick. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Seni özledim."

"Ben de seni. Çok özledim."

Birbirlerine gülümsemeye devam ederken, pencerenin yanında küçük bir masaya oturup, etraflarında dolaşıp duran garsondan ikisi de viski istediler.

Frank, "Bir alay savaş işleri altüst etti, son zamanlarda da hep ayrı ayrı yerlerde görevliydik" diye konuşmasını sürdürdü.

"Ya, ne yazık ki aynı olayları beraber izleyemedik."

Uzun süre birbirlerine anlamlı baktılar, karşılaştıkları ve paylaştıkları o sıkıntılı olayları hatırladılar.

Gazetecilik okulundan beri, samimi olarak birbirlerine çok yakın olan iki erkek, sadece arkadaş değil, aynı

zamanda meslektaşları. Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Sağlıkları için endişeleniyorlardı. Ortak noktalan pek çoktu. Her ikisi de her zaman gerçe

31

ğe ve gerçeği bulup çıkarmaya meraklıydı. Aslında ikisini de birinci sınıf haberci yapan da bu özellikleriydi: bir olayın ; üzerinde ısrarla durmak, dürüstlük ve de serüven sevdası. Yine de, serüvene meraklı olmakla beraber, ölçülü davranan, görevlerinin ne kadar tehlikeli olduğunun bilincinde olan kişilerdi. Bir görev aldıkları zaman ister beraber, ister ayrı olsunlar, bir olayın peşinde koştuklarında riski azaltmaya da gayret ederlerdi.

İçkileri geldi, kadeh tokuşturduktan sonra Frank, "Ben kesinlikle Bosna'ya dönmem Bili," dedi.

"Biliyorum. Ve de seni suçlamıyorum. Doğrusunu istersen bana da fenalık geldi. Sahi, Beyrut nasıl?"

"Çoğunlukla sakın. En azından bu günlerde bazı olaylar geliyor, eskisine oranla da normale dönüyor.

Bence, bundan böyle Orta Doğu'nun Paris'i olamaz ama yine de şehir bayağı canlanıyor. İyi mağazalar birer birer açılıyor, büyük oteller daha iyi hizmet veriyor."

"Ama Hizbullah hâlâ adını duyuruyor." "Hem de nasıl. Hiç ara vermeden, gece gündüz terörizmin korkusu ile yaşamak zorundayız. Hoş, sen de öyle ya!" Frank geniş omuzlarını kaldırdı, hafifçe silkti. Koyu renk gözleri kısıldı, "Terör eskiden olduğundan çok daha güçlü durumda. Ama bütün dünyada da öyle. Piç

kuruları bütün yeryüzüne dağılmış."

Bili arkadaşına hak verdiğini göstermek için başını önüne doğru sal adı, içkisinden bir yudum aldı, arkasına yaslandı. Francis Peterson'la beraber olmanın keyfini çıkarıyordu.

Frank gülümsedi. "Hadi konumuzu değiştirelim de da

32

ha değerli şeylerden söz edelim. Benim küçük Helena'm ne yapıyor?"

"Bir defa, artık o kadar küçük değil. Bayağı büyüdü. Ha, aklıma gelmişken.." diyerek Bili cebinden

cüzdanım çıkardı, içinden bir fotoğraf aldı, Frank'e uzattı. "Vaftiz babası olduğun kızın sana bunu gönderdi. Tabii beraberinde öpücüklerini de."

Frank, onuru uzattığı fotoğrafa hayretle baktı, gülümsedi. "Bu kız dünya tatlısı bir çocuk Bili. Ne kadar şanslısın. Bakıyorum da hâlâ Boticelli'nin resimlerine benziyor. Tam anlamıyla bir melek!"

"Evet, görünüşte öyle, ama çok yaramaz. Annem ondan söz ederken 'Tam anlamıyla afacan bir yumurcak'

diyor." Bili bir kahkaha attı. "Ama hiç kusursuz bir çocuk olmasını kim ister ki!"

"Kusursuz bir çocuk, eğer hayatta öyle bir şey varsa çekilmez bir yaratık olurdu." Frank fotoğrafı cüzdanına geri koyarken, "Dru nasıl ?" diye sordu.

"Teşekkürler. Fena sayılmaz. Bol bol çiş, sirke ve de enerji dolu ama oldum bittim aynı sevecen kadın.

Sahi bak, o da sana sevgilerini gönderdi."

"Görüştiğiniz zaman sen de ona benim sevgilerimi ilet. Yok en iyisi Manhattan'a döndüğüm zaman ben kendim onu telefonla arar, bir merhaba derim. Sahi, sen oradayken ne yazık ki ben daha dönememiştim.

Lübnan'dan vereceğim haberler için fena sıkıştırıyorlar, bir an önce haber bekliyorlardı. O ara işimin başından ayrılmama imkan yoktu."

"Seni çok iyi anlıyorum."

Yasak İlişki — F.3

33

Frank devam etti, "Sen de Dayton'daki barış görüşmelerinden pek etkilenmemiştin galiba, ha?"

Bili, "Ya, öyle oldu. Sırplar şeytan gibi. Adeta gangster. Göreceksin bak, Bosnalılarla doğru ve insaflı bir anlaşmaya kesinlikle razı olmayacaklar. Hele Birleşmiş Milletler'in bazı Sırpları savaş suçlusu olarak yargılayacakları sözlerine hiç inanma. Emin ol, bunu hiçbir zaman başaramayacaklar. Bir kere bu kasapları yargılamak üzere La Hey'e götüremeyecekler. Hiç kuşkusuz, Sırplar cinayetlerini işlemiş olmakla kalacaklar."

"Çok acı bir şey bu ama, galiba haklısın." "Bütün konuşulanlar Birleşmiş Milletler'in kuruntusu." "Doğru Bili.

O bakımdan da haklısın." Kısa bir müddet sustular.

İçkilerini yudumlarken ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı.

Her iki genç adam da yakışıklı, ikisi de bakımlı ve görünüş itibarıyla üniversite öğrencisi gibiydi. Onları

gören Amerikalı olduklarını hemen anlardı. Frank ne kadar esmerse, Bili o kadar sarışındı. Frank, aslı

İrlandalı olan Amerikalı bir ailenin üçüncü kuşağı olmakla gurur duyardı. Hem de esmer İrlandalı. Gür, siyah saçları, kara gözleri ve güzel bir teni vardı. Aynı Bili gibi o da otuz üç yaşındaydı ve halen bekardı.

Çalıştığı kanalda, gittikçe ünlü olan yabancı TV muhabiri Pat Rackwell ile yaptığı evlilik, karısının mesleğine aşırı düşkünlüğü yüzünden dört yıl önce sona ermişti.

Şanslarına çocukları olmamıştı. Boşanmaları da dostça oldu. Bir olayı izlerken karşılaştıkları zaman bilgi alışverişinde bulunur, ellerinden geldiği kadar birbirlerine yardım 34

ederlerdi. Aynı günlerde, yabancı bir şehirde bulundukları zamanlar, sık sık beraber yemeğe çıkarlardı.

Bili suskunluğunu bozdu. "Geçen gün bizim hakkımızda yapılan tatsız bir söylenti geldi kulağıma" dedi.

"New York'da mı?"

"Evet."

"Neymiş bakalım"

"Seninle ben savaş düşkünü, tehlikeye bayılan, olayların tam ortasında olmayı seven ve bütün bunlardan zevk alan insanlarmışız. İkimiz de aşırı derecede atakmışız. Ve de böylelikle kötü örnek oluyormuşuz."

Frank başını kaldırıp bir kahkaha attı. "Elalemin hakkımızda düşündükleri bana vız gelir. Eminim bu aşağılık yorumları başka bir kanalda çalışan rakiplerimizden biri yapmıştır."

"Hayır efendim bilemedin. Bütün bunları CNS'de çalışan biri söylemiş."

"Ya, öyleyse bunu söyleyenin senin yerinde gözü var demektir."

"Ha bak, o olabilir." Bili biraz durakladıktan sonra Frank'e dikkatle baktı, "Ne dersin? Olasılıklar bize karşı

mı? Bir gün, bir Tanrı'nın cezası yerde, savaş muhabirliği yapalım derken öldürülecek miyiz?"

Frank de düşünceye daldı, bir saniye sonra mırıldandı. "O kadar çok muhabir bu yolda hayatını kaybetti ki!" derken hâlâ düşünceliydi.

Bili, birden kendinden emin bir sesle, "Ama bize bir şey olmayacak. İçimden bir ses böyle söylüyor" dedi.

35

"Yerden göğe kadar haklısın. Bizim falımız öyle demiyor. Zaten sana kurşun işlemez ki!" Bili güldü.

"Üstelik de sen benim nazar boncuğumsun." Bili Frank'ın lafını kesti "Orası öyle de, bugünlerde pek yanında olamıyorum Frankie."

"Ya. Ama keşke olabilseydin. Geçmişte beraberce kâh iyi kâh kötü epey deneylerimiz oldu, değil mi?

Panama'nın işgal edildiği günleri hatırlıyor musun?"

"Nasıl unuturum, 1989'un Aralık ayı. Silvie'yi kaybedeli henüz birkaç ay olmuştu ve ben kendimi öyle bir üzüntüye kaptırmıştım ki, başıma geleceklere aldırıyor, ha yaşamışım, ha ölmüşüm diyordum."

Frank, kısık bir sesle "Ama beni düşünüyordun" dedi. Arkadaşının gözlerinin içine bakarak, "Sen olmasaydın ben şimdi burada değildim. Hayatımı kurtardın Bili" diye ekledi.

"Sen de aynı şeyi benim için yapardın." "Elbette yapardım. Ama şunu unutma ki, o davranışın için sana hep minnettar kaldım."

"Şu günlerde hangi şehirde oturuyorsan, sanırım o şehrin bütün kadınları da bana minnettardır."

Frank güldü, şakayla arkadaşına sitem edip, söylendi. "Hey dostum, gene başlama. Ara sıra kadınlarla ahbaplık edip beraber olmaktan hoşlanan tek muhabir ben değilim herhalde. Örneğin, senden ne haber?

Hani sen de kızları görünce korkup kaçan cinsten değilsin de."

"Son günlerde ne yazık ki ortalıkta pek fazla hatun yok. En azından, benim bulunduğum yerde."

36

Frank başını salladı. "Saraybosna romantik ilişkiler için pek elverişli olmasa gerek bu günlerde."

Bili bir açıklama daha yaptı. "New York'ta bir şey daha duydum Francis."

"Ya, söyle bakalım neymiş. Sesinin tonundan anladığım kadarıyla, benim hakkımda bir şey duymuş olmalısın."

"Tam üstüne bastın. Dedikodulara bakılırsa, sen kurtuluşu olmayan bir Don Juan kompleksine girmişsin."

Bu sözler Frankie'nin çok hoşuna gitti. Uzun uzun güldü.

Bili de gülümsedi ve de öyle bir rahatladı ki. Uzun zamandan beri kendini bu kadar iyi hissetmemiştir.

Biliyordu ki Frank Venedik'te onunla beraber olduğu sürece, hiç olmazsa birkaç gün üzerindeki stresi atacak, savaşın bıraktığı korkunç izlerden uzaklaşıp enerji depolayacaktı.

Bili garsonu çağırdı, iki içki daha söyledi. "Yani Don Juanlık da o kadar kötü bir şöhret sayılmaz. Kadınlar seninle ilgilenmese Don Juan olabilir misin? Kim olabilir ki?"

"Çok haklısın Bili, tango yapabilmek için iki kişi gerekli derler ya. Sahi, bak unutuyordum. Birkaç hafta önce Beyrut'da Elsa'ya rastladım."

Bili kaşlarını çatı, hatırlayamadığını belli eder bir ifadeyle sordu, "Elsa mı?"

"Şimdi bana Bağdat'daki koruyucu meleğimiz Elsa Mastrelli'yi unuttuğunu mu söyleyeceksin yani?"

"Ha, o Elsa mı? Aman Tanrım! Nasılmış, iyi miymiş?"

"Aynı Elsa. Hiç değişmemiş. Hâlâ İtalyan haber dergisi için savaş hikayeleri yazıyor. Üstelik Florance Nightingale

37

pozunda, yardımcımelek, ana karışımı rolünde. En azından

bana aktarılanlar bunlar."

"Müthiş bir kadındı. Yine eskisi gibi alımlı mı?" "Evet, alımlı. Yalnız burada ufak bir düzeltme yapmam gerek. Elsa olgunlaşmış, harika bir görünümü var şimdi; daha deneyimli, hatta biraz da savaştan bıkmış

bir hali var. Ve de yorgun. Ama, evet, hâlâ çok alımlı, bir hayli "savoir faire"i olan güzel bir kadın. Başka bir deyişle Elsa büyümüş. Gommodore'da buluştuk. Birer kadeh içki içtik ve Bağdat'da geçirdiğimiz günleri andık."

"Yahu, ne günlerdi onlar, Frankiel" Bili heyecanla ekledi, "Tanrım, o 1991 yılının Ocak ayını hiç unutamam. Daha dört yıl önceydi. Oysa çok daha eskiymiş gibi geliyor, değil mi?"

"Bana da öyle geliyor. O günlerde kendimizi nasıl hiç düşünmeden tehlikeye atardık ha Billy?"

"Eee, o zaman daha yirmi dokuz yaşındaydık. Alabildiğine de korkusuzduk."

"Evet dostum, bana sorarsan bir hayli de aptalmışız." Frank Bill'e anlamlı bir bakışla bakıp "Hiçbir haber ölmeye

değmez" dedi.

"Elbette değmez. Ama şunu da kabul et ki, biz o zamanlar ölümü düşünmezdik bile. Bağdat'tan verdiğimiz haberlerle ikimiz de meslek hayatımızın doruğuna çıktık. Ama sadece CNS'e Bağdat'ta kalma izni verdikleri için de ne kadar şanslıydık. Elsa ile sen de bizimle beraber orada kalıp Körfez savaşını izleme izni verilen gazetecilerdiniz."

"Evet ama onu da sana ve o girişken yapımcınız Blain Lovett'e borçluyduk. Sahi, o nerelerde, hâlâ CNS'de mi çalışıyor?"

"Hayır, artık bizimle değil. CNS'den ayrıldıktan sonra önce NBC'ye geçti, oradan da CBS'e. Halen de CBS'de ve çok başarılı. Yalnız artık yabancı ülkelerde görev almıyor. Herhalde kendi öyle istiyor."

"TV kanallarını ne güzel ayarlardı. İşini çok iyi bilen, becerikli bir adamdı."

Bili eski yapımcısını hatırlayıp sıırıttı. "Her şeyi çok önceden planlar, daha savaş başlamadan önemli kişilerle temasa, geçerdi. Hem de çok önce. Iraklılar da bayılırlardı. Daha anlaşmazlık başlamadan, yetkili kimselerin çoğuna kendini sevdirdi. Kıyamet koptuğu zaman da biz her yerde elimizi kolumuzu sallaya sallaya gezerdik."

"Sizin o yapımcının, Iraklı nöbetçilerin CNS'e, Ürdün'den bütün o TV araç ve gereçlerini getirmesine izin verdiklerini söylediği günü hiç unutamam. Hele o uydu telefonu hikayesi! Neredeyse benim soluğum kesilmişti."

"Aslında ben de hayretler içinde kalmıştım Frankie. Ama düşünsene, o telefon olmasaydı ne yapardık. Dış

dünya ile tek bağlantımız o telefonda, üstelik bütün dünyanın o savaşı duyup görebilmesi için de sadece CNS'in görüntülen vardı."

"CNS'in, özellikle canlı haber bakımından bütün kanalların önüne geçmesini o telefon sağlamıştı. Aslında, bizim o karışıklıktan kurtulup sağ kalabilmemiz büyük bir şanstı. Özellikle de otelin aldığı isabetlerden sonra. Ve de Elsa. Ne müthiş, küçük bir askerdi o."

Frank, Bill'in artık onu dikkatle dinlemediğini fark edince sustu ve sordu, "Ne var Bili?"

"Hiçbir şey yok."

39

38

"Var, var. Bir şeye canın sıkıldı. Beni dinlemiyorsun. Yüzünde çok garip bir ifade var."

Bili Frank'e döndü. "Şimdi dörüp bakma, ama şu karşıdaki kadın var ya. Bar kısmının öbür tarafında. Onu içeri girerken gördün mü?"

"Nasıl görmem? Burada bizden, başka bir tek o var. Ne

olmuş ona?"

"Bugün onu az kalsın yere düşürüyordum. Öğleden sonra otele dönerken, köşeyi hızla bir döndüm ve çarpıştık. Şapkasını yakalamak için koştum." "Şapkasını yakalamak için mi?" "Hadi boş ver. Yüzüme de öyle bakma." "Nasıl yani?" "Hafif kaçırmışım gibi."

"Sanırım öyle. Aslında biraz kaçıksın Biñy. Tanrı'ya şükür ben de öyleyim. Hayat o kadar zor ki, ara sıra hafif kaçık olmamak elde değil. Yoksa bütün bu stresle nasıl başa çıkabiliriz? Her neyse, onu bırak da şu karşıdaki kadına ne olmuş

onu söyle."

"Öğleden sonra onunla karşılaştığımız zaman pek etkilendim de. Doğrusu onu daha yakından tanımak isterdim."

"Aslında seni suçlayamam. Çok ilgi çekici bir kadın.

İtalyan mı?"

"Zannetmem. Gerçi İtalyan'a benziyor ama Amerikalı olduğundan eminim. Konuşma tarzı da onu gösteriyor. Her neyse, biz çarpışınca kadının şapkası başından uçtu, ben de koşup yakalamaya çalıştım.

Şapkayı alıp, bana teşekkür etti. Dönüp giderken arkasından koştum. Onu benimle bir içki içmeye davet etmek istedim. Çok garip biliyor musun Frank, kadının beni bırakıp gitmesini istemedim."

"Neden içki içmek için davet etmedin?"

"Davet etmeye gayret ettim ama öyle bir telaşlıydı ki neredeyse koşa koşa gidiyordu. Ben de hemen arkasından gittiğimden buluştuğu erkeği gördüm. Şu bendeki şansa bak! Meğer zaten bir erkek arkadaşı

varmış. Hatta belki de kocası. Baktım, karşılaşıncı birbirlerine sarıldılar. Ama yine de itiraf etmeliyim ki.

son birkaç saatten beri, ara sıra da olsa yine onu düşünmekten kendimi alamadım."

"Bu durum karşısında yapılacak bir tek şey var."

"Neymiş o?"

Frank bir öneride bulundu. "Git onunla şimdi konuş ve ikimizle bir içki içmek için davet et. O zaman her şeyi çabucak öğrenirsin."

"Galiba haklısın." Bunu söylerken Bili ayağı kalktı, barı geçti ve dosdoğru genç kadının oturduğu masaya yürüdü.

Genç kadın elindeki not defterinden başını kaldırdı, Bili'i görünce gülümsedi ve dostça "Merhaba!" dedi.

Bili, "Size yeni bir şapka almama izin vermediğinize göre acaba bir içki söylememe izin verir miydiniz?"

diye söze başladı. "Arkadaşımla ben, bir içki içmek ve de akşam yemeği yemek için bize katılırsanız çok seviniriz."

"Her ikiniz de çok nazıksınız ama gelemem. Bir arkadaşımı bekliyorum. Daha önceden söz vermiştim."

Bili fena bozuldu. "Bendeki şansa bakın. Ay yani, bizim şansımız yok demek istedim. Evet." Bili lafını

bitirmeden dönüp gitmeye hazırlandı ama vazgeçip tekrar genç kadına döndü. "Amerikalısınız değil mi?"

41

40

"Evet Amerikalıyım. New Yorkluyum." "Ben de öyle." "Biliyorum." "Adım Bili..."

"Fitzgerald" diyerek Bill'in lafını genç kadın tamamladı 'e bu durumu pek eğlenceli bulduğunu gösteren bir bakışla, 'Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Daha doğrusu haber bülenlerinizi her zaman izliyorum da Bay Fitzgerald." "Bana Bili deyiniz." "Oldu." "Peki siz?"

"Vanessa Stewart." Genç kadın elini uzattı.. Bili eğildi, kadının uzattığı eli sıktı. Birden genç kadının elini bırakmak istemediğini fark etti. "Bakın, parlak bir fikrim var," derken sonunda kadının elini bıraktı.

"Öyle mi?" Genç kadın koyu renk kaşlarını kaldırdı; iri gümüş grisi gözleriyle Bill'in yüzüne dikkatle baktı.

Bili önünde duran sandalyeye dayandı, eğilip kadına yaklaştı, "Şu anda Venedik'te bulunan Amerikalılar herhalde yalnızca bizleriz, onun için de yarın üçümüz beraber olmalıyız."

Genç kadın kaşlarını çatarak "Yarın mı?" diye sordu,

"Neden yarın?"

"Yarın Şükran Günü."

"Aman Tanrım! Unutmuştun."

"Evet, yarın yirmi üç Kasım Perşembe. Yani Şükran Günü ve de Venedik'teki üç Amerikalı,

Amerikalıların bu en kutsal gününü beraber kutlamazlarsa suç işlemiş olurlar. Ar kadam, Time muhabirlerinden Francis Peterson'la bana katılın. Hadi? Ne diyorsunuz?"

"Kabul. Katılıyorum ama bir şartla." "Nedir o şart? Hemen söyleyin."

"Bu kutlama, hindisi ve bütün geleneksel ayrıntılarıyla tam bir Şükran Günü yemeği olmalı."

Bill'in yüzü sempatik bir ifadeyle aydınlandı, küçük bir çocuk gibi güldü. "Anlaştık, tamam" dedi.

Genç kadın da başını kaldırıp Bill'in yüzüne baktı ve gülümsedi. "O zaman seve seve gelirim, çok teşekkür ederim. Burada, barda buluşalım mı?"

"Çok iyi olur. Önce şampanyamızı içeriz, sonra bütün geleneksel yiyeceklerle bezenmiş bir masada hindimizi yemeye gideriz. Saat kaçta buluşalım?" "Saat yedi, sizin için de iyi mi?"

"Harika." O sırada Bili gözünün ucuyla, genç kadının İtalyan arkadaşı Giovanni'nin bara girdiğini gördü.

Başını hafifçe eğip selam verdi ve oradan ayrıldı. Genç kadının oturduğu masadan hemen uzaklaşıp, salonun öbür tarafına doğru

Frank, Bill'in hareketlerini uzaktan takip ediyordu ve hemen sordu. "Ne oldu?"

"Vanessa bu akşam bize katılamayacak. Nedeni belli. İtalyan gene sahne aldı."

"Şimdi orada duran adam o mu? Yani bugün buluştuğu adam mı?"

"Evet dostum. Giovanni. Bununla beraber, Vanessa yarın akşam bizimle yemek yemeyi kabul etti."

43

42

Frank bayağı etkilenmişti. "İste bu büyük bir başarı.

Nasıl ayarladın?"

"Ona yarının Şükran Günü olduğunu, büyük bir olasılıkla Venedik'te bu ara üçümüzden başka Amerikalı

bulunmadığını ve de eğer bu bayramı beraber kutlamazsak günaha gireceğimizi söyledim."

"O da kabul etti ha?"

"Evet ama bir şartla."

"Ne şartı?"

"Hindi. Tüm ayrıntılarıyla geleneksel bir Şükran Günü

yemeği istiyor."

"Umarım bunu yapacağına söz vermedin!" "Elbette verdim. Niye öyle kuşkuyla yüzüme bakıyorsun Francis?"

"Hangi cehennemde hindi bulacağını umuyorsun? Tanrı aşkına, hem de Venedik'te. Burası hamur işleri memleketi

Billy."

"Biliyorum. Tasalanma. Bana güven."

"Ama Billy. Hindi..."

"Bağdat'ta seni hiç düş kırıklığına uğrattım mı? O, savaşla paramparça olmuş şehirde, her zaman, yenilebilecek bir şeyler bulabilen kimdi? Johnnie Walker'dan tut da konserve sığır etine kadar.."

Frank güldü, "Haklısın. Bayağı becerikliydin." "Ben ne yaptığımı biliyorum. Bu akşam için kendimize Harry's Bar'da bir masa ayırttım. Yarın yine oraya gideceğiz. Sahibi Arrigo Cipriani'den, maitre d'den, en genç garsona kadar beni orada herkes iyi tanır. Lütfen bana güven. Harry's Bar bize tam bir Şükran Günü

yemeği hazırlayacak,

gör de bak. Bir kere, ne pahasına olursa olsun bir hindi bulurlar. Sonuçta esas şehirden de o kadar uzak sayılmayız."

"Ben seninle tartışmamayı çoktan öğrendim, Billy. Evet, genç hanımın adı neymiş?"

"Vanessa Stewart. New Yorkluymuş. Beni de tanıyor." Frank ona alaycı bir bakışla baktı, "Aman Tanrım, niye şaşırdım ki! Bütün Amerika senin kim olduğunu biiiyor. Haftanın her günü oturma odalarındasın.

Tanrı'nın günü yüzünü görüyorlar."

44

4

Ertesi akşam Frank, "Bizi atlattı mı dersin?" diye sordu. Bili ile Gritti Palas'ın barında oturmuş Vanessa Stewart'ı bekliyorlardı. Saatine bir göz atarak; "Saat yediyi yirmi geçiyor" dedi.

"Bizi atlattı mı dedin? İmkansız." Bili alaycı bir ifadeyle devam etti, "Bizim gibi iki parlak savaş muhabirini ha? Aman tanrım! Frankie, sen hâlâ ikimizin de karşı konulmaz bir çekiciliğimiz olduğunu öğrenemedin mi?"

Frank ters ters bakıp homurdanmaya başlayınca, Bili biraz ciddileşti. "Yok Frankie, olamaz. Ciddi söylüyorum, o kadın hiç öyle bir insan değil."

"Nereden biliyorsun?"

Bili kesin bir tonla, "Bu konuda bana güvenebilirsin Frank. Biliyorum işte. Bende ciddi bir kişiliği olduğu izlenimini bıraktı. Aslında çok kısa bir zaman beraber olduk ama, sanki iyi bir aileden gelen, görgülü bir kadınmış gibi geldi bana. Gelmeyecek olsaydı şimdiye kadar bize kesinlikle telefon eder, özür dilerdi.

Bende, ne yaptığını bilmeyen, kararsız biri izlenimi bırakmadı doğrusu."

47

"Madem sen öyle düşünüyorsun, öyle olsun. Zaten geç kalmak kadınların bir tür özelliği galiba" derken Frankie iîe Bili bakıştılar ve barın kapısının önünde Vanessa Stewart'ı görünce ayağı fırladılar. Genç kadın da telaşla yanlarına geldi.

Orta boylu, narin yapılı genç kadının üstünde şarap rengi kadifeden bir takım vardı; kolunda da aynı renk yünlüden bir manto. Dar paçalı pantolonunun üzerine giydiği, tuniğin uzun kollarının ağzı geniş, yakasının da kare kesimli oluşu, ona ortaçağlı havası vermişti. Boynunda ametist ile rubi renginde, kristal boncuklardan yapılmış bir kolye, kulaklarında da küçücük altın küpeler vardı.

Genç kadın gelip karşılarında üzgün bir halde durduğunda her ikisi de ona hayran bakışlarla bakıyorlardı.

Özür dileyen bir sesle başını iki tarafa sallayarak "Çok geciktiğim için özür dilerim. Ne büyük bir nezaketsizlik yaptım, ama kaçınılmaz bir durum vardı. Bugün öğleden sonra bir toplantıdaydım, o yüzden geç kaldım. Otele döndüğüm zaman çok geç olmuştu. Üstümü değişmem lâzımdı. Bara telefon edip daha fazla vakit kaybetmek istemedim. Acele giyinip aşağıya inmemin daha doğru olacağını düşündüm."

Frank hemen sordu, "Burada mı kalıyorsunuz?"

"Evet, burada kalıyorum."

Genç kadını rahatlatmak için Bili lafa karıştı, "Sorun değil" dedi ve tatlı tatlı gülümseyerek devam etti,

"Vanessa, sizi Time dergisi muhabirlerinden arkadaşım Frank Peterson'la tanıştırayım. Frankie bu hanımefendi Vanessa Stewart."

48

Vanessa Frank'in uzattığı eli sıkarak "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

"Ben de." Frank bir taraftan genç kadına gülümsüyor, bir taraftan da ne çekici, ne kadar kişiliği olan bir kadın diye düşünüyordu. Bili, Vanessa'nın yaramaz bir çocuğa benzediğini söylemişti. Ona hak vermemek elde değildi. Genç kadının çapkın bakışları, anlatılmaz bir çekiciliği vardı. Küçük, narin yüzünde iri, gri gözleri, kısacık, kıvrıkcık koyu renk saçlarıyla hem çok genç, hem de kolayca incinebilecek görünümdeydi.

Frank'e birisini hatırlatıyordu ama, kimi hatırlattığını bir türlü çıkaramadı.

Vanessa mantosunu bir koltuğun üzerine bırakıp oturdu.

Bili, "Şampanya mı içersiniz, yoksa başka bir içki mi isterdiniz?" diye sordu.

"Oo, şampanya lütfen. Teşekkürler" dedikten sonra genç kadın koltuğuna iyice yerleşip uzun bacaklarını

üst üste attı.

Şampanyayı bardaklarına boşaltıp şerefe kadeh kaldırdıktan sonra, Bili merakını gizlemedi ve sordu. "Bir toplantıda olduğunuz için geciktiğinizden söz ettiniz. İş dolayısıyla mı buradasınız?"

"Evet, ben tasarımcıyım. Cam üzerine çalışıyorum. Çoğunu burada şekillendirebiliyorum. Yani Murano'da.

Onun için de devamlı olarak İtalya'ya gidip geliyorum."

Bu defa Frank sordu. "New Yorklu musunuz?"

"Evet, orada doğdum."

"Manhattan'da mı oturuyorsunuz?"

Kadın başını salladı. "Manhattan'ın doğusunda, 'East Fifties' dediğimiz kısımda."

Yasak İlişki — F.4

49

Frank mırıldandı. "Ah, canım New York! Dünyada bir

tanedir."

Bili, "Gam tasarımlarınız ne gibi şeyler?" diye sordu. "Vazolar, şık şişeler, büyük levhalar, tabaklar, süs eşyaları, yani sergilenebilecek şeyler. Ama aynı zamanda bunlar gibi takılar da yapıyorum" derken boynundaki kolyeyi işaret etti ve açıkladı. "Ama daha çok evlerde kullanılabilecek şeyler tasarlıyorum.

Geçen yıl Nieman Marcus mağazaları, özel olarak onlar için tasarladığım şeyleri sergiledi ve de bu büyük bir başarı oldu. Bu günlerde de o nedenle buradayım. Yeni koleksiyonun hazırlanmasını denetleyeceğim."

Bili, "Demek koleksiyonunuz halen şekillendirilme aşamasında, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, Murano'da, eski dökümhanelerin birinde. Bence, Venedik'teki cam eşya, yeryüzündeki cam eşyaların en güzeli. En azından, ben öyle düşünüyorum."

Frank araya girdi. "Amerika'nın neresinde okudunuz?" "Rhode Island Tasarım Okulu'nda. Ama aynı zamanda burada, Venedik'te. Burada bir yıl kurs görüp diploma aldım." Bili heyecanla, "Demek Venedik'te uzun zaman kaldınız. Size nasıl özeniyorum. Ben bu şehrin hayranıyım."

"Ben de öyle." Vanessa'nın gözleri parladı, Bill'e bakıp gülümsedi. "La Seneissima... Yani Huzur Cumhuriyeti! Nasıl, verinde bir isim değil mi? Ben kendimi burada, hep huzur içinde, sakın, ama çok da canlı hissedirim. Bence Venedik var olmaktır."

Bili onu dikkatle süzdü. Venedik hakkında söylediklerinden ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Genç

kadının açık sözlülüğünden çok etkilenmişti, başını önüne doğru eğerek salladı, Vanessa'ya gülümsedi ve onun ışıltılı gri gözlerine dalıp gitti. Sonra kendine gelip başını

çevirdi, içkisine uzandı ve hemen bir yudum aldı. Böylesine birdenbire Vanessa'dan etkilenmiş olması ve de çekiciliğine kapılmasından utanmıştı.

Frank, Bill'in bir rahatsızlık hissettiğini fark etti ve hemen Vanessa'ya, "Acaba normalde Şükran Günü'nü

nerede kutlarsınız?" diye sordu. "Anlatsana."

"Eğer bir rastlantı sonucu aynı şehirdeyse, annemle kutlarız. Ama annem yoksa, o zaman babamla kutlarım. O günlerdeki duruma bağlı."

Frank, "Söylediklerinden anladığım kadarıyla, annen sık sık geziye çıkıyor, değil mi?" diyerek merakla sordu.

"Evet, doğru. Annem çok seyahat eder."

"Gezi için mi, iş dolayısıyla mı?"

"İşi gereği."

"Peki, annenizin işi nedir?"

"Sanatçı."

"Tiyatrocu mu?"

Bili şampanyasını yudumlarken, koltuğuna yaslanmış onları dinliyor, bir taraftan da Frank'in çok fazla soru sorduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda da yanıtları duymak istiyordu. Bu genç kadın uzun zamandan beri hiçbir kadının başaramadığı kadar Bill'in ilgisini çekiyordu.

Vanessa, "Evet. Annem hem tiyatro, hem de sinema sanatçısı" dedi.

Bili, Vanessa'ya doğru eğildi, bütün dikkatini onun üzerinde topladı ve sordu, "Biz tanıyor muyuz?"

51

50

Vanessa güldü. "Sanırım tanıyacaksınız. Annem Valenti

na Maddox."

"Ne diyorsunuz?" diye Bili bağırdı. "Eh, şimdi annenizin kim olduğunu öğrendiğime göre, bakıyorum da bir benzerliğiniz var, hatta annenize çok benziyorsunuz diyebilirim."

Frank de ekledi, "Ve de Audrey Hepburn'ün Sabrına rolündeki çok eski haline. Kapıdan içeri girdiğiniz zaman ben hemen onu hatırladım. Daha önce kimse size Audrey Hepburn'ü anımsattığınızı söyledi mi?"

Vanessa gülümsemeye devam ederek basını evet anlamında salladı.

Frank bu sefer başka bir soru sordu, "Annenizle babanız ayrılmamışlar mıydı?"

"Evet ayrıldılar ama dostlukları sürüyor. Ara sıra da buluşuyorlar, ikisi de New York'ta oturuyor. En azından babam. Annem aslında bir çingene. Dünyanın her tarafını dolaşıyor. İş neredeyse annem orada."

Bu sefer Bili sordu. "Erkek ya da kız kardeşleriniz var mı?"

Vanessa oturduğu yerde doğruldu, bir Bill'e bir de Frank'e baktı; tekrar gülmeye başladı. "Siz ikiniz de ne çok

soru soruyorsunuz."

Frank yanıtladı. "Biz gazeteciyiz. Soru sormak bizim işi miz.

San Marco'nun biraz ilerisine, Harry's Bar'ın bulunduğu Gaile Valaresso'ya doğru yürüdüler.

Soğuk bir geceydi. Dona çekecek gibi bir hava vardı. Ve mürekkep gibi kopkoyu gökyüzünde, ayın çevresinde açık gümüş rengi bir hâre oluşmuştu. Hiç bulut görünmüyordu. Gökyüzü tamamen açıktı. Ama binlerce minik pırıltıyla donanmıştı.

Sokaklar oldukça tenhaydı. Sadece birkaç kişi vardı. Üçü beraber yürürken ayaklarının kaldırım taşları üzerinde çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı.

Bili bir ara göğsüne baktı ve "Hollywood bile bunu daha iyi yapamazdı" dedi. "Şu mehtabı şöyle gökyüzüne asamazdı. Bu Venedik ne olağanüstü bir film seti!"

Vanessa heyecanla, "Annem de beni görmeye buraya geldiğinde aynı şeyi söylerdi. Her zaman, Venedik'in yeryüzündeki tiyatro havası veren en gösterişli yer olduğunu düşünürdü" diye ekledi.

Bili yolu göstermek için Vanessa'nın kolundan tuttu, daracık sokaklarda, ünlü lokantaya doğru yürürlerken

"Anneniz çok haklı" dedi. Vanessa'ya yaklaşmak, parfümünün kokusunu duymak o kadar hoşuna gitti ki!

Koku gayet hafif bir çiçek kokusuuydu. Ve de baştan çıkarıcıydı. Tıpkı genç kadının kendisi gibi. Bili, aynı

dün olduğu gibi Vanessa'nın çekiciliğine kapılmıştı ama bu akşamki duyguları çok daha güçlüydü.

Bir iki dakika hiç konuşmadan yürüdüler. Sonunda Bili, "Sanırım Harry's Bar hakkında her şeyi biliyorsunuzdur" dedi.

Vanessa, "Pek sayılmaz" diye yanıtladı. "Oraya sadece bir kere, o da annem ve babamla gitmiştim. Ernest Hemingway çok sık gidermiş, değil mi?"

53

52

1

"Evet, ama yalnız o değil, birçok başka yazar, gazeteci ve ünlü kişilerin de uğrak yeriymiş. Harry Piking isminde bir Amerikalı, yani şimdiki meşhur Harry, bir otelin barmeninden 1930'larda borç para almış.

Borcunu ödemeye gittiği zaman Barmen Giuseppe Cipriani ona bir bar açması için tekrar para vermiş. Ve de işte, bu restoran böylece ortaya çıkmış."

"Bu tür hikâyelere bayılırım" diyen Vanessa hafifçe titredi, paltosunun içine biraz daha gömüldü.

Bili endişeyle sondu, "Üşüdünüz mü?"

"Hayır, hayır, iyiyim."

Restorana giderken, yol boyunca hiç sesi çıkmayan Frank, "İşte geldik. Harry's Bar hemen karşınızda. Bir dakika sonra içerdegiz" dedi.

Harry's Bar'a girdikleri zaman krallar gibi karşılandılar. Paltolarını çıkardıktan sonra, salonun gerisinde, en iyi masalardan birine oturtuldular. Arrigo Cipriani, "Hoş geldiniz Sinyor Fitzgerald. Mutlu Şükran Günleri"

dedi.

"Teşekkürler Arrigo. Şimdi bize bu günü kutlamamız için Bellini getirir misin?"

Frank hemen, "Güzel fikir" diye atıldı.

Vanessa da "Çok iyi olur" diyerek kabul ettikten sonra üçü yalnız kalınca, Bill'e döndü, "Doğrusu ben Bellini'nin ne olduğunu unuttum. Şampanya olduğunu biliyorum ama, içinde başka ne vardı?" diye sordu.

"Taze şeftali suyu."

"Aa, hatırladım. Şahane bir içkiydi."

Birbirlerini tanıyalı henüz kısa bir süre olduğu halde, aralarında büyük bir dostluk oluşmuştu. Vanessa onların dur

madan soru sormalarını olağan karşılamış, hiç alınmamış, onlar da Vanessa'nın ne kadar anlayışlı olduğunu görüp, bu davranışından çok etkilenmişlerdi. Ve böylece Harry's'deki neşe ve şakalaşma, garsonlardan biri elinde yemek listesiyle masalarına gelip abartılı bir tarzda listeyi ellerine verinceye kadar devam etti.

Bili garsona, "Ben dün akşam uğradım ve özel bir yemek siparişi verdim" diye konuşmaya başladı.

"Evet Sinyor Fitzgerald, biliyorum ama, daha önce ne yemek istediğinizi söylemediniz." "Haklısın. Bir önerin var mı?"

"Risi e Bisi'ye ne dersiniz, sizin onu beğendiğinizi biliyorum." Garson Vanessa'ya döndü, sonra da Frank'in yüzüne baktı ve ekledi "Nefis bir risotto. Mmm." Parmaklarının uçlarını öptü. "Bezelye, domuz eti ve Parmesan peyniri ile yapılan bir pilav. Olağanüstü lezzetli."

Frank şakayla, "Eh fena değil galiba. Yenebilecek bir şey gibi" dedi.

Bili Vanessa'ya bakıp güldü. "Güzel bir yemektir. Ben ondan yiyeceğim. Ya siz?"

"Peki, ben de ondan alayım, teşekkürler." Frank hemen, "Hepimiz ondan istiyoruz. Antonio, lütfen bir de şarap listenize bakalım," dedi.

"Si, Sinyor Peterson" dedikten sonra garson yanlarından ayrıldı.

Vanessa oturduğu koltuğu arkaya doğru itti, "İzninizle, bir dakika" deyip masadan ayrıldı ve kadınlar tuvaletine doğru yürüdü.

Bili eğilip Frank'e sordu. "Eee, ne haber, beğendin mi?"

54

55

"Çok cana yakın ve de sen haklıymışsın, hiç yapmacığı olmayan bir kadın. Hatta bence, yaratılış itibariyle de bayağı ciddi. Yani çok hoş bir genç kadın."

Bili, "Onu çok beğeniyorum" dedi.

"Beğenmek çok hafif bir kelime Bili. Senin duyguların beğenmekten de öte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yahu, sen kadına vurulmuşsun. İlişkiniz daha da ileriye gidecek. Çünkü o da sana bayılıyor."

"Ben bundan pek emin değilim."

"Kendinden mi kuşkulusun, Vanessa'dan mı?"

"Her ikimizden de."

Frank gülümsedi. Koyu renk İrlandalı gözlerine bilgiç bir parıltı yayıldı "Bili oğlum, bak sana söylüyorum, bu çok derin bir ilişki olacak. Bu genç kadının senin için karşı koyamayacağı bir çekiciliği var. Senin bir kadında aradığın her şeye sahip. Vanessa'ya gelince, o da senden gözlerini ayıramıyor. Kafası biraz karışık. Ona karşı duyduğun ilgi gururunu okşuyor, sevindiriyor ve senin her sözünü hayranlıkla dinliyor."

"Bence abartıyorsun."

"İnan bana, abartmıyorum. Benim gözlerim var. Ve de iki saattir sizi gözlüyorum. İkiniz de gizlemeye çalışıyorsunuz ama birbirinize aşık oluyorsunuz."

"Acaba şu İtalyan, yani Giovanni kim?"

"İşte onu soramayız. En azından, kadının parmağında yüzük yok. Yani alyans yok. Sadece küçük parmağında armalı bir yüzük var."

56

"Ama artık armalı yüzük bir anlam ifade etmiyor ki! Zaten Venedik'te çok kaldığını söyledi ya..."

"Onun da bir anlamı yok Billy. Sana söylüyorum, bu genç kadı..." dedi ve Frank hemen sustu. Vanessa yanlarına dönmüştü.

Her iki genç adam da ayağa kalktı. Bili, Vanessa'nın koltuğunu arkaya çekip oturmasına yardım etti.

Yerine oturduktan sonra Vanessa Bill'e gülümseyerek, "Biraz önce garsona, dün akşam buraya uğrayıp yemek siparişi verdiğinizi söylediniz. Herhalde bu yemek hindi değil."

"Elbette hindi. Geleneksel bir Şükran Günü yemeği istedim. Onlar da bu isteğimi geri çevirmedi."

Hatırladığım kadarıyla hindiyi siz şart koşmuştunuz Vanessa."

Genç kadın uzun uzun Bill'i süzdü, sonra başını iki yana salladı. Sonunda, gözlerinde muzip bir parıltıyla mırıldandı. "Ama ben şaka ediyordum. Venedik'te hindi bulabileceğiniz bir an bile aklımdan geçmedi." Bili hayretle ona baktı.

Vanessa koluna dokundu. "Çünkü ben zaten Şükran Günü'nü sizinle geçirmek istemiştim. Hindi olsa da olmasa da."

57

5

Frank Peterson'un kehaneti tuttu.

Bill'le Vanessa birbirlerine aşık oldular.

Bill'in çok sonra söylediği gibi, büyük bir olasılıkla, bu büyük aşk, Şükran Günü Harry's Bar'da başlamıştı

ama onların bu duygularını kabul etmeleri birkaç gün almıştı.

Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu, onlara, birbirlerini daha yakından tanıma olanağını verdi. Daha doğrusu, Cuma ve Cumartesi günlerini Frank'le beraber geçirdikleri için, bir üçlü oluşturmuşlardı.

Bir, iki gün Vanessa onlara rehberlik yaptı. Venedik hayranı Bill'in bile bilmediği yerleri gösterdi. Bunlar, ücra köşelerdeki küçük, eşi bulunmayan sanat galerileri, müzeler, kiliseler, yalnız Venediklilerin bildiği barlar, cafeler, pahalı şeyleri ucuz alabilecekleri mağazalardı.

Bill'in ısrarıyla Vanessa onları çalışmalarını yaptığı Murano'ya götürdü. Suda giden, Vaporetto dedikleri taksiyle yedi dakikada adaya vardılar.

Bili ile Frank, Vanessa'nın tasarımlarını görmek istedikleri için, onun cam işlerinin elle yapıldığı asırlık cam atölyesini gezdiler. Her iki genç adam da o şaşırtıcı güzellikteki ta 59

sarımlardan ve de genç kadının yeteneğinden, yaratıcılığından çok etkilenip gerçek bir sanatçıyla karşı

karşıya olduklarını anladılar.

O akşam genç kadının isteğiyle onu öğrenciliğinden beri tanıdığı eski bir arkadaşının verdiği kokteyl partiye götürdüler. Vanessa'nın arkadaşının "Palazzo'su" (Köşkü) Grand Canal'ın üstünde, Gritta

Palas oteli ile çaprazlama karşı karşıyaydı. Oraya gitmek için gondol gerekliydi.

İki muhabir de biraz harap durumda olan binayı hayretle karşılamış, içindeki sayısız değerli eşyaya hayran kalmışlardı. Ev sahibi Carlo Metzanno, iç dekoratördü ve bu görkemli asırlık köşke büyük bir zarafet ve stil kazandırmıştı. Onlara köşkü gezdirirken pek çok sanat yapıtının, resimlerin ve antika eşyanın kökenini açıkladı. Vanessa'nın birçok olağanüstü eseri de halen burada sergilenmekteydi. Hepsi akıcı, dolambaçlı

ve etkileyici parçalardı.

Üçü beraber kokteylde bir saat kadar kaldılar. Aralarında ünlü bir Fransız film sanatçısı, Londra'dan bir oyun yazarı, Amerikalı bir mimar ve yerli birkaç sanatçının da bulunduğu renkli bir toplulukla birlikte oldular.

Köşkten ayrıldıkları zaman, o gece için tuttıkları gondol onları Canal Giudecca'mn karsı tarafındaki daracık ince bir ada olan Giudecca'ya götürdü, Vanessa onları akşam yemeğine davet etmiş, Harry's Barın "küçük kız kardeşi" sevimli ve samimi bir lokal olan Harry's Dolci'de bir masa ayırtmıştı. Yemekten sonra gondolla Venedik'e dönmeden önce Cipriani Otel'i'ne kadar yürüyüp espresso ve Strega'larını içtiler.

Daha sonra gondola binip Gritti Palas oteline dönerken arkasına yaslanıp bu gezintinin keyfini çıkarmaya hazırlanan

Frank "Biz, üç silahşörler olduk" dedi. "Artık eski arkadaş sayılırız." Vanessa ile Bili gölüştüler. Bili, "Ne güzel!" dedi.

Bili, Cumartesi akşamı için, kendi deyimiyle bir "macera" planlamıştı. Yine o gece için bir gondol tuttular; bu gondol onları Venedik'in kıvrıla kıvrıla giden, daracık arka kanallarından geçirip, duvara oyulmuş bir delik görüntüsü veren eski bir eve getirdi. Oysa ki, burası bir aile tarafından işletilen Bill'in iyi bildiği, nefis bir lokantaydı. Bu lokanta Venediklilerin sık sık yemeği gittikleri pek gözde bir yerdi.

O gece neşeli, keyifli bir gece oldu.. Güldüler, şakalaştılar, birbirlerine tatlı tatlı takıldılar. Üçünün arasında yapmacıksız, samimi, sevecen bir hava oluştu. Her iki genç adam da Vanessa'ya, Vanessa da onlara büyük bir yakınlık duyuyordu.

Yemeğin sonuna doğru Frank, "Haydi bakalım şerefe, hem eski hem de yeni dostlara," diyerek kırmızı şarap bardağını önce Bill'in sonra da Vanessa'nın bardağına hafifçe dokundurdu. Vanessa'ya içtenlikle gülümseyerek ekledi, "Bak küçük, bize dayanabildiğine göre sen çok iyi, çok anlayışlı bir insansın. Hele onca sorudan sonra bana. Son birkaç günden beri seninle beraber olmak bir zevkti. Sen... temiz hava gibiydin."

Vanessa hafifçe kızardı, pembelik boynundan başlayıp yukarıya doğru çıktı, yüzüne yayıldı. Frank ona çok takılmış, şakalaşmıştı. Genç kadın onun bu övgülerinden ve hiç beklenmedik nezaketinden bayağı etkilendi.

"Ne güzel sözler bunlar Frank, teşekkürler. Ben de sizinle beraber olmaktan mutluluk duydum."

61

Frank sözlerine devam etti. Bir Vanessa'ya bir de BilPe bakıyordu. "İkinizi de çok özleyeceğim. Hele seni William Patrick. Savaş alanları sensiz bir şeye benzemiyor."

Bili en yakın arkadaşına dikkatle baktı. "Biliyorum" dedi, "Ben de seni çok özleyeceğim. Ama, ne biliyorsun, bakarsın önümüzdeki aylarda aynı yerlerde görev alırız."

"Olabilir tabii. Umarım öyle olur."

Kısa bir süre sonra restorandan ayrıldıklarında, Vanessa ürperdi ve Bill'e sokuldu. Bili de korumak istercesine ona sarılıp kendine doğru çekti.

Kış aylarında ve de özellikle akşamları, Venedik gizemli hatta ürkütücü oluyordu. Gondol birçok karanlık su yollarından süzülerek geçip Gritti Palas'a doğru ilerledi. Puslu kanallardan sis yükseliyor, küreklerin suya çarptıkça çıkardıkları sestten başka ses duyulmuyordu. Soluk ışıktaki her şey gölgeli ve gizemliydi.

Sudan, daracık yolların her iki tarafında yükselen binalar, ürkütücü gökyüzünün altında garip, oluşumu tamamlanmamış canavarlar gibi duruyordu. Bazen bu buğulanma neredeyse içinden geçilmez, kalın bir sise dönüşüyordu. Havadaki nem üstlerine yapışıyor, sanki giysilerinin içine kadar geçiyordu.

Üç arkadaş otele varıncaya kadar, gondolda birbirlerine sokulmuş tir tir titriyor, soğuğa dayanmaya çalışıyor, alçak sesle aralarında konuşuyorlardı.

Gritti Palas otelinin önündeki küçük iskelede geldikleri zaman, Bili elini uzatıp Vanessa'nın gondoldan inmesine yardım ederken, genç kadın tekrar ürperdi ve "Çok şükür döndük" dedi. "Bazen Venedik geceleri beni ürkütüyor, içimi

62

karartıyor" derken Vanessa saçmaladığı hissine kapıldı ve birden sustu. Bir boksör gibi adaleli gondolcuyu saymazsak, yanında onu koruyacak en azından iki genç adam vardı.

Üçünün de odaları ayrı ayrı katlarda olduğundan birbirlerine otelin lobisinde iyi geceler dileyip ayrıldılar.

Frank ertesi sabah Milano'ya hareket edeceği, oradan da doğrudan New York'a uçacağı için Vanessa'yı yanaklarından öptü.

Bill'e de her zaman olduğu gibi sımsıkı sarıldı ve ayrıldı.

Frank asansöre doğru yürürken, sanki ayrılmalarını umursamıyormuş gibi kayıtsızca, "Görüyoruz William"

dedi.

Birden durdu, onlara döndü, bir an için ikisine de yüzünde hiç beklenmedik ciddi bir ifadeyle baktı.

"Birbirinize göz kulak olun" deyip asansörün otomatik kapılarının arkasında kayboldu.

Vanessa ile Bili lobide birbirlerine bakıp, kaldılar.

Vanessa, gözlerinde bir sürü soru işaretiyle mırıldandı, "Ne garip bir sözdü o.." Sustu ama gözleri hâlâ

Biü'in yüzündeydi.

Bili, "Pek garip sayılmaz" diye söze başladı ve kısa bir tereddütten sonra devam etti, "Çünkü senin için neler hissettiğimi biliyor."

"Yani?"

"Ben sana çok... bağlandım Vanessa."

Genç kadın gözlerini açıp Bill'e baktı ve başını salladı. "Herhalde benim de aynı şeyleri hissettiğimi biliyor olmalısın."

"Öyle mi?"

"Oh Bili, elbette öyle."

63

Bili başını hafifçe yana eğdi. "Demek Frank haklıymış. O bunu ta baştan sezdi. İkimizin de duygularından oldukça emindi."

Vanessa gayet yumuşak bir şeşle, "Cin gibi bir adam" dedi.

"Evet, çok zekidir. Yatmadan evvel bir içki ister miydin Vanessa? Ya da sıcak bir şey? Sıcak limon çayı?"

Vanessa, "İsterdim ama burada değil" dedi.

"Senin odana mı çıkalım, benimkine mi?"

"Lütfen seninkine gidelim." Vanessa Bill'in sorusunu utangaç bir gülümsemeye yanıtladı. "Senin bir süitin var, benimki o kadar parlak bir yer değil."

Bili genç kadına omzundan sarılıp, onu lobinin ilerisindeki diğer asansöre doğru götürdü. Asansörün

kapısı

kapanır kapanmaz da üç günden beri aklından çıkaramadığı bir şeyi yaptı. Vanessa'yı kollarının arasına alıp öptü.

Vanessa da ona karşılık verdi. Hem de nasıl. Bili bir an için şaşaladı. Asansör durunca aceleyle birbirlerinden ayrıldılar. Koridora adım attıkları zaman Bili genç kadının yüzünün kızardığını gördü. Oysa Vanessa'nın yüzü genellikle solgundu.

Bili onun yanağının bir tarafından parmağını yukarıdan aşağıya doğru gezdirirken, "Yanıyorsun. Yüzün ateş gibi" dedi.

Vanessa ona baktı ama bir şey söylemedi.

Sarmaş dolaş koridordan geçip Bill'in süitine gittiler. İçeriye girdikten sonra Bili kapıyı ayağı ile itip kapattı.

Bir eliyle sürgüyü iterken öbür eliyle Vanessa'yı kendine çekip, kollarının arasına aldı. Tekrar birbirlerine sımsıkı sarılıp, gittikçe artan bir coşkuyla öpüştiler.

64

Bili birden, genç kadını kendinden uzaklaştırdı. "Paltolarımızı çıkaralım" dedikten sonra, önce Vanessa'nın paltosunu çıkarmasına yardım etti. Daha sonra kendi yağmurluğunu üstünden atıp her ikisininkini de yakındaki bir sandalyenin üzerine fırlattı.

Hiç konuşmadan heyecanla Vanessa'nın elini sımsıkı tuttu, onu bitişikteki yatak odasına ve yatağa doğru götürdü. Vanessa yatağın kenarına oturdu. Bili eğilip, birer birer ayakkabılarını çıkarırken genç kadın da gözlerini ondan ayırmıyordu.

Bili kadının iki ayağını da teker teker öptükten sonra, elini, geniş etekliğinin altına sokup bacağına okşayarak daha yukarılara doğru uzandı ve parmaklarıyla kalçasının iç kısmına dokundu.

"Bili?"

"Evet?"

"Hadi soyunalım."

Bili gülümsedi. Çabucak ayağa kalktı, iki elinden tutup onu da kaldırdı, böylelikle, ayakta yüzleri birbirlerine dönük dikildiler. Vanessa Bill'e yaklaştı, kollarını onun boynuna doladı, ihtirasla dudaklarından öptü.

Dudakları kenetlenmişken Bili uzanıp Vanessa'nın yünlü etekliğinin fermuarını açtı.

Eteklik hışırtıyla yere düştü, genç kadının ayaklarının etrafında mor bir yığın oluştu. Vanessa bir adım

atıp, bu kumaş yığınınından uzaklaştı, sonra bakışları hep Bill'in üzerinde ona doğru yaklaştı.

Bili dikkatle Vanessa'ya bakıyordu. Gördükleri onu hem şaşırttı, hem de sevindirdi. Genç kadının tutku dolu yüzü

Yasak İlişki — F.5

65

pembeleşmiş, gümüş rengi gözleri Bill'e duyduğu özlemle dolup taşıyordu.

Bili sert bir hareketle genç kadını kendisine doğru çekti, yüzünü ona yaklaştırdı, uzun uzun öptü. Dilini Vanessa'nın ağzının içinde dolaştırdı, onun dilini buldu. Genç kadın da aynı şekilde karşılık verdi ve hiç

gizlemeye çalışmadığı arzu ve coşkuyla Bill'i büsbütün heyecanlandırdı. Genç adam kanının damarlarını

yaktığını hissetti, yıllardan beri böyle tahrik olmamıştı. Vanessa'yı o kadar çok istiyordu ki! Onu daha ilk günden beri arzuluyordu ve şu anda artık patlayacak hale gelmiş cinsel organı çelik gibi sertleşmişti.

Kadına yaklaştı. Vaneşsa da büyük bir istekle bütün vücudu ile ona sarıldı.

Bili vücudunu hafifçe arkaya eğerek Vanessa'nın göğsüne baktı, hafifçe dokundu. İncecik ipekli bluzun altında memeleri ne kadar da diriydi. Arayıp, bluzun üst düğmelerinden birkaç tanesini açtı, elini bluzun içine soktu. Göğsünü önce öptü sonra sertleşen meme başım emmeye başladı.

"Lütfen yatalım Bili."

Birbirlerine sımsıkı sarılmış bir halde sendeleyerek yatağa ilerlediler. Genç kadın bluzunu çıkarmaya uğraşırken Bili onu durdurdu. "Dur, bana bırak" diye fısıldadı. "Seni ben soymak istiyorum. Lütfen, sevgilim."

Kadın "peki" anlamında başını salladı. Bili bluzunun düğmelerini açarken Vaneşsa genç adamın yüzünden gözlerini ayırmadı. Bluz omuzlarından yere kayarken, Bili onun boynunu, kollarını öpmeye başladı, sonra yine göğüslerine indi. Diliyle memesinin ucunu okşarken bir taraftan da sut yeninin kopçasını açtı. Sonunda, küçük yuvarlak memelerin her ikisi de serbest kalmıştı. Bili başını

Vanessa'nın iki memesinin arasına gömdü.

Genç adam, kadının ellerinin saçlarında dolaştığını, bir yandan düzeltirken diğer yandan okşadığını, boynuna, omuzlarına masaj yaptığını hissediyordu. Bili, Vanessa'nın bir göğsünden öbürüne geçip, sevgiyle öpüp okşarken, hem Vanessa'yı hem kendini tahrik ediyor, bu arada genç kadının inlediğini duyuyordu.

Bir dakika sonra Bili kalkıp oturdu, yatakta uzanıp yatan Vanessa'ya baktı. Bu kadın kolayca

incinebilecek hali ve zarif güzelliği ile onu anlatılmaz bir biçimde heyecanlandırıyordu. Vaneşsa dantelli siyah jartiyer, incecik siyah çorap giymişti. Genç adam önce yavaşça jartiyeri açtı, sonra çorapları birer birer aşağıya indirdi, önce birini sonra öbürünü ayağından çekip çıkardı. Bili bu zarif, incecik ama biçimli vücuda bir an gözhrile sahip oldu. Jartiyeri de çözüp, çıkardı.

Genç kadın gözlerini açıp, hiç kıpırdamadan BilPin yüzüne baktı, boğuk bir sesle, "Seni istiyorum" dedi.

Bili başım salladı, ayağa kalktı, giysilerini çıkarıp, rastgele yere attı ve Vanessa'nın yanına uzandı. Onu kucakladı, arzuyla gözlerini, dudaklarını, boynunu öptü. Başını Vanessa'nın saçlarının içine sokup

"Vücudunun her tarafım öpmek istiyorum" diye soludu.

Vaneşsa, "Ne kadar hoşuma gider" diye fısıltıyla mırıldandı.

Genç adam yatağın içinde aşağıya kayd, ağzını onun yu

66

67

muşak, kaygan noktasına götürdü. Vanessa genç adamın adını haykırarak çılgınca karşılık verdi. Vücudu ani bir titremeye kasıldı. Bill'in omuzlarını yakaladı ve tırnaklarını derisine batırırken aynı zamanda derin derin solumaya başladı.

Bili daha fazla kendini tutamadı, genç kadının üzerine çıkıp, uzandı. Her iki eliyle birden Vanessa'nın bukleli saçlarına uzandı, ağzıyla dudaklarını kapattı, diliyle onun dilini aradı. Kadına hemen sahip olmak istiyordu. Hemen şimdi. Daha fazla vakit geçirmeden. İki elini genç kadının vücudunun iki tarafına, yatağa dayayıp doğruldu. Vanessa'nın gözlerinin içine baktı.

Vanessa, başını iki yana savururken haykırdı. "Evet Bili, evet."

Bili, elini Vanessa'nın saçlarından çekti, uçları dimdik, gergin memelerini okşamaya başladı. Ellerini genç

kadının belinin altına soktu, sonra kalçalarına inip kendine doğru kaldırdı. Organı her zamankinden daha fazla sertleştiği için de kadının içine kolayca girdi.

Vanessa da yumuşak ve ateş gibi yanan vücuduyla ona karşılık verdi. Bill'e büyük bir güçle sarılmış, kalçalarını kaldırıp ona daha çok yaklaştı. Adeta kenetlenmişlerdi. Kadın bacaklarını kaldırıp Bill'in sırtına doladı. Yeterince yukarıya kaldırmaya çalıştı ki, Bili derine, onun bir volkan gibi patlamaya hazır derinliğine daha kolayca girebilsin. Ve böylece kendi ritmik hareketlerini bulup çılgınlıkları tükeninceye kadar hızlı, daha hızlı hareket ettiler.

Bili, kalbinin duracağını zannetti. Vanessa'nın içine, daha derine, genç kadının vücudu onu tamamen örtünceye ka

dar girdi. Nefes nefese soluyarak, güçlükle, "Vanessa, Vanessa" diyebilirdi.

Vanessa, "Evet Bili," diye haykırdı. "Aman Tanrım, sakın durma!"

Bili dudaklarını genç kadının ağızına götürdü, ona var gücüyle sımsıkı sarıldı, ikisi de aynı anda büyük bir coşkuyla doruğa ulaştılar.

68

69

6

Bili Vanessa'yı kucaklayıp kendine doğru çekti ve "Ne abuk bitti" dedi. "Korkarım biraz fazla istekliydim."

"Oh, harikaydın!"

"Seninle böyle beraber olmayı geçen gün sokakta arpıştığımız andan beri istiyordum."

"Ben de  yle."

"Sahi mi? Doğru mu söylüyorsun Vaneşşa?"

"Evet, kesinlikle."

Vanessa'nın yüzü göğsüne dayalıydı. Bili onun g l mşediğini hissetti. O an kendini tutamayıp, "Bu Giovanni kim?" diye soruverdi.

Genç kadın gözlerini kaldırıp Bill'in yüzüne baktı. "Adını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Geçen gün ben şapkanın peşinden koşarken sen onu ismiyle çağırdın."

" yle mi? Eski bir arkadaş. Burada lisans üstü programına devam ederken tanışmıştık. Yakın arkadaş olduk ve bana çok yardımı dokundu."

"Sevgilin mi?"

"Hayır." Vanessa bir an tereddüt etti sonra anlattı. "Gio 71

T

vanni başka biriyle, senelerden beri beraberler... başka bir erkek."

"Ya!" Bili  ks rd , bir dakika sonra konuştu. "Frankie ile ben sana pek çok soru sorduk. Ama ikimiz de centilmen olduğumuz için yaşım soramadık, tabii. Sahi, kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi. Yakında yirmi sekiz olacağım. Sen aşağı yukarı otuz beş yaşındasın, değil mi?"

Bili güldü, "Çok teşekkür ederim. Ama hayır, otuz üç yaşındayım" dedikten sonra Vanessa'nın saçlarını

öptü. "Burada dört gün daha kalacağını söylemiştin. Yani Çarşamba'ya buradan ayrılıyorsun. İyi bildim mi?"

"Evet, Pazartesi ve Sah günleri cam atölyesinde çalışmam gerekiyor."

"Akşamları seni görebilir miyim? Gidinceye kadar olsun beraber olabilir miyiz?"

"Elbette. Ben de seni görmek isterim Bili."

"Dinle. Ben Aralık'ta New York'a geliyorum. Aslında Noel kutlamaları için tabii. Sen o zaman oralarda olacak mısın?"

"Evet." Sözüne devam etmeden önce Vanessa biraz durakladı. "Bili, sana söylemek istediğim bir şey var."

Sesinden endişeli olduğu hissediliyordu. Bili birden kaşlarını çattı. "Devam et," dedi.

Vanessa derin bir nefes aldı ve "Ben evliyim," diye açıkladı.

Bili bir an cevap veremedi, sonra yastıkların üzerine doğru kayd.

Vanessa da onun kollarının arasından sıyrıldı ve yüzünü Bill'e döndü.

72

Dikkatle birbirlerini süzdüler.

Vanessa Bill'in yüzünde hayretle karışık bir kırgınlık ifadesi gördü.

"Bana kızma. Yüzüme de öyle bakma" diye bağırdı.

"Tanrı aşkına, ya nasıl bakmamı bekliyorsun? Hayal kırıklığına uğradım, Vanessa. Bana yalan söyledin."

"Hayır, yalan söylemedim. Aramızda benim özel durumum hakkında herhangi bir konuşma olmadı ki!"

"Bu konuda hiçbir şey söylememekle, yalan söylemiş oldun."

"Ya senin özel hayatın Bili? Senin yaşantında bir kadın var mı? Birisine bağlılık sözü vermek için bir kağıt parçası gerekli değil. Böyle bir anlaşmayı yasa! yoldan yapmak aradaki bağı daha güçlü, birlikteliği daha sağlam yapmaz ki. Sen herhangi bir kadınla beraber yaşıyor musun?"

Sustu, derin bir soluk aldı.

Bu sefer Bili sordu. "Beraber rni oturuyorsunuz?"

"Öyle de denebilir."

"O ne demek şimdi?"

"Kocam sık sık seyahat eder. Ben de çoğu zaman Hamptons'daki stüdyomda olurum. Benim Southampton'da ambar gibi büyük bir yerim, bir de küçük kulübem var. Onun için pek beraber olamıyoruz."

"Ya beraber olduğunuz zamanlar? Normal bir evliliğiniz var mı?"

Genç kadın omzunu silkti.

Bili ısrar etti. "Kocanla yatıyor musun?"

Vanessa yanıt vermedi.

"Suskunluğun altın değerinde. Yani yatıyorsun."

73

"İyi bir evlilik değil bizimki..."

Bill'in acı kahkahası Vanessa'nın sözünü kesti.

"Ah, yanlış anlaşılan evli kadın."

"Hayır, öyle demek istemedim." Vanessa yataktan fırlayarak banyoya koştu, bir dakika sonra arkasında bir bornozla geri döndü. Yatağın kenarına oturup Bill'in elini tuttu.

Bili, yüzü gergin ona baktı. Duygularına hakim olmaya çalışıyordu. Bu kadar tutkulu bir sevişmeden sonra, çoktan beri varlığını unuttuğu anlatılmaz bir mutluluk ile sanki uçuyordu. Ve de hiç beklenmedik bir zamanda, hayatına giren bu genç kadınla kendini o kadar rahat hissetmişti ki! Onu daha yakından tanımak istediğini, daha çok beraber olmayı arzuladığının farkındaydı. Vanessa'nın evli olduğunu söylemesi Bili üzerinde bomba etkisi yapmıştı.

Vanessa haykırdı "Lütfen kızma Bili. Bırak da açıklayayım."

"Kız mıyorum. Devam et bakalım. Anlat," derken sesi alaycıydı.

Vanessa bu alayın üzerinde durmadı. "Peter avukat, gösteri dünyasının avukatı ve de gayet başarılı. Çoğu zaman evde değil ve genellikle Hollywood'da. Başlangıçta öyle değildi. Ama işi gittikçe büyüdü. Ben de çok geziyorum. Sanırım, bir bakıma birbirimizden biraz uzaklaştık. Ama iyi bir insan, bana çok destek öldü.

Tabii ben de ona, yani yuvarlanıp gidiyoruz işte. Parlak bir evlilik değil doğrusu. Ama kötü bir

evlilik de sayılmaz."

"Ayrılmayı hiç düşünmedin mi?"

Vanessa, "hayır" anlamında başını salladı. "Dedim ya, kocam iyi bir insan, onu kırmayı istemem."

74

"Peki, sen ne olacaksın Vanessa? Senin bir erkekle mutlu bir beraberlik kurmaya hakkın yok mu?"

"Bence, bir insanın, başkasının mutsuzluğu üzerine mutluluk kurması mümkün değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"En azından, biliyorum ki onu bırakırsam Peter yıkılır. Ben de onun üzüldüğünü bilirim vicdanen rahatsız olurum."

"Çocuklarınız var mı?"

"Ne yazık ki yok."

"Kaç senedir evlisiniz?"

"Dört yıl oldu."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Ona değer veriyorum..." Vanessa sustu, bir an düşünceye daldı, en sonunda açıkladı. "Peter benim hayatıma girli o kadar çok şey oldu ki, onunla iyi arkadaşız. Aynı fikirde olduğumuz pek çok şey var.

Kocam, işimde, mesleğimde bana her zaman destek olmuş, hiçbir zaman köstek olmamıştır. İyi bir insandır. Onu beğenirim, saygı duyuyorum ve onu severim... Ama..."

"Ona aşık değilsin. Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Evet." Vanessa dudağını ısırđı, başını salladı. "Demek istiyorum ki ona aşık olsaydım nasıl böyle seninle burada olabilirdim ki!"

Bili başını yastığına dayayıp gözlerini kapadı. İçini çekti. Gözlerini açmadan kısık bir sesle konuştu "Keşke bana evli olduğunu daha önce söyleseydin."

"Çok istedim" dedi Vanessa. "Söylemeye niyetlendim, ama öyle güzel vakit geçiriyorduk ki. Seni çok beğenmiş

75

tim... Seninle beraber olmak istiyordum ve bir kocanı olduğunu öğrenirsen benimle ilgilenmezsin diye düşündüm."

Bili ağır ağır konuştu, "Bana karşı açık sözlü olmalıydın."

"Sen bana karşı öyle miydin?"

Bili hemen doğruldu. Gözlerini açıp Vanessa'ya baktı. "Evet, ben dürüstüm. Benim yaşımda başka kadın yok. Eşimi kaybettiğimi biliyorsun. Tanrım, bütün dünya benim karımı kaybettiğimi biliyor. Ve de Sylvie öldüğünden beri hiçbir kadınla köklü bir ilişkim olmadı. E, tabii, hayatıma birkaç kadın girdi, ama ben hiç birisine aşık olmadım. Bundan altı yıl önce, karımı kaybettiğimden beri hiçbir kadınla ciddi bir ilişkim olmadı. Doğrusunu istersen seninle birlikte olabileceğimi, ikimizin bir geleceği ve bunun özel bir ilişkinin başlangıcı olacağını düşünmüştüm. Ben güzel bir birlikteliği istiyorum Vanessa. Tekrar mutlu olabilmem için bir şans daha istiyorum." Omzunu silkti. "Galiba bunun seninle mümkün olabileceğini düşünmekle hata ettim."

Vanessa sesini çıkarmadı, başını eğip, kucağında sinirli bir şekilde kıvrıp büktüğü ellerine baktı.

Bu sıkıntılı sessizlik birkaç dakika sürdü.

Vanessa sonunda, "Sen benim için ne hissediyorsun? Ama tamamen dürüst ol." diye sordu.

Bili genç kadına sert bakışlarla baktı. "Biraz evvel büyük bir tutkuyla seviştik ve sen bana şimdi böyle bir soru mu soruyorsun?" Güldü, dudaklarını büzdü. "Sana deli gibi tutulduğum, beni heyecanlandırдың açık değil mi? Seninle sevişmek çok hoşuma gitti. Birbirimizden saklayacak değiliz, harika bir seks yaşadık.

Birlikte olmak harika. Yeteneğine

76

hayranım. Kısa bir süre önce lobide söylediğim gibi, sana fena tutuldum Vanessa."

"Ben de öyle Bili. Hem de nasıl bir tutku bir bilsen. Hele son günlerde aklım hiç başımda değil. Sürekli aklımda olan tek şey seninle olmak. Hem de her saat ve dakika. Sen dış muhabirlerdensin, herhalde Bosna'ya geri döneceksin. Ya da başka bir yere. Benim de bir mesleğim var." Başını salladı, gözleri yaşardı. "Mümkün olduğu kadar sık görüşeceğiz, olanaklar elverdiği sürece beraber olacağız... Sonunda ne çıkarsa, bakıp göreceğiz diye düşünmüştüm."

"Yani işi zamana bırakıp, olayların akışım bekleyeceğiz. Onu mu demek istiyorsun?"

"Elbette. Annem ne zaman bir zorlukla karşılaşa, bana 'Vanny, hayatın akışı, hem derdin, hem de daha pek çok şeyin çözümünü bulur. Çoğu zaman da bu, en iyi çözümdür.' demiştir. Zannedirim annemin hayat felsefesi de hâlâ bu."

Bili Vanessa'ya baktı. Bir hayli düşünceliydi. "Yani sen demek istiyorsun ki, biz birlikteliğimizi sürdürelim, öyle mi? Gizli bir beraberlik, ha? Çünkü kocanın üzülmelerini istemiyorsun. Haklı mıyım?"

"Böyle ifade ettiğin zaman kulağa hoş gelmiyor."

"Ama gerçek bu. Ben de bir haberci olduğuma gore hep 'doğru'nun arayışı içindeyim."

Vanessa başıını salladı. Dudaklarını ısırđı. Gzyaşıları yavaş yavaş yanaklarından szlmeye başıladı.

"Aman, Tanrı aşkına ağlamaya başlama" dedikten sonra Bili uzanıp genç kadını kollarının arasına aldı.

Parmaklarının ucuyla göz yaşılarını sildi, yüzünü kendine çevirdi, dudaklarından hafifçe öptü.

77

1

Geri çekildiği zaman Vanessa, "Lütfen bana kızgın olmadığını söyle Bili" dedi.

"Sana kızgın değilim. Sadece bencilim. Bütün erkekler gibi ben de her zaman, her şeyin arzu ettiğim gibi olmasını istiyorum. Bana bak, alt tarafı büyük bir suç işılemiş değilsin. Ayrıca ne diye benim için kendini harcayacaksın." Bili bir kahkaha attı. "Zaten bütün felaketler beni bulur. Benim için riske girmeye değmez."

Vanessa'nın gzlen ateş saçıyordu. "Böyle konuşıma," diye bağırdı.

Bili genç kadına biraz daha sıkı sarılıp, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve fısıldadı. "Sadece aşığın olmaya razıyım. Şimdi Şu bornozu arkandan çıkar da tekrar uygulamalarıma başılayabileyim."

78

1

Olağanüstü bir gündü. Açık ve aydınlık. Pırıl pırıl bir hava. Gökyüzü gözleri kamaşıtırıyordu. Bulutlarla lekelenmemiş kusursuz bir mavilik. Göletin kıpır kıpır yüzünde güneş parlıyordu. Hava serindi ama son günlerdeki kadar soğuk yoktu. Buğulanma da dağılmıştı.

Bu aydınlık Pazar günü öğleden sonrasında Bili ile Vanessa sokaklarda, meydanlarda elele saatlerce dolaşılar. Pek konuşımadılar ama konuşımadan da kendilerini çok rahat hissediyorlardı. Her ikisi de Venedik'in güzelliğine kendilerini kaptırmış, dolaşıyorlardı. Accademia'yı geçtiler, Gaile Gambara'ya doğru yürüdüler, Calle Contarini Corfu'nun içine girdiler ve sonunda Fondamenta FriuliNani'ye geldiler.

Vanessa, aşığıya doğru yürürlerken başıını kaldırıp Bill'e gülümseyerek, "Buraları Şimdi hatırladım" dedi.

"Őurası San Trovaso'daki gondolların onarıldığı tersane." Bunları söylerken karşılarındaki harap binaları

gösteriyordu. "Bir kere buraya babamla gelmiştik. Babam San Trovaso kilisesini görmek istemişti. EĞer yanlışı hatırlamıyorsam bu, çok eski bir kilisedir."

"Evet" dedi Bili. "Onuncu yüzyılda yapılmış. Aslında, ben de şimdi seni oraya götürüyordum. O kiliseye.

Sana en çok beğendiğim tablolardan birini göstermek istiyorum. Tintoretto'nun yapıtı. Sahi bak, bir şey daha söyleyecektim. Gondollar San Trovaso tersanesinde yalnız onarılmıyor, aynı zamanda orada yenileri de yapılıyor. Venedik'te kalan son tersanelerden biri de San Trovaso tersanesi."

Vanessa üzgün, mırıldandı. "Hemen hemen hepsi yok oldu. Zaten eski sanatların çoğu öldü." Sonra Bill'e gülerek bakıp hafif bir kahkaha attı. "Ama bereket versin ki cam sanatı hâlâ geçerli," dedi.

Yollarına devam edip tersaneyi geçtiler. Sonra Harikalar Köprüsü Ponte delle Meravegie'nin üzerinden geçerek bir iki dakika sonra da San Travaso Kilisesi'ne vardılar. Krem rengi taş duvarları, ağaçların üzerinden yükselen zarif çan kulesiyle burası, masmavi gökyüzünde bir nöbetçi kulesinin silueti gibi görünüyordu.

Kiliseye girdikten sonra Vanessa ile Bili hiç seslerini çıkarmadan durdular. Gözlerini loş ışığa ve kendilerini bu görkemli sessizliğe alıştırmaya çalıştılar. İkisi de haç çıkardı. Bili Vanessa'ya bakışlarını kaydırdı ama bir şey söylemedi. Vanessa'nın da Katolik olduğunu anlamıştı. Yavaş yavaş ortadan ön tarafa, mihraba doğru ilerlediler.

Bili hemen Vanessa'ya, koro kısmının iki tarafında asılı duran tabloları gösterdi. "İkisi de Tintoretto'nun.

Son olarak yaptığı iki resim. 1594'de yapmış bunları. Gel hadi, sana en çok sevdiğim tabloyu göstereyim."

Bir dakika sonra "The Adoration of the Magi!" Tintoretto'nun başyapıtı olan "Magi' ye Olan Hayranlık" adını

verdiği tablonun önünde durdular.

Vanessa "Ben de Tintoretto'nun bu yapıtını çok beğenirim. Kusursuz, harikulade bir resim, renkler, imajlar ve akıl almaz fırça hareketleri" diye fikrini belirtti.

Bili, "Olağanüstü bir adam. Üstün bir yetenek" dedikten sonra sustu, hiç kıpırdamadan tabloyu seyre daldı.

Gözlerini resimden ayıramıyordu.

Vanessa bu yapıtın BilPi büyülediğini düşündü. Birkaç defa gizlice onun yüzüne baktı ama bir şey söylemedi. Büyüyü bozmak istemiyordu. Bu baş yapıtın Bill'i nasıl derinden etkilediğini görüyordu.

Sonunda gözlerini tablodan ayıran Bili, "Bu Tintoretto ve Venedik'te gördüğüm diğer değerli

yapıtlara baktığını zaman, insanın akıl almaz yeteneğini, eşsiz güzellikler yaratma becerisini gördükçe, insanoğlunun, aynı zamanda kafalara durgunluk verecek kötülükleri nasıl yapabildiğini düşünmeden edemiyorum" dedi, "İkisini bağdaştırmak çok zor."

Vanessa "Ama her iki olay da aynı zaman dilimi içinde her zaman var olmuştur" diyerek elini onun kolunun üzerine koyup yanıt verdi. "Venedik her zaman görsel güzelliğin simgesi olmuştur. Nereye baksak, bu güzellikler gözlerimizin önüne serilmiş, onlardan zevk almamızı sağlamıştır. Güzel sanatlar, mimari, yüzyıllar boyu burada toplanmış, çeşit çeşit yapıtlar, Venedik'in planlanması ve kendi öz yapısı..."

Vanessa bir an sustu, sonra kısık bir sesle ekledi "Sen, insanlıktan uzak, akıllara durgunluk veren, inanılması güç zulüm ve vahşete tanık olduğun Bosna'dan yeni çıkıp geldin. O görüntüler, herhalde hâlâ

gözünün önünden gitmiyordur. Bili, nasıl oluyor da ikisi arasında bir karşılaştırma yapamıyorsun?"

Yasak İlişki — F.6

81

"Haklısın. Biliyorum." Bili sonunda tablonun önünden ayrıldı, Vanessa'nın kolundan tuttu, orta yerdeki geçitten yürüyüp asırlık kilisenin ön kapışma yöneldiler. "Galiba hayatın acı gerçeklerini de katlanılabilir yapan bu resimlerin, müziğin güzelliği!"

"Bence de öyle."

Dışarıya, güneşe çıktıklarında Bili gözlerini kırptırdı. Balkanlar'daki savaşın onu bir an için yeniden etkisi altına alan görüntülerini silkip üzerinden attı. Heyecanla "Grand GanaF'da gondolla yukarı tarafa doğru gitmeyeli o kadar çok oldu ki. Ne dersin Vanessa, bugün o tarafa gidelim mi? Hâlâ en olağanüstü

gezilerden biri bu, değil mi?"

"Kesinlikle. Çok sevinirim. Ben de bu geziye çıkmayah epey oldu. Galiba Grand Ganal demek Venedik demek, öyle değil mi? Hem de, bence, gondolla gezmek insanı öyle rahatlatıyor ki!"

Bill'in içine birden bir sevinç doldu. Bu sevincin Vanessa'nın yanında olmasından kaynaklandığının bilincindeydi. Genç kadına sarıldı, kendine doğru çekti. "İyi ki sizinle karşılaştık, iyi ki bugün beraberiz ve Venedik'teyiz. İyi ki dün akşam seviştik. İyi ki beraber olabileceğimiz daha bir kaç günümüz var" dedi.

Sustu, Vanessa'nın çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırdı, ona baktı, bir an için hafifçe gülümsedi.

"Koşullar ne olursa olsun Vanessa, sen benim için uzun zamandan beri karşılaşmadığım en büyük nimetsin." Genç kadını burnunun ucundan öptü, "Gizli kapaklı olması gerekse bile, birlikteliğimizin bitmemesini istiyorum." Vanessa'nın gözlerinin içine bakıyor, yanıtını arıyordu.

Vanessa "kabul" demek ister gibi başını eğdi. "Ben de öyle. Durumumuzun elverişli olduğu her zaman ve her yerde buluşalım." Genç kadın bunları söyledikten sonra kollarını Bill'in boynuna doladı, yüzünü

kendine doğru çekip yaklaştırdı ve dudaklarından öptü. "Tamam" dedi, "Anlaşmamız bu öpücükle onaylandı."

Gülüştüler, birbirlerine sarılıp geldikleri yöne dönerek yürüdüler. Geriye doğru gidip köhne tersaneyi geçtiler, dar sokaklardan ilerleyip tekrar Campo deli Accademia'ya geldiler. Gritti'ye dönebilmeleri için Bili bir gondolla anlaştı.

Gondola binip, oturur oturmaz, Bili yine Vanessa'ya sarıldı, kendine doğru çekti. Bunları yaparken de bu kadının, sadece birkaç günde, kendisi için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını düşündü. Helena ile annesinden başka hiç kimsenin, kendisi için bu kadar önemli olabileceğine olasılık tanımamıştı, ama şimdi... Ve de ne kadar ani olmuştu.

Vanessa da kendi yönünden, aşağı yukarı aynı şeyleri düşünüyor, yaşantısının eskisi gibi olup olamayacağını merak ediyordu. Yok, herhalde olamazdı. Bundan emindi. Artık hayatı, hiçbir zaman eskisi gibi olamazdı. Çünkü Bili vardı.

Baş tarafta duran gondolcuya arkalarını dönüp oturdular, yüzlerini San Marko'nun rıhtımına doğru giden uçsuz bucaksız su havzasına dönmüşlerdi.

Hemen karşılarında San Giorgio adası, Salute Kilisesi, Doğana, yani nefis kubbeleriyle gümrük binası

vardı. Venedik'in girişindeki üç inci diye bilinen bu binalar akşam güneşi altında parılıyordu.

Bili başını kaldırıp, büyük bir dikkatle gökyüzüne baktı.

"Turner'ın ışığı" dedi. "Vanessa, değişen ışığı görüyor musun? Garip bir sanlık çöktü sanki. Turner'ın tuvalde nefis bir tarzda yakaladığı sarılık. Turner'ın Venedik tablolarına zaten bayılırım."

"Ben de öyle. Bu görüntü de hepsinden üstün. Sanki şehir yüzüyor, suların da rengi değişiyor. Bütün bu görüntü... rüya gibi." Vanessa sustu. Gördüğü manzaranın ne kadar görkemli olduğunu düşünüyordu.

Sihirli ve de neredeyse bir başka dünya gibi. Görüntü Vanessa'yı çok etkiledi. Bu güzellik onu öylesine duygulandırdı ki, hiç beklenmedik bir anda, gözlerinin yaşardığını, boğazının düğümlendiğini hissetti.

Gökyüzü ile dalgalanan su birbirine karıştı. Altın rengine dönüştü, sonra günün gittikçe azalan ışığında gökkuşağının renklerine büründü. Bili ile Vanessa, otele doğru gondolda ilerlerken,

Venedik'in bütün renkleri Grand Canal'a yansımıştı.

Gittikçe azalan ışık, kilisenin kubbelerine vuruyor, onları sanki yol yol çizilmiş gümüşe dönüştürüyor, palazzo'nun soluk renklerine dokunup, pembe, kiremit rengi, koyu sarı, açık sarıya buğulu altın rengi veriyordu. La Serenissima'nın bu renkleri, zarif bir şekilde birbirine karışıyor, yer yer hafif bir yeşillik görünüyordu. Ve de her yere maviler egemendi. Sulandırılmış gümüşe dönüşen maviler.

Gondol, Grand Canal'da ağır ağır süzülerek yukarıya doğru giderken, birbirinin içine girecek gibi sık aralıklarla karmakarışık bir şekil alan yüksek ve dar yüzyıllık görkemli yapılardan geçiyordu. Evler, ayaklar üzerine oturtulmuştu. Tıpkı Venedik'in de yüzyıllar öncesi kum, alüvyon ve kaya parçalarından oluşan yığınların üzerine yapılandığı gibi.

"Sulara gömülüyor" diye düşündü genç kadın. Sulara gömülüyor, batıyor diyorlar. Bazı yerlerde çürümeler durdurulmuştu ama yine de Venedik, yavaş yavaş sulara gömülüyordu.

Vanessa dikkatle, her birinin paha biçilmez değerinde, büyük ustaların elinden çıkan sanat yapıtları, resimler, heykeller, gümüş ve altından parçalar, goblenler ve de ev eşyası ile tıklım tıklım dolu köşklere baktı. "Bunların hepsi sulara gömülüp gidecek olursa ne korkunç bir şey olur" diye düşündü ve içi titredi.

Ama ne büyük bir facia olurdu bu.

Bili ona daha sıkı sarıldı. O da Bill'e yaslandı. Vanessa bu genç adama aşık oluyordu. Oysa ona aşık olmaması lazımdı, ama olmuştu bile ve kendini nasıl tutabileceğini de bilemiyordu.

Gritti Palas'm bar kısmına geçip oturdular. Yanında küçük çay sandviçleri, ufak nefis pastalarla servis yapılan sıcak çikolata içtiler. Dışarıda hava kararmak üzereydi. Gündüz gördükleri parlak güneş, yerini koyu bir griliğe bırakmış ve rüzgar çıkmıştı. Ama içerisi sıcak, bar kısmı da çok rahattı. Hem beraber oldukları hem de birbirlerini daha iyi tanıyabilme fırsatı buldukları için, her ikisi de çok memnundu.

Bir ara Vanessa "Buradan nereye gideceğini söylemedin Bili. Yine Bosna'ya mı döneceksin?" diye sordu.

Bili, bir dakika yanıt vermeden susup oturdu. Daha sonra "evet" anlamında başını salladı ve yüzü buruştu.

"Ama sa

84

85

dece orada görüp yazdıklarımı toparlamak için. Umarımı, üç dört günden fazla kalmam."

"Savaş hakkında bilgi edinmek herhalde çok zor. Televizyonu her açışında öyle korkunç şeyler

görüyordum ki! Orada kalmanın ne denli feci bir şey olacağını hayal bile edemiyorum."

"Cehennem gibiydi."

"Seni pek etkilemiş. Frank ile konuşmalarınızdan anladım."

"Evet, savaş beni çok etkiledi ve değiştirdi. Soykırıma şahit oldum. Avrupa'daki son savaş ve soykırımdan beri bu ilk savaş ve soykırımdı. Birincisi, Nazilerin Yahudilere, Çingenelere ve öldürölmelerini gerekli buldukları herkese işkence yapmaya, onları yok etmeye başladıkları otuzlu senelerdeydi. Bunun yineleneneğini hiç düşünmemiş ama, eğer böyle bir şey olursa, bütün dünyanın buna seyirci kalıp izin vereceğini aklıma getirmemiştim." Bili başım salladı, omzunu silkti. "Ama dünya buna izin verdi. Hem de uygar dünya. Özür dilerim Vanessa. Bu deyimi kullanmamalıydım. Bana göre uygar insan diye bir şey yok.

Herhangi birimizde sadece bir cila var, onu, yani cilayı, doğru yerini bulup biraz kazıdın mı, altından ortaya bir canavar çıkıyor." Genç kadının yüzüne öfkeyle baktı ve ekledi "Bir haberci olarak benim, sakın, tarafsız, dengeli olmam gerekir. Bir seyirci gibi olaylara sadece uzaktan bakmalıyım."

Vanessa başını öne doğru salladı. "Evet, anlıyorum ama bu senin için bir hayli güç olmalı."

"Şimdilerde öyle oluyor. Bir zamanlar, kendi isteğimle, fazla üzülmeyen ya da en azından bir rahatsızlık duymadan

bir savaştan öbürüne gidiyordum. Bosna bütün bunları değiştirdi. O vahşet, masum, silahsız sivillerin kesilip, doğranması... Tanrım, hepimizin şahit olduğu her şey bazen öylesine korkunçtu ki. Görüp, geçirdiklerimizi tarif edebilmek için yeterince güçlü ya da etkili sözcük bile yok."

Vanessa suskundu.

Biraz sonra uzandı, Bill'in elini eline aldı, bir tek sözcüğün bile yanlış olacağını bildiğı için, genç adamın elini sımsıkı tuttu.

Bili uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuşmaya başladı. "Terörizm üzerine özel bir haber hazırlayacağım. Bütün her şeyi bir araya getirmem için iki ayım var. Mart'ta yayınlanabilmesi için, Ocak'ta çekime başlayacağız ve de bütün Şubat boyunca çekimi sürdüreceğiz."

"O nedenle mi Saraybosna'da olmayacaksınız?"

"İyi bildin. Orta Doğu'da dolaşacağım."

Vanessa Bill'in elini daha sıkı tutup ona iyice sokuldu. "Peki, biz buluşabilecek miyiz?"

"Umarım sevgilim. Umarım buluşabiliriz."

"Randevu yerimiz Venedik olsun mu?"

Bili, Vanessa'nın elini sıktı. "Bence bu parlak bir fikir." dedi.

"Aralık ayının hangi günlerinde New York'ta olacaksın?"

"Ayın on beşinde. İki haftalık izin hakkım var." Vanessa'nın yüzüne bakıp sordu "New York'ta buluşmamız bir problem çıkarmaz değil mi?"

"Hayır canım, çıkarmaz. Benim de senden bir ricam olacak" deyip gülümsedi.

86

87

"Nedir o?"

"Kızınla tanışabilir miyim?"

"Gerçekten tanışmak istiyor musun?"

"Evet, tabii istiyorum."

"O zaman anlaştık. Hepinizi öğle yemeğine götürürüm. Helena, annem ve sen. En çok sevdiğim üç kızımı

gezmeğe götürmek ne harika bir şey olur ya..."

8

NE W YORK, ARALIK 1995

Vanessa Stewart dürüstlüğü ile her zaman gurur duymuştu. Bu, sadece yaşantısına giren insanlara karşı

değil, aynı zamanda kendine karşı da dürüst davranmasındandı. Hatırlayabildiği kadarıyla, oldum olası

yalancılardan nefret etmiş, hatta, sadece, gerçeği gizleyip kaçamak laf edenlerden bile hoşlanmamıştır.

Ama bugün, bu buz gibi Aralık gününde, çoktan beri pek dürüst olmadığını kendi kendine itiraf etmek zorundaydı. En azından, söz konusu, özel hayatı olduğu zaman.

Evlilik durumunu ele aldığı anda, kendine bile yalan söylediği kuşkusuzdu. Evliliğinin ayakta durmak için çabaladığını, pek çok yönden hiç iyi gitmediğini kabul ettirmek konusunda ısrar etmediği için Peter'a da yalan söylemiş sayılırdı.

Bill'in on gün kadar önce Venedik'te söylediği sözü hatırladı. Gerçeği gizlemekle yalan söylemiş oldum diye düşündü. Peter'a karşı açık sözlülükle davranmayıp asıl sorunumuzu örtbas ettim. Aslında, sorun vardı. Hem de öyle bir tane değil.

Genç kadın, kendi kendini "Vanessa, gerçeği kabullen" diye uyardı. 'Büyü artık. Her şeyi bugünkü durumuyla kabul et. Çünkü hiçbir şey eskisi gibi değil. Uzun zamandan beri de böylece sürüp gidiyor.'

Evliliğini sorgulamaya başladığında Vanessa'nın yüzü dalgın bir hal aldı, unutup gittiği olaylar gözünün önünde canlandı. Peter'la eskisi gibi anlaşıyorlardı. Daha doğrusu hemen hiçbir konuda anlaşıyorlardı. Evlenmeden önceki günlerde paylaştıkları sırlar, evliliklerinin ilk günleri çoktan tarihe karışmıştı. Seks hayatları ise neredeyse yok olmuştu. Bu ara, sadece kavga ettikten sonra sevişiyorlardı.

Peter ancak böyle barışabileceklerine inanıyordu. Tabii bu, Peter için en kolay yol diye düşündü Vanessa.

Bütün bunların dışında da çoğu zaman ayrı yaşıyorlardı. İkisi de başka yerlerdeydiler, ya da Vanessa'ya öyle geliyordu.

Ayrıca, ilgilendikleri konular da değişti. Yani, birbirlerinden uzaklaşmış, başka başka yönlere uzanmışlardı.

Vanessa'ya göre bu zaten evlilik sayılmazdı. Yani yapmacık, yalancık evlilik. Birlikte yaşıyoruz çünkü...

evet... neden? Vanessa birden, neden birlikte yaşadıklarını bile bilmediğini fark etti. Acaba sadece bir alışkanlık mıydı? Yoksa bağlılık mı? Ya da gidebilecekleri başka yer olmadığı için mi beraberdiler? Belki de gidebilecekleri başka kimseleri olmadığı için bir aradaydılar. Acaba tembelliklerinden mi böyle oturup kalmışlardı? Genç kadının, bütün bu nedenler arasında hangisinin doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de bütün bu nedenlerin karışımı onları bir arada tutuyordu.

Vanessa, üzerinde tasarımlarını çizdiği masaya kalemını bıraktı, oturduğu yüksek sandalyenin arkasına dayandı ve önündeki büyük pencereden dışarısını seyre daldı. Kafasındaki düşünceler hızla akıp gidiyordu.

Genç kadının desenlerini çizdiği atölye Soho'da, Mercer ile Grand'in kesiştiği yerdeydi. En üstte, beşinci katta, güneşe bakan bu ferah, aydınlık yeri görür görmez Vanessa hayran kalmıştı.

Penceresinden baktığı zaman gördüğü manzaraya alıştı ama bu ona her baktığında harika görünüyordu.

Manhattan'ın bu görüntüsünden hiç bıkmamıştı. 19. yüzyıldan kalma bu şahane binalar gözünün önüne dizilmişti. Arkalarından Dünya Ticaret Merkezi'nin siyah cam ve çelikle kaplı, eski, ikiz kulesi gökyüzünü

delecekmiş gibi yükseliyordu.

İkide bir aklına gelen şeyi düşündü yine. Sanki, iki yüzyıl gözünün önünde sıralanmış gibi bir manzara.

Geçmiş ve gelecek.

Gelecek. İşte bu sözcük kafasının içinde dans etmeye başladı.

Ya kendi geleceği?

Kendi geleceği, Peter'la bu yalanı yaşamak mı? Bu evlilik dedikleri yalanı? Hayır, daha doğrusu, evliliklerinden arta kalanı...

Yoksa ondan ayrılacak mıydı?

Gelecek onu mu gösteriyordu? Bili Fitzgerald'ın dışında tanıdığı tek erkek olan Dr. Peter Smart'sız bir hayat mı? Eğer Vanessa tamamen dürüst olacaksa, bu düşündükleri de doğru değildi ki... Onun hayatında bir erkek daha vardı. Steven Ellis. Kolejdeki erkek arkadaşı. İlk aşkı. Peter'la tanış

90

91

m

madan önce seviştiği erkek. Daha sonra Peter'la tanışmış ve onunla evlenmişti.

Ama artık Vanessa'nın sevgilisi Bili Fitzgerald'dı. Yasak aşkı. Acaba Bill'in yüzünden mi birden doğrunun ne olduğunu araştırmaya başlamıştı. Onu, senelerden beri ilk defa tamamen dürüst olmaya Bili ile olan ilişkisi mi zorluyordu. Kafasının içinde bir ses, büyük olasılıkla öyle, diye fısıldadı. Evet, bütün bunlar Bill'e olan aşkı yüzünden aklına geliyordu.

Derin derin içini çekti. Ne yapacağını bilmiyordu. Peter'a evliliklerinin ne hale geldiğini, yani, aslında bu evliliğin artık bir yalandan oluştuğunu anlatmalı mıydı? Eğer böyle söylerse acaba ne olurdu? Aslında Vanessa'nın kendisi ne olsun istiyordu? Peter her şeye baştan başlayıp bu evliliği kurtarmak istediğini söyleyebilirdi. O zaman Vanessa'nın durumu ne olurdu? İsteddiği bu muydu? Peter Smart'la beraber olacakları bir gelecek mi?

Vanessa'nın Bill'e Peter hakkında söyledikleri doğrudu. Peter, aslında iyi bir insan, dürüst bir adamdı. Ve kendine göre de Vanessa'yı seviyordu. Üstelik karısına iyi bakıyor, işinde onu destekliyor, mesleğinde ilerlemesi için yardımcı oluyordu. Peter pek çok bakımdan onu düşünen, inanılır, güvenilir, Vanessa'ya bağlı bir insandı.

Eğer ondan ayrılacak olursa, Peter'ın çok üzüleceğinden ve mutsuz olacağından genç kadının hiç kuşkusu yoktu. Çünkü pek çok yönden Vanessa'ya bağlıydı.

Aslında Peter'dan neden ayrılıyordu ki?

Bili için mi?

Evet.

Ama Bili senden Peter'dan ayrılmanı istemedi ki. İçinden sinsi bir ses yine fısıldadı. İyi de Bili sana herhangi bir konuda söz verdi mi? Aslında gizli gizli buluşmayı hemen kabul etti. Senin örtülü aşığın olmaya razı oldu. İçinden gelen bir ses ekledi, üstelik bunu kendi önerdi.

Ama Bili olsa da olmasa da Peter'la hayat... bomboş muydu? Evet. Bayatlamış mıydı? Evet. Pek çok bakımdan yalnız yaşamak değil miydi? Evet, tabii. Artık hiçbir şeyi paylaşmıyorlardı. Vanessa durumu öyle görüyor, öyle hissediyordu. Peter'la ilişkilerinde o kadar çok eksik vardı ki. En azından, Vanessa'nın bakış

açısından. Ama belki de Peter'ın duygulan başkaydı. Ya da onun beklentileri Vanessa'ya göre daha azdı.

Peki, Vanessa evlilikten neler umuyordu?

Coşku, aşk, sıcak bir ilgi, arkadaşlık, içten duygulan paylaşmak, seks, anlayış görmek. Bütün bunları bir erkekten beklemek pek mi çoktu? Herhalde fazla sayılmazdı. Hele Vanessa bakımından, bütün bunları

vermek hiç de çok sayılmazdı.

Peter, son günlerde bu saydığı şeylerin çoğunu vermekte istekli görünmüyordu. Tam tersi. Zaten Venedik'te Bili ile sevişmesinin nedenlerinden biri de bu değil miydi? İçindeki ses, evet haklısın dedi. Ama nedenlerden biri de Bill'i çok çekici bulmasıydı. Ona aşık mı oluyordu peki? Evet, aşık oluyordu. Zaten günlerce önce Venedik'te bunu anlamıştı ya, öyle değil mi?

"Aşık olmak ha?" diye düşündü. Aslında bu daha çok çılgın olmaktı.

Vanessa atölyesinden ayrılıp, daha önce telefonla çağır

92

93

dığı taksiye bindiği zaman, hava kararmaya başlamıştı. Araba şehre doğru ilerlerken, genç kadının aklı

yine hayatındaki sorunlara döndü. Düşünceleriyle boğuşmak pek sonuç vermiyordu. En azından, kendi açısından somut bir sonuç alamıyordu. Kesinlikle bildiği bir tek şey vardı, o da Bili ile Venedik'te yaşadıkları, paylaştıkları duyguların, Peter ile olan ilişkisinin hiç de doyurucu olmadığını kamtlamasıydı.

Vanessa, ah bu karşılaştırmalar, diye düşündü. Kıyaslamaktan nefret ediyorum. Çok çirkin bir şey. Ama, tabii, Bili ile paylaştıkları duyguların verdiği yakınlığın keyfini, Peter'la geçirdiği yavan yaşantı ile karşılaştırmamak olur muydu?

Birden fark etti ki, Peter ona nasıl bir çocuk vermek istemediyse, aynı şekilde aşkını ve de kendini vermek istemiyordu. Bu fikri hemen kafasından silkip attı. Onu değil ele almayı, şu anda düşünmeyi bile istemiyordu.

O dakika aklına bir şey geldi ve hemen eğilip taksi şoförüne "Lütfen, şehre gelmeden önce, yolda bir yerde duralım. Lord and Taylor mağazasına uğramak istiyorum" dedi.

Taksi şoförü, "Peki efendim" dedikten sonra, Madison Caddesi'nde, doğu Otuz Dokuzuncu Sokağa geldiğinde sola döndü. Çok eski ve ünlü mağazanın bulunduğu 5. Cadde'ye doğru, batıya yöneldi.

Şoför taksiyi yan sokaklardan birine park etti Vanessa yürüyerek köşeyi dönüp 5. Cadde'ye çıktı ve Noel için süslenmiş vitrinlere baktı. Buradaki mağaza vitrinlerinin her yerden daha güzel hazırlandığını

çocukluğundan beri biliyordu. Vitrinler, bütün çocukları büyüleyen harika mekanik 94

oyuncaklar, ünlü masal arın ve klasik hikayelerin nefes kesen güzellikteki görüntüleriyle donatılmıştı.

Vanessa, tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi burnunu vitrinin camına dayadı, içinden gülümseyerek, pembe, kabarık eteği ile tek ayağının üzerinde dönerek The Sugar Plum Fairy'nin müziği ile danseden eşsiz güzellikteki oyuncak balerini seyre daldı. Müzik sokağa yansıyor, Vanessa'nın çoktan unutup gittiği öyle hatıraları canlandırıyordu ki, hiç beklenmedik bir anda kadının boğazı düğümlendi.

Noel'de New York'ta oldukları zamanlar, annesiyle babası onu Fındıkkıran balesine götürür, ama daha önce buraya getirip vitrinleri seyrettirir, sonra da Noel'de ne istediğini gizlice söyleyebilmesi için mağazanın içine sokar, Noel Baba'mın yanına götürürlerdi.

Bazen, annesinin o tarihlerde içinde rolü bulunan film ya da oyunların yer aldığı şehre göre, Manhattan'da olmaz da Kaliforniya, Paris veya Londra'da olurlardı. Ya da babası Terence Stewart'ın o ara yönettiği oyun hangi şehirde ise oraya giderlerdi. Vanessa tek çocukları olduğu için onu her zaman yanlarına alır, film nerede çekiliyorsa, ya da nereye giderlerse onu da beraberlerinde götürürlerdi. Anne ve babasının uğraşılarının gösteri sanatıyla ilgili olması Vanessa'yı hiçbir zaman zor durumda bırakmamış, aksine gayet tatlı ve de çok sevilen bir çocukluk geçirmiş, annesiyle babasına her zaman yakın olmuştu.

Sonunda genç kadın kendini vitrinden ayırdı. Birden derin bir yalnızlık hissine kapıldı ve içine büyük bir hüznü çöktü. Çoğu zaman olduğu gibi içini acı veren bir boşluk kaplamıştı. Bu, ara sıra kendisini korkutan, baş edemediği

95

bir duyguydu. Yine de onu üzerinden atabilmeyi başarıyordu. Vanessa bu duygunun ne olduğunu biliyordu bir çocuğa duyduğu özlem. Ne var ki, Peter bir çocuğun sorumluluğunu üzerine almak istemiyordu.

Vanessa da bu özlemini içine gömmüş, bebek arzusunu unutmak için kendini işine vermişti. Ama ara sıra bu dayanılmaz istek, şu anda olduğu gibi, onu kıskıvrak sarıyordu. Genç kadın bu özlemi

bastırmaya, içinden silip atmaya çalıştı.

Vanessa kapıyı itip mağazaya girdi. Akıllı Bill'in kızı Helena'daydı. Küçük kıza verebileceği çok özel bir armağan arıyordu. Helena altı yaşındaydı. O yaşta bir çocuğa alabilecek o kadar çok şey vardı ki. Yürüyen merdivenle çocuk bölümüne çıktı, on dakika kadar orada kalıp, bakındı ve eli boş döndü. Gözüne çarpan ilginç hiçbir şey yoktu.

Giriş katından aceleyle geçerken, durup külotlu bir çorap, kışlık botlarının içine giymek için kısa, kalın çorap, taksiye dönmeden önce de, göz makyajı için gerekli bir iki şey daha aldı.

Doğu Elli Yedinci Sokak'taki apartmanlarına döndüğü zaman, kocasını evde bulunca şaşırdı. Peter, genellikle, en erken akşam saat yediden önce avukatlık bürosundan dönmezdi.

Apartman dairesinin girişinde paltosunu üstünden çıkarıp askıya asarken, kocası da yatak odalarından çıktı.

Peter'in elinde birkaç tane ipek kravat vardı. Vanessa'yı görünce yüzü güldü. Ağzı kulaklarında "Merhaba tatlım" dedi.

Vanessa ona doğru gülümseyerek yürüdü. "Bugün er kencisin."

96

Peter "evet" anlamında başını sallarken uzanıp onu yanağından öptü. "Akşam yemeğinden önce bavulumu hazırlamak istedim" dedi.

"Bavul hazırlamak mı?" Genç kadının kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun? "

"Londra'ya. Yarın sabah Alex Lawson'ia görüşmem gerekiyor. Biliyorsun ya orada film çeviriyor. İçinde rolü olan her iki filmin kontratı hazır zaten. Birlikte gözden geçirelim de ona her şeyi açıklayayım dedim.

Zira bu kontratlar her zamankilerden biraz daha karmaşık". "Yaa? Anlıyorum".

"Suratını asma Vanessa. On gün sonra dönerim. Noel' de burada olurum".

"Bir aktöre yapacağı kontratı anlatmak on gün mü alıyor? Yoksa adam eni konu alık mı?"

"Vanessa, Holywood'un en büyük yürek çarpıntısı olan bir oyuncu hakkında nasıl böyle konuşursun"

derken karısının yaptığı yorumdan çok hoşlandığını gösteren, içten bir kahkaha attı. "Hem de sen! Sen ki sanatçı bir aileden geliyorsun".

Vanessa hiç cevap vermeden ondan uzaklaşınca, Peter yavaşça onu kolundan tuttu, yüzünü kendisine çevirdi. "Noel'de güzel bir yere gideriz diye düşünmüştüm. Meksika, Bali, ya da Tayland'a. Sen

neresini istersen".

"Ama Noel'de annem New York'ta olacak". Genç kadın sözlerine devam etmedi. Birden fena halde cam sıkıldı.

"Pekala, burada kalırız. Sadece bir öneriydi. Ama sorun değil tatlım. Hiç sorun değil" dedikten sonra Peter yatak

Yasak İlişki — F.7

97

1

odasına döndü. Vanessa da arkasından gitti. Lord and Taylor'dan aldığı alışveriş torbasını yatağın üzerine koydu, kendisi de yatağa oturdu.

Peter birkaç dakikayı kravat seçmekle geçirdikten sonra arkasına döndü. Karısının yüzündeki ifadeyi görünce şaşkınlıkla bakakaldı. Yatağa yaklaştı, Vanessa'nın önünde durdu ve sordu "Ne oldu ?"

Vanessa da kocasına aynı şekilde, gözünü kırpmadan, dik dik baktı ama yüzündeki ifade bir hayli düşünceliydi. Peter otuz yedi yaşındaydı. İnce yapılı, yakışıklı, yaşantısının doruğunda bir insandı. Cana yakın bir kişiliği, doğal bir çekiciliği vardı. Hem dostları, hem de müvekkilleri arasında popülerdi. Son yıllarda bir hayli başarılı olan parlak bir avukattı. Başarılı olmak ona yakışmıştı. Peter Smart'ın şansı yaver gidiyordu. Yine de özel hayatı boştu. Bunu Vanessa'dan iyi kimse bilemezdi, zira aynı yaşantıyı paylaşan oydu. İşte o yaşantı da boş, yavan ve de amaçsız bir yaşantıydı. Tıpkı Vanessa'nınki gibi. Peter bunun farkında değil miydi acaba? Yoksa aldırıyor muydu. Derken Vanessa, sanki başına bir ton tuğla çarpmış

gibi irkildi. Yoksa Peter'in hayatında başka bir kadın mı vardı? Acaba bu nedenle mi Vanessa'ya verecek bir şeyi kalmıyordu?

Peter sakın bir sesle, "Garip bir halin var." dedi. Vanessa hafifçe öksürdü. "Gidiyorsun diye üzuldüm.

Beraber sakın bir hafta sonu geçireceğimizi umuyordum. Seninle konuşmak istiyorum Peter."

Kocasının kaşları çatıldı. "Ne hakkında? "

"İkimiz hakkında."

"Çok ciddi konuşuyorsun."

98

1

"Çok ciddiym de ondan. Bak... seninle ben... Bugünlerde aramız hiç iyi değil sanki."

Peter hayretle Vanessa'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yaşadığımız hayat senin için ne ifade ediyor?" Bunları söylerken kocasının gözlerinin içine bakıyordu.

Ekledi, "Sanki... gittikçe birbirimizden uzaklaşıyoruz."

"Saçmalama". Her zamanki gibi tatlı tatlı güldü. "Hayatımızda her şey yerli yerinde. Sen bir şeyler yapıyor ve sonuç alıyorsun. Çok sevdiğin bir uğraşın var. Fevkalade başarılısın. Desenlerini planladığın stüdyonda da bütün isteklerin yerine geldi. Ben, çalıştığım ortak avukatlık bürosunun önde gelenlerindenim. O

bakımdan, bundan daha iyi bir durumda olamazdım. Peki, sen 'Bizim yaşantımız ne ifade ediyor' diye nasıl sorarsın. Ne demek istediğini hiç anlayamıyorum."

Vanessa, kocasının gerçekten söylenenlerden bir şey anlamadığını, samimi olarak şaşırdığını farkettiler.

Heyecanla devam etti. "Ama hiç beraber olamıyoruz. Sürekli, ayrı ayrı yerlerdeyiz; aynı şehirde olduğumuz zamanlarda da sen geç saatlere kadar çalışıyorsun. Evde beraber olduğumuzda ise artık bana anlatacak pek fazla bir şey bulamıyorsun Peter. Bir şey daha var, eskiden olduğu gibi bedensel yakınlığımız da kalmadı." Az kalsın bu ara ona, başka bir kadınla ilişkisi olup olmadığını soracaktı ama son anda vazgeçti. Peter da ona aynı soruyu sorabilirdi; o zaman ne yanıt verecekti.

Peter başını iki tarafa sallıyor, çok üzgün görünüyordu. Biraz önce olduğu gibi artık gözlerinin içi gülmüyordu. Elindeki kravatları bir sandalyenin üzerine attı ve Vanessa'nın yanına, yatağın üzerine oturdu, karısının elini tuttu. "Ama Vanessa, biliyorsun, seni seviyorum. Bence hiçbir şey değiş

99

medi. Peki, hadi biraz değişti diyelim. Ben işimde çok başarılıyım. Aslında böylesine başarılı olacağımı

ben de beklemiyordum. Bu benim için büyük bir şans, büyük bir fırsat. Doğrusu bunu berbat etmek istemiyorum. Yapamam zira, bugün yaptığım her şey, işlerimi ele alışıma ikimizin geleceği için. Yani yaşlılığımızı düşünüyorum da diyebilirsin."

Vanessa öfkeyle bağırdı. "Yaşlılık ha ! Ama ben yaşlılığımı düşünmek istemiyorum. Ben gençken, yani şimdi yaşamak istiyorum."

"Yaşıyoruz ya! Hem de ne kadar iyi yaşıyoruz. Üstelik başarılıyız da. Önemli olan da bu tatlım." Karısının gözlerinin içine baktı ve daha yumuşak bir sesle devam etti. "Galiba son zamanlarda seni çok ihmal ettim.

Özür dilerim." Ona sarılmak, öpmek istedi ama Vanessa geri çekildi.

"Zaten her zaman anlaşılmazlıklarımızı, sorunlarımızı sevişerek çözebileceğimizi düşünüyorsun."

"Ama sen de biliyorsun ki bizi üzen her şeyi, beraber yatağa girdiğimiz zaman çözümlüyoruz. Biz de böyle bir hal çaresi bulduk."

"Bir kerecik olsun, kavgalı olduğumuzu unutmak için değil de, sadece arzuladığımız için seninle sevişsek ne güzel olurdu."

"Haydi öyleyse, şimdi sevişelim işte."

"Hiç istemiyorum Peter. Havamda değilim. Üzgünüm, bu küçük kız bu akşam oynamak istemiyor."

Peter Vanessa'nın alaycı ses tonuna biraz bozuldu. "Yine çocuk sorunu mu? Birbirimizden uzaklaşıyoruz laflarıyla onu mu ima ediyorsun? Söyle Vanessa, öyle mi?"

"Hayır, değil."

100

"Biliyorum, bu bebek konusunda sana biraz sert davrandım" diye Peter söze başladı, ama hemen sustu, devam etmedi.

"Evet, çocuk istemediğini açıkça belirttin."

"Doğru, istemiyorum. Yani demek istiyorum ki, şimdilik çocuk istemiyorum. Ama dinle tatlım, belki bir süre sonra, biraz zaman geçince, yani birkaç sene sonra bir çocuğumuz olur."

Vanessa başını "hayır" anlamında salladı ve kendini tutamayıp "Belki de ayrılmamız daha iyi olur Peter."

En iyisi boşanalım" dedi.

O anda Peter'ın yüzündeki ifade değişti ve yatağın üzerinde daha dik oturdu. "Kesinlikle hayır. Ben boşanmak istemediğim gibi, sen de istemiyorsun. Bu saçma sapan bir konuşma. Sanırım Venedik'te çok çalıştığın ve yeni koleksiyonunu tamamlamak için sıkı bir program uyguladığın için yorgunsun."

Vanessa kocasının yüzüne dikkatle baktı. Evet, Peter onu kaybetmek istemiyordu. Kocasının gözlerindeki korkuyu gördü.

Cevap vermeyip susunca Peter konuşmaya başladı. "Sana söz veriyorum, her şey değişecek Vanessa."

Açıkçası, ben seni çizdiğin desenlerle heyecan duyuyor, mutlu oluyorsun zannediyordum. Aramızda herhangi bir anlaşmazlık olduğunun farkında değildim. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Vanessa, yorgun ve bıkkın. "Evet Peter, sana inanıyorum" dedi. Yatağın üzerinden kalktı, oturma odasına doğru yürüdü. İçini büyük bir sıkıntı kaplamıştı. "Akşam yemeği için pek bir şey yok. Börekle salata yapayım mı?"

"Sakın ha! Seni dışarı çıkaracağım, tatlım. Ne dersin, komşu Mr. Chow'un lokantasına gidelim mi?"

Vanessa başını salladı. " Hayır, teşekkürler, canım hiç Çin yemeği istemiyor."

"O zaman Neary'nin pub'ına gidelim. Jimmy her zaman bizi coşkuyla karşılar. Hem biliyorsun sen oradan hoşlanıyorsun."

SOUTHAMPTON, LONGISLAND, ARALIK 1995

Vanessa küçük evinin oturma odasını ilk defa görüyormuş gibi tarafsız, eleştiren bir bakışla gözden geçirdi. Odanın eski püskü, bakımsız olduğu meydandaydı.

Odanın bu görünümü, solmuş duvar kâğıdı, defalarca yıkanmış çiçekli koltuk kılıfları, bir hayli eski antika halısı Vanessa'yı rahatsız etmiyordu, çünkü odanın gerçek çekiciliği zaten bu halde olmasıydı. Ama bu durum onu yine de rahatsız ediyordu. Yöreden gelen bir kadın eve sürekli baktığı için her tarafın tertemiz olduğunu biliyordu. Ancak, özellikle oturma odasının durumu pek parlak sayılmazdı.

Birkaç saat sonra Bili burada olacak, bu günü ve de ertesi günün bir kısmını beraber geçireceklerinden, evinin güzel görünmesini istiyordu. Bili zamanının çoğunu savaş alanlarında, ilkel koşullarda, ikinci sınıf otellerde geçirdiği için, geldiği zaman burayı rahat ve sıcak bulmasını, sevgiyle ağırlandığını hissetmesini istiyordu.

Birkaç yıl önce annesiyle babası boşandıkları zaman, Be

delia Cottage adını verdikleri evlerini ne yapacaklarını bilemediler. Bu evi ikisi de istemiyordu, garip ama duygusal nedenlerle de satmaya yanaşmıyorlardı. Her ikisi de bu eve bağlıydı.

Sonunda evi kızlarına vermeye karar verdiler. Vanessa sevinçten uçtu.

Bedelia Gottage, Southampton'ın ücra bir köşesinde, Atlantik Okyanusu'na, kum tepelerine kadar uzanan üç dönüm arazi üzerine inşa edilmişti.

Burası, şehrin gözde bir semtinde olmadığı gibi, özelliği olan bir ev de değildi; basit taş ve ahşap karışımı

ile kırk yıl önce yapılmış bir binaydı. Dört yatak odası, büyük bir mutfak, oturma odası ve bir kitaplıktan oluşuyordu. Evin arka tarafında, denize bakan, uzun, kapalı bir veranda vardı.

Ev Vanessa'nın olunca, o da, eski, kırmızı ambarı desenlerini çizip hazırladığı atölye ve ofise

çevirmiş, taştan ahırları da içinde fırını olan bir dökümhane haline getirmişti. Zamanının çoğunu bu atölye ve dökümhanede geçiriyor, sonradan örneklerini çıkarabümesi için Venedik'e, oradan da imalata geçirecekleri Murano'ya gönderiyordu. Murano'ya gideceklerin desenlerini de burada çiziyor, üfleterek elie yapılan orijinal modelleri bu dökümhanede hazırlıyordu.

Kendi işi o kadar çok vaktini alıyordu ki, evle uğraşmaya zaman ayıramıyordu. Herhangi bir nedenle biriktirdiği küme küme dergiler, gazeteler oraya buraya, üst üste konmuş, bir gün okurum diye alıp sakladığı kitaplar bir dolabın üzerine, ya da yerlere dizilmişti. Birkaç büyük vazoda, yazın olağanüstü

görünen, ama şimdi solmuş, dökülmeye başlamış olan kurutulmuş çiçekler vardı.

104

Vanessa saatine bir göz attı. Saat tam sekizdi. Bili saat birde gelebileceğini söylemişti. Yıllardan beri evin bakımıyla ilgilenen Maviş Glover, genellikle dokuzda gelirdi.

Genç kadın hemen kararını verdi. Yardımcıyı beklemeden kitapları, bitişikteki kitaplığa kestirme bir yol bulup taşıdı ve hepsine raflarda yer buldu; yerleştirdi. Daha sonra, bir saat kadar oturma odasını düzeltmeye koyuldu. Gazeteleri, dergileri, karmakarışık duran çiçekleri toplayıp attı.

En sonunda, odanın ortasında durup, yaptığı işleri değerlendirmek için etrafına bakındı ve büyük bir ilerleme kaydettiğine karar verdi. Zira, en azından oda artık dağınık değildi. Eşyalar yerlerini bulmuştu.

Fransızların kırsal bölgelerinde kullanılan antika parçalar ilk bakışta göze çarpıyordu. Eşyanın koyu renk ahşap kısımları, beyaz duvarlar, mavi üzerine pembe ve kırmızı lale desenli kretondan kanepe ve koltuk kılıfları ile tatlı bir uyum sağlıyordu.

Vanessa, "doğrusu hiç, ama hiç fena değil" diye düşündü ve telaşla geniş, aile boyu mutfığa geçti. Bir gece önce buraya gelirken, şehirden aldığı çiçekleri vazolara yerleştirmişti. Onlardan bir tanesini alıp oturma odasına götürdü. İkinci vazoyu da yatak odasına koydu.

Bu oda daha önce annesiyle babasının özel sığınaklarıydı. Vanessa'ya göre de evin en güzel yeri. Bir kere burası evin en büyük odasıydı. Pencerelelerinden kum tepeciklerini ve biraz daha ilerdeki okyanusu görebilirdiniz. Duvarlarının birinde taştan, kocaman bir şömine vardı.

Tamamen san ile mavinin karışımıyla dekore edilmiş bu oda en karanlık günlerde bile insana iç açıcı gelir, güneşli bir gün havası verirdi.

105

Venessa içinde sarı güller olan vazoyu gidip aldı, telaşla getirip şöminenin önündeki uzun sehpanın üzerine koydu. Duş yapmak için banyoya geçti. Giyinip, makyajım da tamamladıktan sonra, Maviş ortalığı

temizlerken, o da gidip ögle yemeği hazırlamaya başlayacaktı.

Duşun altına girip, sıcak su vücudundan kayarken Vanessa bir iki dakika tatlı tatlı Bill'i düşündü. Bili, ona söylediği gibi, geçen hafta Cuma günü, Aralık'ın on beşinde New York'a varmıştı. Buna göre, geleli beş

gün olmuştu. Pazar ve Pazartesi günleri buluşmuş, acele bir iki kadeh içki içmişlerdi. Bili zamanının çoğunu CNS'te geçiriyordu. Kendi işiyle meşgul olmadığı zamanlarda da, Vanessa, Bill'in kızına ayırdığı

zamana engel olmak istemiyordu.

Carlyle'da son kadeh içkilerini yudumlarken Bili, "Ben Çarşamba sabahı arabamla Hampton'a geleceğim.

Eğer senin için de uygun ise Perşembe'ye de kalabilirim. Ne diyorsun?" diye sormuştu.

Bu öneri Vanessa'nın o kadar hoşuna gitti ki, gözlerinin içi güldü. Bu da Bill'e vereceği en güzel yanıtı.

Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Ah, bir gelse, ona sımsıkı sarılıp dudaklarından öpse. Bili ile sevişmeyi düşündüğü an, genç kadının bütün vücudu ürperiyordu. Birden gözlerini açtı, duşu kapattı.

Banyo havlusuna uzanırken "hayallere dalmanın sırası değil" diye kendini azarladı. Zaten bir saat sonra hayalleri gerçek olacak, birbirlerine kavuşacaklardı.

Kurulandıktan sonra eski bir kot pantolonu, kalın, kırmızı bir kazağı hemen sırtına geçirdi. Bayağı soğuk bir gün olduğundan ayağına da kalın, beyaz soketlerini, kahverengi, 106

ucuz, topuksuz ayakkabılarım giydi. Takı olarak da sadece altın küpelerini taktı.

Hafif bir makyaj yapıp, parfümünü sürdükten sonra, Bill'e ögle yemeği hazırlamak için koşa koşa mutfığa indi.

Bili gecikmişti.

Vanessa, küçük kitaplığında oturmuş Time ve Newsweek dergilerini karıştırıyor, Bill'in nerede kaldığını

düşünüyor ve umarım trafikte sıkışıp kalmamıştır diye içinden geçiriyordu.

Aslında bu çok saçma bir fikir diye düşündü. Aralık ayında hafta ortası bir gün, Manhattan'dan bu yöne trafik sıkışık olamazdı. Bu yollar sadece yazın bir kabus haline dönüşüyordu. Bili herhalde, rahatça gelebilecekti. Ona yolu bir güzel tarif etmişti. Ana caddenin hemen yakınında olduğu için evi bulması

kolaydı.

Saat 13:45'te Bili hâlâ ortalıkta görünmeyince, Vanessa her dakika biraz daha fazla merak etmeye başladı. Acaba çalıştığı TV kanalına telefon edip sorsam mı diye düşünürken, dışarıda bir arabanın durduğunu duydu ve hemen ön kapıya koştu.

Onun arabasından inip, bagajdan valizini çıkarttığını görünce, içi öyle rahatladı ki. Biraz sonra da genç

adam gülerek kapıdan içeri girdi.

Bili hemen Vanessa'ya uzandı, onu kollarının arasına aldı. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Özür dilerim, sevgilim". Genç adam başını Vanessa'nın saçlarının içine sokmuş, anlatıyordu. "Önce iş

yerinde'geciktim. Sonra da, bu sabah New York'tan çıkış hiç kolay olmadı.

107

Müthiş bir trafik vardı. Herhalde Noel alışverişine çıkanlar trafiği sıkıştırmıştı."

"Aman, hiç zararı yok. Sana bir şey oldu zannettim."

Bili her zaman yaptığı gibi, Vaneşsa'nın çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırdı. "Bana hiçbir şey olmaz"

dedi.

Vaneşsa, "Haydi oturma odasına geçelim. Orası daha sıcak" dedikten sonra ilave etti, "Buz gibi beyaz şarap var; yoksa viskiyi mi yeğlersin?"

"Beyaz şarap daha iyi olur. Teşekkürler."

Şöminenin önünde, harıl harıl yanan ateşin karşısında, ayakta durup şaraplarını yudumlarken, bardaklarının üzerinden birbirlerine bakıyor, gözlerini ayıramıyorlardı.

"Seni özledim, Vaneşsa."

"Ben de seni."

"Biliyor musun, sürekli seni düşünüyorum."

"Ben de öyle. Yani ben de hep seni düşünüyorum demek istedim."

Bili Vanessa'ya dikkatle bakarak "Çok tuhaf dedi. "Sanki sen zaten hayatımın bir parçasıymışsın, sanki seni çoktan beri tanıyormuş gibiyim."

"Evet Bili. Ben de aynı şeyleri hissediyorum."

Bili başını salladı. Hafifçe gülümsedi. " Carlyle'ın barında oturduğumuz gün sana dokunmaya cesaret edemedim biliyor musun? Beni öyle bir ateşliyorsun ki."

Genç kadın hiçbir şey söylemeden bakıyordu.

Bili de ona ısrarla baktı.

Sonra elindeki bardağı şöminenin üzerine bıraktı, Vaneşsa'nın bardağını da alıp oraya koydu, genç kadına yaklaştı, kollarının arasına aldı. Sımsıkı sarılıp coşkuyla öperken, 108

Vaneşsa'nın onu nasıl heyecanlandırıldığını anlamasını istiyordu.

Vaneşsa da ona sıkıca sarılıp, hararetle karşılık verince, Bili iyice tahrik oldu. Kısık, boğuk bir sesle, "Seni o kadar çok istiyorum ki! Hep yakın olmayı arzu ediyorum" dedi.

Genç kadın kendini geriye çekti, Bill'in elinden tuttu, başıyla işaret edip, onu yukarıya yatak odasına çıkardı.

Aralarında müthiş bir çekim vardı. Hemen aceleyle soyundular. Birbirlerine yakın olabilmek için her ikisinde de öyle büyük bir istek vardı ki. Kendilerini yatağa atar atmaz, Bill'in elleri Vaneşsa'nın vücudunda dolaşmaya başladı. Sevgiyle dokunan, okşayan, araştıran elleri Vanessa'yı arzusun doruğuna çıkardı.

Bir türlü doymuyorlardı. Bili onu durmadan öpüyor, Vaneşsa da aynı Venedik'te olduğu gibi buna derin bir coşkuyla karşılık veriyordu. Bili genç kadının yanında olduğunu, kendisini arzuladığını, tarifsiz bir gereksinme duyduğunu bildiği için büyük zevk alıyordu. Onun da Vanessa'ya çok ihtiyacı vardı. Bu, derin, doyulmaz bir duyguydu.

Kadının yanına uzanıp, ona aniden sahip olunca, Vaneşsa hem hayret, hem de zevkle içini çekti. Bill'e sıkıca sarılıp, bacaklarını onun beline sardı, ikisi de gittikçe artan bir zevkin girdabına kendilerini kaptırdılar.

Vaneşsa, Bill'in kollarında sakın bir halde yatıyordu.

Bu kış gününde, akşam güneşinin soluk ışığı, sarı duvarlara yansıyor, onları altın rengiyle gölgeliyordu.

Odada duyulan tek ses, Bill'in uyurken aldığı solukla, pencerenin dışından Atlantik Okyanusu'nun taa uzaklardan gelen belli belirsiz uğultusuydu.

109

1

Bu sessizlik, Vanessa'ya huzur verdi.

Sevişmeleri coşkulu, Venedik'teki birlikteliklerinden daha ateşli, adeta çılgıncaydı. Birbirlerine olan

özlemleri o kadar ateşliydi ki, her ikisi de bayağı şaşırmış, sonradan hayretle uzun uzun bakışmışlardı.

Şimdi, bu sessizlik ona merhem gibi gelmişti.

Bill'i rahatsız etmemek için, Vanessa vücudunu hafifçe gerdi. Böyle, tam anlamıyla tatmin olmak, doymak öylesine zevkliydi ki! Bili ile beraberliklerinde Vanessa bambaşka bir kadın olmuş, bu haline kendisi bile şaşıp kalmıştı. Ne zaman sevişseler, hep daha doruklara çıkıyor, sanki kendilerinden geçiyorlardı. Ve her defasında başı dönüyor, sanki başka bir boyuta gidip geliyordu.

Vanessa bir bakıma artık kendisini tamıyamıyordu. Bili Fitzgerald'ı tanıyalı çok değiştiğini o da biliyordu.

Bili onun içindeki şehveti, arzuyu ortaya çıkarmış, kendini bir dişi, tam bir kadın gibi hissetmesini sağlamıştı.

Vanessa dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı. Sevgilisinin, hemen her zaman yüzündeki o gergin, tasalı

ifade silinmişti. Uyum, yüzü acıdan, üzüntüden arınmış pürüzsüz bir görünüm almıştı. Şu anda öyle masum, öyle biçare duruyordu ki. Vanessa'nın içi burkuldu.

Bili ile aralarında öyle bir yakınlık vardı ki, hem kalpleri, hem kafaları, hem vücutları ile anlaşıyorlardı.

Vanessa hayatından memnundu. Birbirlerini çok iyi anlıyorlar, aralarındaki bu uyum, çok az insanın paylaşabildiği bir ayrıcalığı kanıtlıyordu.

Vanessa Bill'e aşık olmuştu. Ve de biliyordu ki sürekli beraber olmak istiyordu. Hem de yaşamı boyunca.

Peki bu

110

mümkün müydü? Nasıl olacaktı? Kendisi özgür değildi ki. Onu seven, kaybetmekten korkan bir kocası

vardı. Üstelik ona sadık kalmak, onu da düşünmekle yükümlüydü.

Kafasına Peter'la ilgili üzücü düşünceler doluyordu. Vanessa hepsini bir kenara itti. Geleceği düşünmek için daha çok erkendi. Bunları sonra düşünürüm, dedi.

Bu arada genç kadın bir tek şeyden tamamen emindi. Artık gerçek benliğini bulmuştu. Yalansız, yapmacıksız. Yani saf ve temiz Vanessa Stewart'ı.

Vanessa yukarıya çıkarken, bir tepsiye yiyecek bir şeyler ve beyaz şarap koyup yatak odasına gitti.

Bili ile şöminenin önüne oturup piknik yaptılar. Füme somondan sandviçlerini, Brie peynirini, elmalarını yiyip, birer kadeh de beyaz şaraplarını içtikten sonra, giyinip dışarı çıktılar.

Açık mavi gökyüzünde hâlâ solgun bir güneş vardı ve Atlantik Okyanusu'nun üzerinde gümüş rengi pırıltılar oluşturunuyordu. Bugün, sert bir rüzgarın dalgaları iyice azdırdığı bir gündü.

Vanessa ile Bili paltolarını giymiş, kaşkollarını boyunlarına dolamış, sarmaş dolaş, dünyayı umursamıyor, sadece kendi duygularına ve birbirlerine karşı olan derin hislerine dalmış, kumsalda yürüyorlardı.

Bir ara Bili birden durdu, Vanessa'nın yüzünü kendine çevirdi, başını eğdi, anlamlı kurşuni gözlerine baktı.

Heyecanla "O kadar mutluyum ki" diye bağırdı. "Senelerden beri bu kadar mutlu olmamıştım."

111

Vanessa, okyanustan gelen uğultunun sesini bastırmak istercesine, aynı şekilde "Ne dedin?" diye bağırarak sordu. Bili, ağzı kulaklarında, Vanessa'nın beline sarılıp, kendisine doğru çekerek tekrarladı.

"Senelerden beri bu kadar mutlu olmamıştım." Ağzım genç kadının kulağına yaklaştırdı. "Seni seviyorum.

Seni seviyorum Vanessa Stewart" dedi.

"Ben de seni Bili Fitzgerald."

Bili "Duymadım. Ne dedin?" diye takıldı.

Vanessa avazı çıktığı kadar bağırdı. "Seni seviyorum Bili Fitzgerald."

Bill'in sevinçle attığı kahkaha ortalığı çınlattı.

Vanessa da gülerek ona katıldı ve sımsıkı sarıldılar.

Sonra elele tutuşup, rüzgarla boğuşarak, aşklarıyla kendilerinden geçmiş bir halde, hayatta ve beraber oldukları için sevinç içinde kum tepeciklerini takip ederek, koştular.

O gece, geç saatlere kadar Vanessa'nın yatak odasındaki şöminenin önüne oturup Mozart'ın keman konçertosunu

dinlediler.

Vanessa bir ara dönüp Bill'e baktığında, bakışlarının alevlere dalıp gittiğini, omuzlarının gergin bir şekilde durduğunu gördü.

Kısık bir sesle "Sen iyi misin?" diye sordu. Bili hiç cevap vermeyince, yineledi. "Bili, canını sıkın bir şey mi var?"

Bili başını kaldırdı. Vanessa'nın yüzüne baktı, yine sesini çıkarmadı. Genç adamın yüzündeki hüznü dolu ifadede rahatsız olan Vanessa, konuşmaya devam etti. "Sevgilim, ne var? O kadar mutsuz görünüyorsun ki ... hatta dertlisin."

112

Bili ağır ağır bakışlarını çevirdi, yine şöminedeki ateşi seyre daldı. Sonunda "Bak Vanessa", dedi, "Bu ilişki benim için bir oyun değil."

Vanessa'nın kaşları çatıldı, ağzı açık kaldı. "Benim için de oyun değil."

Bili, "Bugün sana seni sevdiğimi belki yüzüncü kez söyledim. Doğru. Seni seviyorum."

Genç adamın gözlerinde öyle bir soru işareti vardı ki Vanessa dayanamayıp heyecanla bağırdı. "Ben de seni seviyorum Bili. Benimki de doğru. Hiç yalan söylemem. Kuşkuluyor musun yoksa benden?"

Bili cevap vermedi.

"Benden nasıl kuşkulabilirsiniz?" Vanessa'nın sesi yükselmeye başladı. "Seninle tanıştığımızdan beri paylaştığımız duyguların sahte olmasına imkan var mı?"

"Onu biliyorum. Suskunluğumu yanlış anlama. Senin de benim için neler hissettiğini görüyorum." Bili eğilip elini tuttu, sıktı. "Duygularımın ne kadar ciddi olduğunu şana anlatmaya çalışıyordum." Sustu. Bakışlarını

Vanessa'ya çevirdi, yüzüne uzun uzun baktı. "Seninle sonsuza dek beraber olmak istiyorum."

Vanessa başını önüne doğru eğip salladı.

Bili, "Bilmeni istedim de..." dedi.

"Biliyorum Bili."

"Artık senden ayrılamam Vanessa."

Genç kadın, "Bir gün fikrini değiştirebilirsin" diyecek oldu ama Bill'in yüzündeki sert ifadeyi görünce hemen sustu.

"Hayır, değiştirmem."

Yasak İlişki — F.8

113

Vanessa kanepede arkasına yaslanıp şöminenin üzerindeki resme bakmaya başladı.

Bili yavaşça sordu: "Ne yapmak niyetindesin?"

"Peter"a boşanmak istediğimi söyleyeceğim."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Ben de eminim. Hayatta hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Oturdıkları yerde genç kadına yaklaştı, sarıldı, onu göğsüne yasladı. Ve bu hareketiyle bütün dünyayı kollarının arasına aldığıнын bilincindeydi. Vanessa Bili için bir taneydi, istediği tek kadın.

114

10

NEW YORK, ARALIK 1995

Bili, Vanessa'dan Cumartesi günü saat 12:30'da, Tavern on the Green lokantasında kendisiyle buluşmasını istemişti. Vanessa, Central Park'daki ünlü restorana girer girmez bunun ne kadar isabetli bir seçim olduğunu farketti.

Senenin hemen her günü, sanki bir şölen varmış gibi neşeli bir görünümü olan bu lokanta, Noel günlerinde büsbütün gösterişli oluyordu. Çok güzel süslenmiş Noel ağaçları gereken noktalara yerleştirilmiş, incecik kordonlara dizilmiş minik ışıklar her tarafa uzatılmış, vazolara kutsal böğürtlen dal arı konmuş, tahta fiçilerin içine pembe, kırmızı çiçekler serpiştirilmiş ve bütün bunlar her zaman bu mevsimde yapılan uygulamalara bir fiske atarak, olağanüstü bir hava vermişti.

Vanessa kapıdan girer girmez Bili onu gördü. Ayağa kalktı, masadan ayrılıp onu karşılamaya gitti.

Bili ona yaklaşırken Vanessa ne kadar yakışıklı ve ne kadar şık olduğunu düşünüyordu. Biü'in arkasında lacivert bleyzer, mavi gömlek, lacivert kravat, gri pantolon vardı.

115

1

Ayağındaki tertemiz, parlak, kahverengi ayakkabılara kadar bütün haliyle mağazadan yeni çıkmış gibi kusursuzdu.

Bili genç kadının iki elini birden tuttu ve fısıldadı, "Sevgilim, harika görünüyorsun." Eğildi ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Gel de seni öbür iki aşkımla tanıştırayım" diye ekledikten sonra oturduğu masaya götürürken, yüzünde onunla ne kadar gurur duyduğunu gösteren bir gülümseme

vardı.

Vanessa, Bill'in annesinin çok zarif ve alımlı bir kadın olduğunu, altmış iki yaşında hiç göstermediğini düşünüyordu. Güzel taranmış kumral saçlarına pek yakışan koyu kırmızı yünlü tayyörü ile, Bill'in annesi değil de ablası gibi duruyordu.

Yaşlı kadının yanında oturan çocuk da o kadar güzel bir çocuktaki, Vanessa, ömründe bu kadar güzel çocuk görmemişti. Zarif, ince hatları, birbirlerine yakın olmayan aynı Bili' inkilere benzeyen harika mavi gözleri, dalgalı, bukleli, omuzlarına dökülen koyu sarı saçları vardı.

Vanessa Bill'e dönüp yavaşça "Ben hiç bu kadar güzel bir çocuk görmedim" dedi. "Helena ... nasıl diyeyim, resmen nefes kesecek kadar güzel bir çocuk."

Bili, onun kolunu hafifçe sıktı, "Teşekkürler. Evet, gerçekten güzel bir çocuk. Benim söylemem yakışık almaz ama."

Maşalarında bir sessizlik oldu. Bili "Anne, seni Vanessa Stewart ile tanıştırayım. Vanessa, annem Drucilla"

dedi.

Vanessa kadının elini sıkarak, "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Fitzgerald" dedi.

Drucilla da sıcak bir gülümsemeyle "Merhaba Bayan Stewart" diye karşılık verdi.

Genç kadın hemen "Bayan Fitzgerald, bana lütfen Vanessa deyin" ricasında bulundu.

"Eğer siz de bana Dru dersiniz? Çünkü herkes bana Dru der."

"Tamam, kabul. Teşekkür ederim." Vanessa arkasında mavi yünlü bir elbiseyle oturan ve de onu büyük bir merakla süzen, altı yaşlarında görünen küçük kıza döndü. Elini uzatıp çocuğa "Sen de Helena olmalısın,"

dedi.

Helena kendisine uzatılan eli sıkarak, gayet ciddi, "Evet efendim" diye cevap verdi.

Bili araya girdi. "Bu, Vanessa."

Vanessa, oturabilmesi için Bill'in çektiği koltuğa yerleşirken "Seninle tanıştığıma çok sevindim Helena"

diye mırıldandı.

Bili hepsinin yüzüne bakıp "Evet, ne içiyoruz?" diye sordu. "Şampanyaya ne dersiniz?"

Vanessa "İyi olur" dedi.

Annesi de "Bence de öyle Bili" diye onayladı.

Helena başını bir tarafa eğip "Bir şey mi kutluyoruz?" diye sordu.

"Niye sordun, canım?"

"Babaannem şampanyanın kutlamalarda içildiğini söyler de."

Bili çocuğuna olan derin sevgisi gözlerinden fışkırarak, "O zaman, evet bu bir kutlama" dedi.

Helena sorularını sürdürdü. "Peki, neyi kutluyoruz?"

116

117

Bili bir an durup düşündü, annesinin yüzüne baktı ve "Dördümüzün burada bir arada olmamızı. Evet, hem onu kutluyoruz, hem de tabii Noel'i."

Helena, "Ama benim şampanya içme iznim yok" diye fikrini söylerken, gözlerini açmış, babasına bakıyordu. Sonra bakışlarını Dru'ya çevirip, "Öyle değil mi büyükanne?" diye

• sordu.

Babaannesi kesin yanıt verdi, "Evet yavrum, daha çok küçüksün. Büyüyünce sen de içeceksin."

"Ama örneğin, bir Shirley Temple içebilirsin, ben de sana hemen onu getirteceğim." Bili bir taraftan kızıyla konuşurken, bir taraftan da etraflarında dolaşıp duran garsona işaret etti. Garson da hemen masalarına gelip siparişi aldı.

Vanessa, Dru'ya döndü. "Bili öğle yemeğini burada yememizi önermekle ne iyi etmiş. Burası ne kadar bayram havasında bir yer."

Dru da başını öne eğip onu doğruladı. "Haklısınız, masallardaki gibi bir yer. Bili bana sizinle Venedik'te tanıştığını söyledi. Frank Peterson ile Venedik'e gittiklerinde siz de oradaymışsınız."

"Evet," dedikten sonra Vanessa bir an durakladı, sonra Bill'in mutlulukla gülümseyen yüzünü görünce, kendinden daha emin, devam etti. "Şükran Günü'nde hep beraberdik."

Bili onun konuşmasını bitirmesini beklemeden, "O önemli günde Venedik'te Amerikalı olarak yalnız üçümüz vardık. Onun için de Şükran Günü'nü birlikte kutlamaktan başka seçeneğimiz yoktu. Ama, üçümüz de çok güzel vakit

geçirdik."

Helena, "Ben de Venedik'e gitmek istiyorum" diye lafa 118

karıştı. Bir babasına, bir babaannesine bakıp "Gidebilir miyim?" diye sordu.

Bili, "Tabii yavrum. Biraz daha büyüyünce seni de götüreceğiz" dedi.

Helena yine Vanessa'ya döndü. "Babamla aynı yerde mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır Helena. Ben televizyonda çalışmıyorum. Cam tasarımcısıyım."

Çocuğun kaşları çatıldı. "O da ne demek?"

"Ben evlerde kullanılan ve camdan yapılan küçük şeyler tasarlıyorum. Bunları da Venedik'te yapıyorum."

"Ya..?"

Vanessa restorana geldiği zaman elinde küçük bir alışveriş torbası vardı. Onu da el çantasıyla birlikte koltuğunun yanına, yere koymuştu. Torbaya uzanıp içinden pembe, kocaman fiyonklu bir hediye paketi çıkarıp Helena'ya uzattı. "Bu senin Helena."

Çocuk paketi aldı, merak ve dikkatle pakete baktı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Senin için yaptığım bir şey."

"Şimdi açabilir miyim, babacığım?"

"Evet ama önce ne söyleyeceksin?"

"Teşekkür ederim, Vanessa." Helena kurdelayı çözdü, paketin üzerindeki kağıdı açıp çıkardı, kutunun kapağını kaldırdı.

Vanessa onu uyardı. "Çok çabuk kırılabilir bir şey. İnce paket kağıdının içinden çıkarırken çok dikkatli ol. Yavaş çıkar."

Helena kendine söylenenleri yaptı. Camdan objeyi dik

119

katle eline aldı, gözlerini açarak baktı. Bu bir ucu nokta haline gelinceye kadar inceltilmiş, kıvrılıp, bükülmüş, borumsu bir prizmaydı. Yüzeyi, etrafındaki ışığı yakalayıp tutuyor, gökkuşağının renklerini yansıtıyordu. Çocuğun sevinçten nefesi kesildi. "Ayy, ne kadar güzel!" diye bağırdı.

"Bu bir sarkıt. İçinde pek çok renk olan bir buz parçası. Bunu özel olarak senin için yaptım Helena."

Helena tekrar "Teşekkür ederim" dedikten sonra, camdan sarkıtı, ışığı yakalaması için elinde çevirmeye başladı.

Dru da Venessa'ya döndü. "Çok güzel bir parça bu. Ne kadar yetenekli bir sanatçısınız."

"Teşekkürler."

Bili kızına dönüp, "Bakabilir miyim, Helena?" diye sordu.

"Tabii babacığım. Ama dikkatli ol. Venessa kolay kırılabilirliğini söyledi."

Bili sarkıt buz parçası şeklindeki objeyi eline alırken, Venessa'ya gülümsedi. Kızma "Merak etme, dikkat ederim" dedi. "Bu nefis bir şey" diye konuşmaya başlarken, garsonun, buz dolu bir kovanın içinde şampanyayı getirdiğini gördü. Garsona "Lütfen, hemen açınız" dedi.

Camdan buz parçası kutusuna yerleştirilip Helena'nın koltuğunun yanına yere kondu. Şampanya da kadehlere boşaltıldıktan sonra Bili bardağını kaldırdı, "Herkese mutlu Noeller" dedi.

Hepsi bir ağızdan "Mutlu Noeller" dediler.

Helena, Shirley Temple'ından bir yudum aldıktan sonra bardağını masaya bıraktı. Dönüp Vanessa'ya uzun uzun baktı ve merakını hiç gizlemeden sordu. "Siz babamın kız arkadaşı mısınız?"

120

Çocuğun bu açıksözlülüğü karşısında şaşalayan Vanessa, bir an durdu. Cevap veremedi.

Onun yerine Bili yanıtladı. "Evet Helena, o benim kız arkadaşım." Küçük kızına gülümsedi. Sonra onun başının üzerinden bakarak, kaşlarını kaldırıp annesine "İyi ettim mi?" der gibi gözleriyle sordu.

Drucella Fitzgerald oğlunun sözlerini onayladığını belli etmek için başını salladı. Tanıyalı daha yirmi dakika olduğu halde bu güzel genç kadını beğenmişti. Vanessa'da onu özel yapan bir şeyler vardı. Yaşlı kadın insan karakterinden iyi anladığı için bunu görebiliyordu. Dru karar verdi; Vanessa'ya cesaret verecek, onu destekleyecekti. Oğlunun yüzüne bu mutlu ifadeyi verebilen her kim olursa olsun Dru'nün güvenoyunu hak ediyordu. Bili, Slyvie'nin ölümünden beri o kadar yalnızdı ki. Yıllardan beri de yüzü hiç gülmüyordu. Uzun zamandır oğlunu hiç böyle kaygısız, canlı, güleryüzlü görmemişti. Birden, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi oldu.

Bili, "Haydi, ne yiyeceğimizi söyleyelim" dedi. "Sen ne yiyeceğine karar verdin mi yavrum?"

"Evet verdim babacığım, geçen seferki gibi yumurtalı pide istiyorum."

Dru açıkladı: "Bendict yumurta istiyor yani. Aslında ben de bayılırım ona, ama yemesem daha iyi. Malum ya, kolesterol. Herhalde yine yengeçte karar kılacağım."

Bili Vanessa'ya döndü. "Sen ne istediğine karar verdin mi?"

"Ben de annenin yediğinden istiyorum Bili."

"Bari ben de Helena'ya arkadaşlık edeyim ve Benedict yumurta yiyeyim."

121

Helena Vanessa'nın koluna dokundu, "Babamla evlenecek misiniz?"

Vanessa çocuğun bu açıksözlülüğü ve yaşından büyük sorulan karşısında yine şaşırdı. Hemen Bill'in yüzüne baktı. Dru koltuğunun arkasına yaslandı ve üçünü seyretmeye başladı.

Bili Helena'ya güldü. "Ne çok soru soruyorsun yavrum. Sen de tıpkı Frank amcan gibisin. Ve de biz henüz evlenip evlenmeyeceğimize karar vermedik. Bir süre daha beraber olmamız ve birbirimizi daha iyi tanımamız lazım."

Helena, "Anladım" der gibi başını salladı.

Bili devam etti. "Eğer evlenmeye karar verirsek ilk önce babaannenle sana söyleriz. Söz veriyorum."

Daha sonra Vanessa'yı taksiye bindirirken kulağına fısıldadı. "Benim kızın fikri hiç fena değil ha, ne dersin?" diye sordu.

"Bence de öyle."

Tam o anda Vanessa'nın eline bir şey sıkıştırdı. "Bunu al sevgilim."

Vanessa avucuna baktı, "Ne bu?" diye sordu ama bir anahtar olduğunu da farkettiler.

"Bu benim ikimiz için Plaza'da tuttuğum dairenin anahtarı. 902 numara. Bu gece buluşup bir içki içebilir miyiz? Mesela dokuz gibi?"

Vanessa "Elbette" dedikten sonra sevinçle anahtarı çantasına attı.

11

122

VENEDİK, OCAK 1996

Bütün öğleden sonra yağmurluydu, şakır şakır, durmak bilmeyen, hâlâ da devam eden bir yağmur.

Gökyüzü antrasit kömürü rengiydi, oraya buraya serpiştirilmiş, korkutucu siyah bulutlarla aşağıda, her dakika taşabilecek gibi görünen, kabarık Grand Canal uzanıyordu.

Vanessa pencereden ayrılıp odaya döndü. Hafifçe titredi.*Çıkmadan önce Bili ısıyı yükselttiği halde, Vanessa havaalanından döndüğü zaman hava bayağı soğumuştur. Kemiklerine kadar işleyen bir nem vardı sanki. Arkasındaki bornozun kemerini az daha sıktı, içine biraz daha gömüldü, radyatörün önündeki koltuğa büzülüp oturdu.

Bill'le beraber Venedik'e döndükleri için çok mutluydu. Noel'den beri ilk defa görüşüyorlardı. Bili Aralık ayının sonunda New York'tan ayrılmış Orta Doğu ve Avrupa'yı dolaşmaya gitmişti. Tel Aviv, Kudüs, Amman, Beyrut, Ankara ve Atina gibi birçok yere gidecekti. Milletlerarası terörizm konusunda CNS için hazırlayacağı özel haber programının

çalışmalarıyla ilgilenecekti. Bu program Mart başında yayına girecek şekilde planlandığı için zaman çok önemliydi.

Vanessa'nın New York'tan hareket edeceği günden bir gece önce Atina'dan ayrılan Bili, ondan bir gün erken Gritti Palas'a vardı. İkisinin de en çok sevdiği şehirde beş gün beraber olacaklardı. Vanessa'nın Murano'daki cam atölyesinde bir müddet çalışması gerekiyordu. Bill'in de özel yayın için yazıp hazırladığı

programın üzerinden geçmesi gerekliydi ama, hiç olmazsa öğleden sonraları ve akşamları beraber olabileceklerdi.

Bili aklına gelip de ona olan aşkını düşündüğünde gülümsedi. Onun kendi için bu kadar önemli olabileceğini hayalinden bile geçirmemişti. Hayatının erkeği idi. Ömrünün sonuna kadar. Birleşmeleri ikisinin yazgısıydı ve de hayatta onları birbirinden ayıracak hiçbir güç yoktu. Vanessa artık bunu biliyordu.

Son birkaç haftayı düşünürken, derin derin içini çekti. Bill'i görmesi, annesiyle ve kızıyla tanışmasının dışında, Aralık ayı Vanessa için korkunç bir ay olmuştu. Peter Londra'da tahmininden daha uzun kalmıştı.

Bu yüzden özel yaşamları konusunda konuşma fırsatını bulamamıştı. Noel de genellikle pek tatsız geçmişti.

Sonunda, Ocak ayının başında, Peter işinden her zamankinden erken döndüğü bir akşam Vanessa onu yakaladı. Mümkün olduğunca yumuşak konuşmaya gayret ederek, ama hiç ödün vermeden boşanmak istediğini söyledi.

Peter buna tepki gösterdi, hatta çok sert tepki gösterdi ve evliliklerini bozmamak için direndi. Sonunda ilişkilerinin eskisi gibi olmadığını kabul ettiği halde boşanmayı düşün

mekten kaçınıyordu. Bu fikir ona ters geliyor, Vanessa'nın söylediklerini dinlemek bile istemiyordu. Bu, bu kadar basitti. En azından, o akşam için.

Vanessa da düşündü. Artık yapılabilecek bir tek şey vardı. O da yaşamım bildiği gibi sürdürecektir, kendi başına buyruk olacaktı. Genç kadın Venedik'e gelmek üzere hareket etmeden on gün önce bütün cesaretini toplamış, giysilerini, kendine ait olan eşyayı Soho'daki katına taşımış, Peter'i terketmişti.

Bu çatı katı, orasını kendisine çalışma yeri olacak şekilde değiştirmeden önce, bir apartman dairesiydi.

Kullanılabilir halde büyük bir mutfak, komple bir banyosu, bir de misafir tuvaleti vardı. Bir çekyat alıp, onu da eskiden kiler olan arka odaya yerleştirip, orasını yatak odası yapınca, çatı katı, içinde rahatça oturulabilecek bir yer olmuştu. Hepsinden önemlisi de evliliklerini noktalamak konusunda ne kadar kararlı

olduğunu Peter'in anlamasıydı. Vanessa'nın evden ayrılıp gitmesi kocasını öyle etkiledi ki, sonunda o da karısının boşanma konusunda ne denli kararlı olduğunu anladı.

Annesinin söylediği gibi, "Eylemler, sözcüklerin anlatamadıklarını çok daha iyi anlatır Vanny, ikiniz de her şeye yeni baştan başlayabilecek kadar gençken, bu ilişkiyi bitirip, yeni eşler bulmanız iyi olur." Üstelik hem annesi, hem de babası Vanessa'nın Peter'dan ayrılma kararını istekle desteklediler. Ne var ki, şimdilik böylesi daha akıllıca olur düşüncesiyle, Vanessa onlara Bill'den hiç söz etmedi. .

Birden Bill'in kapıyı açtığını duydu, içeri girerken ona baktı, yerinden kalktı, gülerek yanına gitti.

125

Bili birkaç dakika önce New York'tan gelen bir faksı almak için aşağıya inmişti. Kağıdı elinde sallıyor, bir taraftan da anlatıyordu. "Neil Gooden'la Jack Clayton şimdiye kadar izledikleri görüntülere bayılmışlar. Neil geri kalan bölümü görmek için sabırsızlandığını söylüyor." Elindeki faksı Vanessa'ya verdi. "Al kendin oku sevgilim."

Vanessa, iki sayfayı da acele gözden geçirdi, okuduklarını içinden özetledi, faksı Bill'e geri verdi. "Kutlarım Bili. Neil'in söylediklerine bakılırsa mucizeler yaratmışsın. Hem de üç haftadan daha kısa bir zamanda. Bu görüntülerin büyük bir başarı olacağını düşünmesi seni heyecanlandırmıyor mu?"

"Umarını onun sözleri Tann'nın kulağına gider de..." diye söylenirken, Bili gülerek kolunu Vanessa'nın omzuna koydu, onu kanepeye doğru götürdü.

"Doğrusunu istersen bence de çok iyi sonuç aldık. İki şehir daha görüntüleyebilsem, savaş alanlarından verilen haberler bakımından bu iş bitmiş sayılır. Sen New York'a döndüğün zaman ben Paris'e uçacağım ve prodüktörümüzle beraber birkaç gün de orada çalışacağım. Sonra hep beraber İrlanda'ya geçeriz. Son olarak da Belfast'ta kalırız. Sahi, bak sana söylemedim. Sonunda yaptığım programa güzel bir başlık buldum."

"Neymiş bakalım o başlık?"

"Şöyle bir başlık atmayı düşünüyorum. TerörizmFelaketin Yüzü. Ne dersin? Beğendin mi?"

"Bence çok iyi. Hem de senin belirtmek istediğin fikri ortaya çıkarıyor."

Bili başını sallayarak onayladı. "Evet, galiba öyle. Benim yapmayı başardığım şey, bütün yeryüzündeki terörü içine al

126

ması. Ben bu işin uzmanlarıyla ve İsrail'de tutuklu bazı teröristlerle yaptığım röportajları görüntülüyordum.

Yeni çekilenleri, geçmişteki terör hareketlerinin görüntüleriyle daha da etkili hale getiriyorum. 1972'de Olimpiyatlara katılan atletlerin öldürülmesi, IRA'nın katlettiği Lord Mountbatten'dan Lockerbie'deki çarpışmaya, Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasına, Oklahoma City'deki

patlamaya kadar hepsini içine kattım. Bütün görüntülerin çok çarpıcı, çok özel olması için çaba sarfettim. Çektiğim görüntülerin hedefe ulaşmasını, sokaktaki Amerikalı'yi etkilemesini istiyorum. Terörden kurtulanlardan bazıları ve de teröristlerin kurbanlarının yakınlarıyla yaptığım röportajları da kullanacağım. Hepsini bir araya getirebilmiş

olmak beni çok sevindiriyor." Bili yerinden kalktı, mini bara gitti, bir şişe maden suyu aldı. "Sen de ister miydin Vanessa?"

Vanessa hayır anlamında başını salladı.

Geri dönüp, Vanessa'nın yanına, kanepeye oturdu. Maden suyundan bir yudum aldı, şişeyi sehpanın üzerine bıraktı, kolunu kızın beline doladı. "Çatı katına taşınman iyi oldu. Peter'a boşanma konusunda ne kadar kararlı olduğunu göstermiş oldun" dedi.

"Evet, bence de öyle. Dün tam Kennedy Havaalanı'na gitmek için yola çıkmak üzereyken Peter telefon etti. Ayrılmamızı kesin olarak onaylamasa da biraz yumuşak davrandı. Ama kırgındı. Galiba artık boşanma fikrini benimsemeye başladı."

"Oh, neyse rahatladım. Ona benden söz ettin mi? Daha doğrusu bizden?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedim. Gerekli olmadığını dü

127

sundum. Zaten söyleseydim, o zaman boğaya kırmızı bayrak göstermiş olurdum. Fena halde kudururdu."

"Biliyor musun, bana vız gelir. Kocaman oldum artık. Kendimi koruyabilirim."

"Evet ama, yaraya tuz serpmenin bir anlamı var mı? Zaten Peter, son birkaç yıldan beri ilişkimizin hiç iyi olmadığını kabullenmiş durumda. Ben de öyle kalmasını yeğlerim." "Nasıl istersen sevgilim. Patron şensin." Vanessa onu sevecen bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Bili kıza yaklaştı, dudaklarından öptü.

"Kapıdaki görevli bana, bu akşam saat on dokuzdan önce Venedik'i seller basacak dedi. Korkarım Harry's Bar'a gidemeyeceğiz. Evde yemek yemek zorundayız."

"Oldu, ama aşağıdaki restoran bayağı iyi bir yer." "Oysa ben yemeği yukarıya getirtelim de dairemizde yiyelim diyordum."

"Elbette. Nasıl istersen. Bence de burası daha rahat.

Hem de giyinmeme gerek yok."

Bili başını sallayıp, onayladı. Vanessa'ya uzandı. "Ben de tamamen öyle düşünüyordum" dedi.

O akşam, uzun bir zaman seviştikten, yemek yedikten, tekrar seviştikten sonra, Bili "Bir ara sen bana

buluşma yerimiz Venedik olsun demiştin. Bence bu parlak bir fikir. Benim için çok uygun bir seçenek olur"

dedi.

Birbirlerinin kollarında yatakta yatıyorlardı. Genç kadın başını çevirip Bill'in yüzüne baktı. "Ne demek istedin?"

"Terör üzerindeki çalışmam bitince beni Orta Doğu'ya gönderecekler. Ya İsrail, ya da Lübnan'da olacağım.

Kararı bana bıraktılar. Ama nerede olursam olayım, oradan doğruca 128

Venedik'e uçabilirim. Kısa bir yolculuk olur. Senin Murano'daki atölyede çalışacağın zamanlar ben de birkaç gün, ya da uzun bir hafta sonu için de olsa orada olmaya çalışırım."

Vanessa'mn yüzü güldü. "Ah Bili, seni her ay görebilmek ne kadar güzel bir şey olur. Yani, aşağı yukarı bir ay. Ama neden Orta Doğu?"

"Bildiğin gibi Bosna'ya dönmek istemedim. Aslında, orada yine kargaşa başladı ya. Zaten bana sorarsan Bosna hep böyle kargaşa içinde olacak. Barış anlaşmaları da pek zayıf, devam edeceğe hiç benzemiyor, hele bir de Birleşmiş Milletler kuvvetleri oradan ayrılacak olursa... Ben kendi hesabıma, doğrusu oradan uzaklaşmak istedim. Jack Clayton da benim bu isteğimin çoktan beri bilincinde. Onun için bana o bölgedeki durumu içine alan bir program hazırlayayım diye Orta Doğu'ya dönmek isteyip istemediğimi sordu. Oraları yakından tanıyorum. Frankie de orada. Yani bu benim için biraz ev izni gibi olacak."

Vanessa'ya güldü. "Sana bunları anlatırken bir taraftan da kafamdan Beyrut'u merkez yapmayı geçiriyordum. Frankie ile Commodore Oteli'nde kamp kurayım diyorum."

"Bütün bu anlattıkların ne zaman olacak sevgilim?"

"Mart ayının içinde. Şubat ayının ortalarında, New York'ta, CNS'de elimdeki görüntülerin üzerinde biraz daha çalışıp, çekime hazırlayacağım. Sonra gideceğim."

"Ben halen Orta Doğu'nun sakin olduğunu zannediyordum."

Bili açıkladı. "O bölgenin olanakları içinde şimdilik öyle. Ama İran, Libya, Suudi Arabistan, Suriye, İsrail ya da

Yasak İlişki — F.9

129

Irak. Sözün kısası: aklına gelebilecek herhangi bir yerde. Sürekli alevlenip, öfkelenirler."

"Görevin Mart'ta başlayacağına göre, seninle burada ne zaman buluşabileceğiz?"

Bili Vanessa'ya daha sıkı sarıldı, gülümsedi, mavi gözlerinin kenarları kırıştı. "Mart'ta tabii. Mart'ın sonunda sevgilim."

130

1

VENEDİK, MART 1996

Vanessa Gritti Palas Oteli'nde, yüksek bankonun arkasında ayakta duran görevliye "Bana bir mesaj olmadığından emin misiniz?" diye sordu.

"Eminim Sinyora Stewart. Size mesaj yok." Görevlinin yüzünde adeta özür dileyen bir gülümseme vardı.

"Hayır Sinyora. Hiçbir şey yok. Ne faks var ne de herhangi bir haber."

"Sağol." Vanessa arkasını döndü ve telaşla asansöre doğru yürüdü.

Odasına girdikten sonra, yazı masasına oturdu ve dalgın dalgın Grand Canal'ı seyre koyuldu.

O gün, Mart'ın sonuna doğru, serin, rüzgarlı bir Cumartesi günüydü. Ama güneş çıkmış, öğleden sonra Venedik biraz aydınlanmıştı. Yine de Vanessa'nın hava pek umurunda değildi. Aklı fikri Bill'deydi.

Randevularını yazdığı not defterini çıkardı, o günkü tarihe baktı. Mart'ın otuzu olmuştu. Dört gündür Venedik'te, Murano'daki atölyede çalışıyordu. Bill'in Perşembe günü öğ

131

leden sonra, yani ayın yirmi sekizinde uzun bir hafta sonu tatili için Vanessa ile buluşmak üzere buraya gelmiş olması gerekiyordu.

Ne var ki, Bili kırk sekiz saat gecikmişti, Vanessa bunun nedenini bilemiyordu. Sonunda Bili, ne savaş

alanında, ne de tehlikeli bir yerdeydi. Halen Beyrut'un sakin olduğunu kendi söylemişti. Ona bir şey olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

O anda aklına bir şey geldi. Acaba Bili herhangi bir olayı görüntülemek için Orta Doğu'dan başka bir yere gitmiş olabilir miydi? Şubat'ta New York'ta buluştukları zaman bir ara Mısır'dan Sudan'dan falan bahsetmişti. O zaman ancak bir defa buluşabilmişlerdi, zira Bili çektiği terör görüntülerinin yayma hazırlanmasıyla meşguldü. Kısa bir müddet sonra da Beyrut'a hareket etmesi gerekiyordu.

Evet, evet, büyük bir olasılıkla Bill'in gecikmesinin nedeni buydu. Şu anda belki de uçakta, ücra bir köşeden Venedik'e doğru uçuyordu. Böyle düşünmek Vanessa'nın keyfini biraz yerine getirdi. Ama bir

saniye sonra yine canı sıkılmaya başladı. Yeni bir konuyu ele aldığı için geciktiyse niye telefon etmemişti ki!

Vanessa'nın kaşları çatıldı, uzanıp adresleri yazdığı defteri eline aldı ve Beyrut'taki Commodore Otel'i'nin telefon numarasını buldu. Yabancı şehirlere doğrudan doğruya telefon edebilmek için otel idaresinin hazırlayıp odalara astığı kod numaralarının yazılı olduğu listeye acele bir göz attı, ahizeyi eline alıp önce Beyrut'un sonra da otelin numaralarını Hışladı.

132

Sadece bir iki saniye sonra bir görevli "Otel Commodore" dedi.

"Bay Bili Fitzgerald lütfen."

"Bir dakika, efendim."

Vanessa karşı tarafta telefonun çaldığını duydu. Sanki hiç durmayacakmış gibi uzun uzun çaldı. Bili telefona cevap vermiyordu. Odasında yoktu.

Telefona bakan kız araya girdi. "Cevap vermiyor" dedi. "Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Vanessa Stewart aradı deyiniz. Beni Venedik'te Gritti Palas'tan arayabilir." Sonra telefon numarası yazdırdı, ahizeyi yerine koydu ve kapalı telefona baktı kaldı.

Birkaç dakika sonra yerinden kalktı, sehpayı gitti, eline uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini açtı.

CNS'den hava raporunu veren genç, hafta sonu A.B.D.'de havanın nasıl olacağını söylüyordu. Vanessa yatağın üzerine oturdu. Birkaç saat CNS'i izledi.

Dünyadan haberler. A.B.D.'den haberler. İş dünyasından haberler. Spor haberleri. Ama CNS'in yabancı

muhabirlerinin başı Bili Fitzgerald'dan hiç haber yoktu.

Akşam geç saatlerde, o gün, bilmem kaçınıcı defa Vanessa, Manhattan'daki çatı katı ve Southampton'daki evin telesekreterlerini kontrol etti. Bill'den mesaj diye bir şey yoktu.

Bir ara aşağıdan sandviç, meyva ve çaydanlıkla çay getirtti. Sabah kahvaltısından beri hiçbir şey yemediği için birden acıktığını hissetmişti. Bu hafif akşam yemeğinden sonra da, sabahın erken saatlerine kadar, bir gözü kapalı da olsa, CNS'i izledi. Tabii haberlerin çoğu daha önce de izlediği

133

1

şeylerdi, hem zaten Vanessa'nın aklı orada değil başka yerdeydi.

Pazar sabahı telaşla bir fincan kahve içtikten sonra Beyrut'taki Commodore Oteli'ni tekrar arayıp Bili Fitzgerald'ı istedi.

Yine aynı şekilde, odası cevap vermiyordu.

Bu defa telefonu Frank Peterson'a bağlamalarını istedi. Elindeki ahizeye sıkıca sarılmış, zilin çalmasını

dinliyor, hiç olmazsa Frank cevap verir diye umutlanıyordu. Frank'in odası da cevap vermedi.

Bir saniye bile geçmeden, otelin santralindeki görevli "Üzgünüm Bayan. Sanırım her ikisi de dışarıdalar.

Mesaj bırakmak ister miydiniz?" diye sordu.

"Evet, Bay Fitzgerald'a bir mesajım var. Lütfen, Venedik'ten, Gritti Palas'dan Vanessa Stewart'ı aramasını

söyleyiniz."

Vanessa çok sıkıcı bir Pazar geçirdi. Televizyonda bir CNS, bir CNN'i açıp iki kablolu yayını da izlemeye çalışırken, bir taraftan da kulağı telefondaydı. Bir ara yine A.B.D.' deki telefonlarının telesekreterlerini kontrol etti ama nafile. Hiç mesaj yoktu. Ne ses, ne seda. Hiç kimseden. Hatta bir ara CNS'in New York'taki merkez bürosundan milletlerarası haberler kısmını bile aradı. Ama Bill'in nerede olduğu hakkında ona bilgi vermek istemediler.

Öğleden sonra geç saatlerde artık umudunu yitirmişti. Bili herhalde gelemeyecekti. Zaten kendisinin de Pazartesi sabahı New York'a dönmesi gerekiyordu. Onun için, bavullarını çıkartıp hazırlanmaya başladı.

Bavulunu yerleştirirken

134

karmakarışık duyguların etkisi altındaydı: can sıkıntısı, öfke, düş kırıklığı, merak, üzüntü.

O gece yattığında bir türlü uyuyamadı. Saatlerce oradan oraya dönüp durdu, bir an önce sabah olsun diye dua etti.

Sonunda herhalde bir ara daldı ki, gün doğarken birisi dürtmüş gibi şaşkınlıkla uyandı. Vanessa loş, kurşuni ışıktaki yataken, nihayet bütün hafta sonu kendi kendine inkar ettiği fikri kabullendi: Bill'in ortaklıkta görünmeyişinin başlıca nedeni artık onunla ilgilenmemesiydi. Onun için bu ilişki sona ermişti. Bitmiş, ölmüştü.

Sonra "Hayır" diye düşündü. Olamaz. Bili bu ilişkiye çok önem veriyordu. Yanılıyorum.

Ama yine de kendine hak veriyordu. Bill'in böyle birden yok oluvermesi için başka bir neden

olamazdı.

Gözlerini kapadı. Bill'in ona söylediği şeyleri birer birer hatırlamaya çalıştı... onu sevdiğini, bu sevginin geçici bir heves olmadığını... ikisi için ciddi planlar yaptığını... bu ilişkinin bir oyundan ibaret olmadığını

tekrarlamış durmuştu. Dahası, Vanessa'yı Peter'dan boşanmaya zorlamıştı. Eğer bütün bu söylediklerinin bir anlamı yoksa peki bunu niye yapmıştı?

Vanessa'nın kafasının içindeki o kılı kırk yaran ses, bunları söylerken 'Bili kendi de inanıyordu, elbette'

diye mırıldandı. Bili rahat konuşan, kurnaz, diplomat bir adamdı. Sözcüküstadı. Dilinden kayıp gelen o tatlı

sözleri akıllıca kullanabilen bir insan. Aslında bütün bu nitelikler onun yeteneklerinin bir parçası değil miydi? Küçükken büyükannesinin Bili için "Bu oğlan Blarney taşını öpmüş" dediğini Vanessa'ya kendi anlatmıştı.

135

Sahi, bak, bir şey daha var diye düşündü genç kadın. Bili, en iyi arkadaşının, Frank Peterson'ın, yani ikinci benliğinin yanma dönmüştü. Biü'in tanımlamasına göre Frank, Don Juan kompleksinin doruğunda azılı bir çapkındı. Hem de bu sözlerle anlatmıştı arkadaşını. Belki de ikisi beraber hafta sonunu geçirmek üzere başka bir yere gitmişlerdi. Bili, Frank'ın çok yakın arkadaşıydı ve onun etkisi altındaydı. Hem, belki de Frank'ın bazı huylan bulaşıcıydı.

Vanessa birden kendini öylesine aptal gibi hissetti ki. Dört gündür burada oturmuş, Bill'i bekliyordu. Ondan ise tek bir haber gelmiyordu. Yabancı muhabirlerin başında olan biri nerede olursa olsun CNS'in telefonlarını kullanma hakkına sahipti. Herhangi bir yerden kendisine telefon edebilirdi.

Ama etmemişti. Bu gerçeği de Vanessa gözardı edemezdi.

İçini öyle bir üzüntü kapladı ki, genç kadın titremeye başladı. Gözlen yaşardı, oturduğu yerde doğruldu, elleriyle gözyaşlarını silip ışığı yaktı, yola çıkacağı zamanlar yanına aldığı saate baktı. Saat beş olmuştu.

Bir dakika yatağın kenarına oturup, kendini toparlamaya çalıştı. Ne kadar acı olursa olsun artık atlatıldığını

kabullenmesi gerekiyordu. Nedenini de hiçbir zaman bilemeyecekti. Yine ağlamaya başladı. Göz yaşları durmak bilmiyordu.

136

13

Bir gün annesi ona, "Seneler geçtikçe anladım ki, bir insanı ne kadar çok seversen, seni o kadar büyük düş kırıklığına uğrattıyor" dedi ve ekledi, "Ve bana kalırsa erkekler bunu bizden daha iyi anlıyorlar. Onun için de bir tek kişiye bağlanmayıp, akıllıca davranarak, birkaç kişiyle birden ilgileniyorlar. Bunu hiç aklından çıkarma Vanny. Aşkın uğruna her şeyini verme. Ve de kanma."

Ama Vanessa aşkı uğruna her şeyini vermişti ve de kandırılmıştı. Annesinin bu sözlerini hatırladığı zaman artık çoktan iş işten geçmişti.

Acaba bu söylentiler doğru muydu? Yani, erkekler kadın konusunda ölçülü davranıyor, aynı zamanda birkaç kadınla birden mi ilgileniyorlardı? Bili de böyle mi yapmıştı?

Elbette Vanessa Bill'i çok sevmiş, ona güvenmişti. Ve sonunda acı bir düş kırıklığına uğramıştı. Ama dur bakalım. Bu basit bir düş kırıklığı değildi ki. Onu küçük düşürmüş, aptal yerine koymuş, hatta gülünç bir durumda bırakmış ve de o kadar üzmüştü ki, Vanessa bunun altından hiçbir zaman 137

kalkamayacağına inanmıştı. Bu, genç kadına çok, ama pek

çok dokundu.

Oysa Vanessa Bill'e karşı çok açık, dürüst davranmış, ona benliğinin en gizli köşelerini, ruhunu bütün çıplaklığı ile göstermişti. Başka hiçbir erkeğe, hatta kocasına bile vermediği her şeyi, verebileceği her şeyi bu genç adama vermişti.

Belli ki, bu sevgi ve hayranlık Bili için pek bir şey ifade

etmemişti. Gritti Palas otelinin barında onu nasıl kolayca avlamışsa yine aynı şekilde silkeleyip atmıştı.

Hiç beklemediği bir anda ve de birden aklına Bill'in Frank hakkında söylediği bir şey geldi. Konu kadın olunca Frank iki taraflı idare eder demişti. Belki de bütün erkekler aynı şekilde davranıyorlardı.

Vanessa derin derin içini çekti, kumsalda yürümeye devam etti. Yüreğinin üzerinde bir ağırlık vardı.

Kafasının içi hâlâ Bill'in onu bırakıp gitmesinin verdiği acıyla sanki sisli gibiydi.

Nisan ayının ortalarında, açık, güzel, uçuk mavi gök yüzünde, soluk güneşli, soğuk bir gündü. Atlantik Okyanusu rüzgara rağmen, günlerden beri bu kadar sakin olmamıştı.

Vanessa martıların sesini duyunca, basını kaldırıp gökyüzüne uzun uzun baktı. Kuşlar, daireler çizerek bulutların önünde uçarken onları seyre daldı.

Rüzgar Vanessa'yı sahile doğru itiyordu. Genç kadın kalın kabanına iyice sarındı, ellerini ceplerine soktu.

O kadar keyifsizdi ki, neredeyse depresyona girecekti.

Bu moral bozukluğunun Bili Fitzgerald'ın yüzünden ve tabii onun yaptıklarında kaynaklandığını çok iyi biliyordu. Bill'in bu şekilde yaşamışından çıkıp gitmiş olmasına bir türlü inanamıyordu. Ama bu bir gerçektir.

Genç kadın bazen kendi kendine, aldirnadig.nl, olanlara önem vermediğim söylüyordu. Ama elbette önem veriyordu.

Aşklar,, o kadar gçlü, o kadar şehvetli, her bakımdan o kadar tutkuluydu ki... Bili onun ayaklarını yerden kes mis, yatağına çekmiş, bıkınca da hayatından çıkarıp atmıştı işte böyle. Pat diye. Ve de Vanessa yok olmuştu. Bu aşk, acaba çok fazla nü ateşliydi? Bili için çabucak bir saman alevi gibi parlayıp sönuvermişti.

B,r türlü emin olamıyordu. Aslında, bundm böyle, herhangi bir şeyd, emin olabilirdi ki!

Vanessa yüzüne gelen damlaları hisseder etmez başını yukarı kaldırdı. Fırtına çıkacağını gösteren bulutlar, haftf aydınlanan gökyüzünü karartıyor, kurşun gibi ağır, koyu griye çlvmyordu. O ara şimşeklerin ani parıltısı göründü, hemen arkasından bir patlama ve gök gürlemeye başladı.

Genç kadın acele geriye dönüp, sahile yakın ohn evine doğru yürüdü. Tam »inanında yetişmişti. Sağanak yağmur inmişti. Gökyüzü sanki yarılmış gibiydi.

içeri girdikten sonra, kapıyı kilitledi, kabanını üzerinden çıkarttı, kütüphaneye girdi. Lambaları yaktı.

Mavisin hazlyıp bıraktığı, Ammedeki odunları tutuşturmak için kibriti çaktı. Kağıtlara yaklaştırdı.

Evine döndüğünden ben Maviş Glover, kendiliğinden, hemen her gün uğruyor, Vanessa'y, rahat ettirebilmek için etTfinda dolaşıyor, meyva, sebze gibi ihtiyaçlarım getiriyor 139

138

du. Hatta bir keresinde, gazete ve dergileri de kendisinin alıp getirmesiniönerdi ama Vanessa kabul etmedi. Genç kadının dış dünya ile ilgisi kalmamış, artık iyice kabuğuna çekilmişti.

Venedik'ten döndükten sonra Southampton'a taşınmış, sürekli orada oturmaya başlamıştı. Kendi arzusu ile tamamen inzivaya çekilmişti. Telefonun, radyonun, televizyonun fişlerini çekip çıkartmıştı. Aslında artık ölünceye kadar televizyon izlememeye and içmişti.

Bütün tanıdıklanyla bağlantısını koparttı. Çalışmalarını durdurdu. Görüşüp konuştuğu tek insan Mavis'di.

Şöminenin önündeki kanepeye otururken kendi kendine "Yaralarımı yalıyorum" diye düşündü. "Hasta hayvanlar gibi yaralarımı yalıyorum."

Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç kimseyi görmek istemiyordu. Hatta annesini bile. Yeryüzü, onun açısından, yok olmuştu.

Peter özel ulakla boşanma evrakını yollamıştı. Evrak eline geçtiği zaman Vanessa yüksek sesle boş boş

güldü. Sanki artık kıymeti vardı da. Bili onun hayatının bir parçası olduğu zaman Vanessa boşanma işleminin üzerinde ısrarla durmuştu. Ama artık Bili de onu silkip atmıştı.

Hatırlayınca fena halde öfkelenmişti. Dinmek bilmeyen sıcak gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı.

Yüzünü yastıkla kapatıp, gözlerinde yaş kalmayınca kadar ağladı, ağladı.

Birden, sanki onu birisi dürtmüş gibi, oturduğu yerde doğruldu. Şöminedeki ateş sönmek üzereydi.

Gözünü şömi

nenin üzerinde duran saate dikti. Saat tam beşti. Çalışmaya başlaması gerekiyordu.

Kanepeden güçlükle kalktı, pencereden dışarı baktı, yağmurun durduğunu gördü. Öğleden sonra, ilerleyen saatlerde gökyüzü kara bulutlardan arınmış, hava yine açmıştı.

Genç kadın kabanını giydi, çimle kaplı bahçeyi ağır ağır geçip kırmızı ambara doğru yürüdü. Sonra, evin sol tarafındaki ağaçlığın yanından geçerken bir iki dakika durdu. Senelerce önce annesi bahçeye zerrin çiçeği dikmiş, Vanessa da ev onun olduktan sonra annesinin ektiği çiçeklere ilave etmişti.

Şimdi bu çiçeklerin çoğu, altın rengi başlarını çıkarmış, esen meltemle titreşiyor, günün son aydınlığında sanki yolu gösteriyor, taze görünümleriyle baharı müjdeliyorlardı. Ağaçların altında o kadar güzel duruyorlardı ki! Vanessa'nın gözleri doldu. Parmak uçlarıyla nemli yanaklarını silip tekrar yürümeye koyuldu.

Stüdyoya girince hemen işe başladı. Tasarımlarını üstünde çizdiği tahtanın başına geçti, üzerindeki ışığı

yaktı, kısa bir süre sonra da modellerini çizmeye girişti, aklına gelen şekilleri buluncaya kadar yuvarlaklar, kareler çizdi durdu. Sonunda böbrek şekilleri ve ovaler üzerinde karar kıldı.

İşin onun kurtarıcısı olmuştu. Geceleri uyumakta zorluk çektiği için çalışma programını değiştirdi. Akşam saat beşten gece on bire kadar stüdyoda kalıp tasarımlarını yaratıyor, gece yarısı yanında bir bardak içkiyle akşam yemeğini yiyiyor, yorgunluktan uyuyup kalıncaya kadar kitap okuyordu.

Kağıt üzerindeki tasarımlar tamamlandıktan sonra da, atölyeye geçip camdan şekilleri üfleyerek eliyle hazırlıyordu.

141

140

Bütün bunlarla uğraşırken de bundan sonra Venedik'e nasıl gidebileceğini kendi kendine soruyordu.

Tabii işi icabı gitmesi gerekiyordu. Ama herhalde başka bir otel bulması kaçınılmazdı. Bundan böyle Gritti Palas'a adım atmamaya kararlıydı.

142

14

BEYRUT, NİSAN 1995

"Sen de oradaydın Joe! Ne oldu peki?"

Frank Peterson sesini hafifçe yükseltmiş, heyecanla soruyordu. Yüzü solgun, endişeli ve gergindi.

Masanın üzerine doğru eğilip, gözlerini Joe Alonzo'ya dikti. "Tanrı'nın belası! Bill'e ne oldu?" diye tekrarladı.

Joe başım iki tarafa salladı. Sanki birazdan hüngür hüngür ağlamaya başlayacakmış gibi bir hali vardı.

"Sana söylüyorum ya Frank, gözümü açıp kapayınca kadar her şey oldu bitti. Beyrut'un batısında, buraya yakın bir yerdeydik. Caminin yanında. Mike, Bili ve ben hep beraber arabadan indik. Bili camiye doğru yürümeye başladı. Mike'la ben arabanın bagajına, çekim için gerekli olan malzemeyi almaya gittik.

Birden kocaman bir Mercedes ortalıkta beliriverdi. İçinden üç genç çıktı. Bill'i yakalayıp zorla arabaya soktular ve hızla oradan uzaklaştılar. "

Frank sert ve boğuk bir sesle CNS'in ses mühendisi arkadaşına bakarak "Yani arabayı takip etmediniz mi?" diye sordu. "Aman Tanrım, Joe?"

143

"Biliyorum, biliyorum Frank. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Ama ne var, biliyor musun. Mike'la ben öyle şaşırıp kaldık ki. Gözlerimize inanamadık."

"Ve de hiç tepki göstermediniz."

"Elbette gösterdik. Ama ne yazık ki çok geç kalmıştık. Bir iki saniye sonra, Mercedes'in peşinden fırladık ama hiçbir yerde bulamadık. Tanrı'nın belası araba kayıplara karışmıştı. Resmen uçup gitmişti sanki."

"Bu teröristler, bütün yan sokakları, arka taraflardaki geçitleri iyi biliyorlar" dedikten sonra Frank dalgın dalgın Joe'ya baktı, sonra daha sakin bir sesle ilave etti. "O sırada Mike'la sen arabadan alacağınız şeyleri çıkartmaya gitmemiş olsaydınız, belki sizi de yakalayıp götürceklerdi."

Mike Williams, Beyrut'un Hamra semtindeki Marriot' un barında oturan Frank'le Joe'nun masasının önünde durdu ve "Hiç kuşkun olmasın" dedi.

Frank Mike'ı görünce oturduğu yerden ok gibi fırlayıp kalktı, ellerine sımsıkı sarıldı. Tokalaştılar. "Gel Mike, sen de bize katıl. Şu anda Joe ile Bill'in kaçırılmasını konuşuyorduk."

"Ne Tanrı'nın belası bir olay... Şaşıırıp kaldık." Mike kendini bir koltuğa attı. Yorgun ve üzgün görünüyordu.

"Şen Beyrut'tan ne zaman döndün Frank?"

"Dün gece. Mısır'dan geldi. İsrail ile Hizbullah'ın arasında yeni sorunlar patlak verdiği zaman, ben Mısır'da bir haber programı hazırlıyordum. Sivil savaş bitmiş, herşey iyiye doğru giderken, bir de bakıyorsun yine kapışmışlar. Ama savaşı gerçekten sonuçlandırmışlar mıydı yani?"

"Ondan ben de kuşkuluyum" diye yanıt verdi. "Yine de 144

İsrail on dört yıldan beri ilk defa doğrudan doğruya Beyrut'a saldırdı. Üstelik de lazer ile ışınlanarak hedef bulan gayet güçlü roketlerle. Hem de dört tane. Sahilden biraz açıkta duran helikopter savaş gemilerinden ateş açtılar. İki gün önce bu olay meydana geldiğinde ağzım öyle bir açık kaldı ki, çenem düştü

zannettim."

Joe araya girdi, "Evet ama İsrail de Hizbullah'a bombalarla karşılık verdi."

Frank başını salladı. "Yaa, İsrail Beyrut'a saldırınca Hizbullah da dün İsrail'e dört roket daha attı. Böylece de bu sürtüşmenin sonu yok. Savaş sürüp gidiyor."

Mike kendi kendine mırıldandı. "Yani hiçbir şey pek fazla değişmiyor." Bu arada garsonu çağırdı, bir buzlu viski istedi.

Frank, "CNS'de Bill'in kaçırıldığını duyduğumda inanamadım. Aman Tanrım, adamlar onu kaçırmadan bir gün önce beraberdik. Ben Beyrut'tan Mart'ın yirmi yedisinde ayrıldım, ertesi gün de BilPi kaçırdılar. Ben de onun Venedik'te keyif çattığını düşünüyordum."

Mike, "Bili Venedik'e gidemedi ki" diye anlatmaya başladı. "CNS'in olayı birkaç gün gizleyip, bu arada belki salıverilir diye umutlandıklarını anlamışsındır tabii. Bill'i salıvermedikleri ortaya çıkınca, hemen yayınladılar."

Frank sürekli sorup, soruşturuyordu. "Bu işin arkasında kim var? Herhangi bir şey işittiniz mi?"

Joe yanıtladı. "Hayır, hiçbir şey duymadık."

Mike biraz daha açıklamaya çalıştı. "Az önce Jack Clayton'la telefonda konuştum. CNS hâlâ bir haber alamamış. Piç kurularının genellikle yaptığı gibi, olayı kimse üstlenmi Yasakîlişki —F.10

yor. Bayağı gizemli bir durum. New York'tan bildirdiklerine göre bütün terörist gruplar suskun."

Frank bilgiç bir tavırla, "Kuşkusuz Hizbullah" dedi. Bir Mike'a, bir Joe'ya bakıp kaşlarını kaldırdı. "Başka kim olabilir ki?"

Joe, Frank'e hak verdi. "Haklısın. Mike'la ben de aynı şeyi düşündük. En azından, bu olayın arkasında İslami Cihad'ın olduğuna inanıyoruz. Sen herkesten iyi bilirsin Frank, Hizbullah'ın terörist kolu manyaklarla dolu. Terry Anderson ile William Buckley'i de onlar kaçırmıştı. Üstelik bu adamlar, kaçırdıkları insanları

hemen salıvermemekle ünlü."

Frank mırıldandı. "Terry Anderson yedi sene rehin tutulmuştu."

Mike suratını ekşitti. "Aman onu aklıma getirme. Sahi, size söyledim mi? Bill'in annesini aradık."

Frank da, "Ben onunla Mısır'dayken konuştum. Bill'in başına gelenleri öğrenir öğrenmez, annesini aradım.

Dayanıklılığına hayran oldum."

Joe da söze karıştı. "İki günde bir biz de arıyoruz. Ne yazık ki söyleyebileceğimiz hiçbir şey de yok."

"Ne olursa olsun onu aramamız, kuşkusuz kadın için yararlı oluyordur" dedikten sonra Frank bardağını

başına dikip, kalan viskisini de bitirdi. Koltuğun arkasına dayandı, bir an Vanessa'yı düşündü. Günlerce onu aramış, bağlantı kurmaya çalışmış, ama ne çatı katındaki evinden, ne de Southampton'dakinden bir türlü bulamamıştı. "Bill'i bulmak için CNS herhangi bir şey yapıyor mu?" diye sordu.

Mike, "Pek yapabilecekleri bir şey yok" dedi "Bill'in fotoğrafı bütün Beyrut'ta elden ele dolaştırılıyor. Daha doğ

146

rusu sadece Beyrut'ta değil de bütün Lübnan'da bu şekilde aranıyor. Zaten taa başından beri Lübnan ve Suriye hükümetlerine baskı yapılıyor. Bu olay hemen yayınlanmadığı halde, CNS'in ileri gelenleri Bili kaçırılır kaçırılmaz derhal duruma el koymuşlardı."

"Aynı zamanda ABD başkanına da baskı yapıldı. Ama şunu da kabullenmeliyiz ki Frank, bir örgüt bu olayı

üstlenmedikçe hiç kimse bir şey yapamaz. Kimin tarafından kaçırıldığım bilseydik eğer ABD hükümeti ve de CNS Bill'in salıverilmesi için ısrarla baskı yapabilirdi."

Frank, "Ben hep ona takılır, şana kurşun işlemez" derdim diye konuşmaya başlarken CNN'in Orta

Doğu muhabiri Alan Brent masalarına gelince sustu.

"Biraz önce flaş bir haber aldık. Hizbullah Bili Fitzgerald'ı rehin aldıklarını açıkladı."

Frank "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Joe sordu. "Bu flaş haber geleli ne kadar zaman oldu?"

Alan Brent saatine baktı, "Saat şimdi yedi. Haberi aldığımız zaman aşağı yukarı altı buçuk gibiydi."

Bill'in kaçırılma olayını CNS için yayma hazırlayan Mark Lawrence barın kapışında göründü. Frank ile Alan Brent'in de aralarında bulunduğu CNS grubunu görünce yanlarına geldi. Mike'a "İslami Cihad'ın Bill'in kaçırılmasını üstlendiğinden haberin var değil mi?" diye sordu.

Mike "Evet" dedi. "Biraz önce Alan söyledi."

Frank, "Tanrım, umarım Bill'e bir şey olmamıştır," diye bağırdı. "İyi olması için Tanrı'ya dua ediyorum. Bu İslami Cihad fanatik, güvenilmez, ne yapacağı hiç belli olmayan bir grup."

* *

147

Bu havasız, ufacık oda hep karanlıktı.

Pencerelere eski tahta parçalan çivilenmiş, iyice kapanmamış aralıklardan içeriye hafif aydınlık süzülüyordu.

Bili Fitzgerald daracık bankın üzerinde, zorlukla öbür tarafına döndü, çünkü elleri kelepçeli, ayakları da zincirle bağlı olduğu için hareketleri kısıtlıydı. Sonunda arka üstü dönüp yatabildiği zaman gözlerini tavana dikip, günlerden hangi gün olduğunu bulup çıkarmaya çalıştı.

Zaten baştan beri zaman kavramını kaybetmemeye gayret ediyordu. Aşağı yukarı iki haftadır rehin tutulduğunu tahmin ediyordu. Hangi gardiyana sorsa hiç cevap alamıyordu. Ona söyledikleri tek şey

"Çeneni tut, Amerikan domuzu"

sözleriydi.

Kendini fena halde pis hissediyor, bir duş yapması için izin vermelerini istiyordu. Tutuklandığından beri iki defa yıkanmasına izin vermişlerdi. Üstündeki giysiler öyle kirlenmişti ki, temiz bir şey vermeleri için yalvarmış, gardiyanlarından biri de dün birkaç parça bir şeyler getirip vermişti. Sonunda koton bir külot, bir tişört ve bir koton pantolonu kafasına atar gibi atmışlar, üstünü değiştirebilmesi için de zincirleri açmış, kelepçelerini çıkartmışlardı. Giysiler berbat şeylerdi ama Bili yine de memnundu.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hâlâ Beyrut'ta mı yoksa, İran'ın desteklediği, askeri

kontrol altında olan Hizbullah'ın faaliyet yuvası Bekaa Vadisi'nde bir yerde miydi? Orada, o kadar çok sayıda rehin aldıkları tutuklular

vardı ki.

Aslında Bili, Amerikalı ve de gazeteci olması dışında,

148

neden tutuklandığını bile bilmiyordu. Ama bir şeyden hiç kuşkusu yoktu. Onu kaçıranların kimler olduğunu çok iyi biliyordu. Hizbullah'ın terörist kolu olan İslami Cihad'ın adamları kaçırmışlardı ve bunlar çok tehlikeli insanlardı. Bazıları hafif kaçık, tamamen deli sayılmalarına ramak kalmış, her şeyi yapabilecek kimselerdi.

Bill'i zincire vurmuşlar, bütün gün avaz avaz bağırıp küfrediyorlar, her gün dövüyor ve de çok kıt yiyecek ve şu veriyorlardı. Verdikleri yiyecekler de günlerce durmuş, bayat, yenilir yutulur gibi değildi. Yine de, bütün bu kötü davranışlarına rağmen Bili ruhunu öldürmelerine izin vermeyecekti.

Bu yüzden mümkün olduğunca kafasını bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyordu.

Çoğu zaman da çocuğunu, annesini, sevdiği kadın Vanessa'yı düşünüyordu.

Onları düşünüp endişeleniyor, acaba kaçırılmış olmasına nasıl bir tepki gösteriyor, ne şekilde davranıyorlar diye kaygılanıyordu. Bili onlara güveniyordu, hatta küçük kızının bile güçlü, dayanıklı olduğunu biliyordu.

Yattığı yerden pislik içindeki tavana bakarken, kafasında Vanessa'nın yüzünü canlandırıyor, bu yüzü adeta tavana resmediyordu.

Vanessa o kadar güzel, o kadar özel ve de Bili için o kadar değerliydi ki. Onu bulabilmiş olması büyük bir şans eseri idi. İkisinin çok güzel bir yaşantıları olacağından emindi. Buradan kurtulup ona kavuşur kavuşmaz, ilk yapacağı şey Vanessa'dan bir çocuk sahibi olmaktı. Çünkü bir çocuğu olmasını o kadar çok istiyordu ki. Bu sırrını Bili ile son görüşmelerinde paylaşmıştı.

149

Tutuklu olduğu ilk günlerde Vanessa'nın Venedik'te yalnız olduğunu, kendisini beklediğini düşünüp ne kadar üzülmüştü. Üstelik de Bill'in neden onunla buluşmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bili kapısının açıldığını duydu. Gözlerini kapıya çevirip, her gün yediği dayığa kendini hazırladı.

Alacakaranlıkta, gardiyanların birinin hücreye girdiğini gördü.

İçeri giren adam, ilerleyip yanına geldi, pis bir bez parçasını uzatıp "Gözlerini bağla" dedi.

Bili yerinden doğrulmaya çalışırken "Neden?" diye sordu.

Adam öfkeyle, "Sus, konuşma Amerikan domuzu, Amerikan casusu" diye bağırdı ve sert bir hareketle, Bill'in gözlerini kendi bağlayıp, kolundan çekerek ayağa kaldırdı, hücrenin öbür tarafına doğru yürüdüler.

Bili yine sordu "Beni nereye götürüyorsun?" Adam Bill'i itip odadan çıkarırken, avazı çıktığı kadar "Konuşma!" diye bağırdı.

150

15

SOUTHAMPTON, NİSAN 1996

Vanessa ani bir hareketle kalkıp oturdu, bir an nerede olduğunu bilemeden, gözlerini kırıştıtararak etrafına bakındı. Onu uykudan uyandıran gürültü, uzaktan geliyordu. Sanki bir yere vuruluyormuş gibi, belli belirsiz bir şeyti.

Vanessa fırlayıp ayağa kalktı, telaşla yürüyüp odayı geçti, hole çıktı. O anda, bir yere vuruluyormuş gibi gelen ses arttı. Vanessa o zaman kapının vurulduğunu farkettti.

"Geliyorum" diye bağırdı. Koşarak holü geçti, kapıyı ..aceleyle ardına kadar açtı. Şaşkınlık içinde BîFin annesinin yüzüne bakakaldı.

Vanessa o kadar şaşırmıştı ki, heyecanla "Dru!" diye bağırdı. "Merhaba! Uzun zamandan beri mi kapıda bekliyorsun?"

Bill'in annesi hiç cevap vermedi, sadece boş boş onun yüzüne bakmakla yetindi. Vanessa merakla sordu.

"Niye beni görmeye geldin? Burada ne arıyorsun?" Kasları çatıldı ve o anda Dru Fitzgerald'ın çok üzgün olduğunu, gözlerinin kan çanağına dönmüş olduğunu gördü. Bir şey daha farkettti. Ka 151

dm tanmamayacak kadar zayıflamıştı. "Dru, ne oldu?" diye bir daha sordu.

Dru kapıya dayandı, sanki bir sıkıntısı varmış gibi derin derin nefes almaya başladı. Sonunda "İçeri girebilir miyim, Vanessa?" diyebilirdi.

"Oh, ne kadar düşüncesizim, sizi burada ayakta bekletiyorum. Elbette, lütfen. Buyrun."

"Size herhangi bir şey getirebilir miyim?" diye hemen sordu.

"Bir bardak su, lütfen. İlaç almam lazım."

Vanessa, Drucilla'nın kolunu tuttu, beraber eve girdiler. Oturma odasına geçip, onu bir koltuğa

oturtuktan sonra, mutfağa su almaya gitti.

Mutfaktan bir dakika sonra döndü, Dru'ya bardağı uzattı, ilacını almasını bekledi, sonra "Canının çok sıkkın olduğu belli. Bir şeye üzölmüşsün. Ne oldu?" diye sordu.

Drucilla, Vanessa'ya dikkatle baktı ve onun Bill'in başına gelenlerden hiç haberi olmadığın anlayıp, irkildi.

Bunun nasıl olduğunu hiç anlayamamakla beraber, yine de Vanessa'nın her şeyden habersiz olduğundan emindi. Acaba nasıl söylesem, diye düşünürken gözleri yaşardı. Elleri titremesin diye iki elini bir araya getirdi, sıkıca tuttu.

Vanessa tekrar Dru'ya niye böylesine üzgün olduğunu sormak üzereyken, kadın hafifçe öksürdü. Uzandı, Vanessa'mn elini tuttu.

Ağır ağır, neredeyse fısıldayarak konuşmaya başladı. "Günlerden beri telefon ediyorum, seni bulmaya çalışıyorum" dedikten sonra kendini tutamadı, ağlamaya başladı. Yün ceketinin cebine elini sokup mendil aradı.

152

Vanessa durumu açıklamak istedi. "Telefonumu kapattırdım" dedi ve birden bir felaket haberi alacağı duygusu ile içine müthiş bir sıkıntı çöktü. "Bili! Bill'in başına bir şey geldi, değil mi?"

Dru artık elinde olmadan, hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Acısını daha fazla gizleyememişti.

Vanessa heyecanla, gidip Dru'nun yanına oturdu. Kolunu omzuna koydu. "Benim hiçbir şeyden haberim yok Dru. Yalnız telefonumu kapattırmakla kalmadım, televizyonu da fişten çektim. İki haftadır dış dünya ile hiç ilgim olmadı."

Dru dönüp Vaneşsa'nın yüzüne baktı. Gözyaşları, solgun yüzünde, yanaklarından aşağıya süzölüyordu.

Dudakları titremeye başladı. Güçlölkle işitilebilen bir sesle, "Bili öldü" dedi. "Oğlum öldü. Bir tek evladımı

en acımasız bir şekilde benden aldılar. Oh, Vanessa, Vanessa. Neden öldürdüler onu? Bill'i vurdular. Artık yaşamıyor. Gitti yavrum. Şimdi biz onsuz ne yapacağız?" Kadın hâlâ hüngür hüngür ağlıyor, kollarını

vücuduna dolamış, güçlölkle nefes alıyordu. Dayanılmaz bir acı içindeydi.

Vanessa, ağzı açık bakakaldı. Her tarafı buz kesmiş, beyninden vurulmuşa dönmüş, geçirdiği şokla sarsılmış, söyleyecek laf bulamıyordu. Bir dakika sustu kaldı. Sonra gözleri doldu ve titremeye başladı.

Sonunda "Hiçbir şey anlamadım. Bill'i kim öldürdü peki?" diye sordu. Bu sözleri söylerken boğulacak gibi oldu, devam edemedi. Dru'ya sımsıkı sarılıp kaldı. İki kadın, sarmaş dolaş, boğulurcasına ağlıyordu.

Bir süre sonra Dru, hıçkırarak "Hizbullah yaptı. İslami Cihad. Bill'i kaçırdılar Vanessa. Şimdi anlıyorum ki senin

153

hiçbir şeyden haberin yokmuş. Yoksa herhalde Helena ile benim yanıma gelir, bizimle beraber olmak isterdin" diyebilirdi.

Vanessa nefes nefese "Ne zaman?" diye sordu. "Ne zaman kaçırmışlar?" Güçlkle konuşabiliyordu. Ama daha kadın konuşmaya başlamadan Vanessa cevabı biliyordu.

"Yirmi sekiz Mart'ta. Bir Perşembe günü. O sabah Bill'i Beyrut'ta kaçırmışlar. Kaçırıldığında kendi ekibi, Joe ve Mike da yanındaymış."

Vanessa bağırdı. "Tanrım! Aman Tanrım!" İki elini de yüzüne kapamış, gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu. Gözünden akan yaşlar parmaklarının arasından sızıyor, koton bluzunun üstüne damlıyor, lekeler bırakıyordu. "Ben onu Venedik'te bekliyordum. Gelmediğini görünce, beni artık istemiyor zannettim.

İkimizin arasında bir şey kalmadığını düşündüm. Ama demek gelemezmiş! Değil mi Dru? Dru, ah Dru!"

"Haklısın. Nasıl gelecekti. Seni seviyordu Vanessa. Seninle evlenmek istiyordu. Bana söyledi. Senin evli olduğunu, ama boşanmak istediğini de anlattı."

Vanessa yutkundu. "O benimdi, ben de onun. Bu kadar basit. Bunu nasıl düşünemedim. Birbirimize ait olduğumuzu nasıl unutabildim."

Drucilla içini çekti. Vanessa'nın yüzüne üzülerek baktı. "Aşık olduğumuz zaman duygularımız hep yoğun olur.."

"Onu tüm kalbimle seviyorum. Venedik'teyken ondan hiçbir zaman kuşku duymamalıydım. Korkunç bir şey olduğunu, olayların kontrolden çıktığını anlamalıydım."

Dru bir an sustu. Cevap vermedi. Sonra yavaşça "Ama sen de kırılmıştın" dedi.

154

Vanessa yine kendini tutamadı, ağlamaya başladı. Ağlarken de sordu, "Ne zaman öldürmüşler?"

"Kesin olarak bilmiyoruz."

Kadın devam edemedi. Elini titreyen dudaklarına götürdü, kendine hakim olmak, biraz sakinleşmek

için birkaç dakika öylece kaldı. Sonra ağır ağır sözlerine devam etti. "GNS'in başkanı Andrew Bryce ile Bill'in yazı işleri müdürü Jack Glayton dün beni ziyaret ettiler" deyip sustu, derin bir nefes aldı. "İslami Cihad Bill'i idam ettiklerini haber vermiş. Onlar da benim bu haberi kendilerinden duymamı istemişler. Cesedini Beyrut'taki Fransız Elçiliği'ne bırakmışlar. Onlar da buraya gönderilmek üzere, Amerikan Hastanesi'ne götürmüşler."

Vanessa bağırdı, "Ama niçin öldürmüşler? Neden Dru?"

"Andrew ile Jack nedenini bilmiyorlar. Hiç kimse bilmiyor. İslami Cihad hiçbir açıklama yapmamış."

Bili Fitzgerald'ı çok seven bu iki kadın, hiç konuşmadan kendi kederli düşüncelerine dalmış, bu büyük acıyı, sessizce paylaşıyor, konuşmadan oturuyorlardı.

Kendini toparlayan Vanessa bir ara, "Helena nerede?" diye sordu.

Dru tekrar gözyaşlarına boğuldu. Eliyle ağzını kapadı. Bir dakika sonra "Yanımda. Onu bırakmaya kıyamadım. Dadısı Alice ile kumsalda geziniyorlar. Çocuk bitkin. Babasına hayrandı."

Vanessa başını salladı. Yerinden kalktı, pencereye gitti. Kum tepeciklerini seyre daldı. Aklı fikri Bill'de ve paylaştıkları büyük aşktaydı. Helena'ya gitti aklı. O anda da ani bir karar verdi.

155

Dönüp Bill'in annesine baktı. "Bence Helena ile sen birkaç gün burada, benim yanımda kalmalısınız Dru.

Bili bizim beraber olmamızı isterdi" dedi.

Saatler sonra, Vanessa o gece odasında yalnız kalınca, tekrar BilPi düşünüp ağlamaya başladı. Sevdği adamı kaybetmiş olmasına, artık hiçbir zaman paylaşamayacakları hayata ve de hiç sahip olamayacakları

çocuklara ağılıyordu.

Acı ve gözyaşı dolu uzun bir gece. Bir ara yine kendini suçladı ama, bu duygu daha fazla benliğini sarmadan bastırdı. Kısa bir süre ondan kuşkulandığı için kendini suçlu hissetmesi anlamsız bir zaman kaybıydı. Bili de kuşkusuz aynı şeyi söylerdi. Tıpkı annesi gibi.

Kum tepelerinin ardında şafak sökerken Vanessa bu acının çok uzun süreceğini hissetti ve bunu zamana bırakmayı yeğledi. Bili Fitzgerald hayatının tek aşkıydı ve de gözünü açıp kapayınca kadar geçen kısa zamanda onu kaybetmişti. Dünyanın öbür ucundaki bir çılgınlık yüzünden hem de. Bu ne kadar yanlıştı.

Tümüyle yanlış. O ölmeyecek kadar gençti.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ama işte olmuştu. Vanessa yalnız kalmıştı. Bill'in annesiyle kızı da

yalnızdılar. Bill'in artık içinde olmadığı bir dünyada kaybolmuşlardı. Şimdi artık Vanessa'nın başlıca düşüncesi, Bill'in annesiyle kızıydı. Onun istediğini yapacak, onları teselli edecek ve rahatlatacaktı.

Her ikisinin Vanessa'ya ihtiyacı vardı. Vanessa'nın da onlara.

156

16

"İyi ki Alice seni dinledi de izne çıktı Dru." Vanessa bir taraftan ocağın üzerindeki tencereye göz atıyor, pişirdiği tavuk çorbasını karıştırıyor, bir taraftan da Dru ile konuşuyordu. "Her şeyi planladıktan sonra izne çıkmaktan vazgeçseydi, çok saçma bir şey yapmış olurdu. Ama farkında mısın, nereye gideceğinden hiç

söz etmedi."

Dru yine cevap vermedi.

Vanessa, "Sahi nereye gitti?" diye sordu.

Kadın hâlâ cevap vermiyordu. Vanessa arkasına dönüp baktı ve heyecanla bağırdı. "Aman Tanrım, ne oldu?" dedi ve elinden kaşığı fırlatıp attı, mutfağın öbür tarafına koştu.

Drucilla koltuğun arkasına yaslanmış, kızıl saçlarının büsbütün meydana çıkardığı bembeyaz yüzünde renk diye bir şey kalmamıştı. Kollarını göğsünün üstünde birleştirmiş, yüzünü buruşturmuş oturuyordu.

Vanessa ona doğru eğildi. "Dru, neyin var?" diye sordu.

"Sancı. Göğsümde. Sol kolum ağrıyor. Sanırım bir kalp krizi geçiriyorum."

"Sakın kıpırdama. Ben gidip arabayı getireyim. Sout

157

hampton hastanesi buraya çok yakın. Meeting House Lane Sokağı'nda. Birkaç dakika içinde orada oluruz.

Yalnız, yerinden kalkma, tamam mı?"

Dru peki der gibi başını salladı.

Vanessa koşarak garaja gitti, arabayı çıkarttı, evin hemen yanına park etti. Çimlerin üzerinden atlayıp, stüdyosuna girdi. Kapıyı çekip açtı. Seslendi, "Helena haydi gel. Dışarı çıkmamız gerek."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hastaneye, babaannen kendini iyi hissetmiyor."

Çocuk bağırarak "Geliyorum," dedi Tabureden aşağı atlayıp indi, koşa koşa geldi. "Kalbi mi?"

Vanessa "Evet, kendi öyle diyor" diye çocuğa cevap verdikten sonra elini tuttu. İkisi beraber koşa koşa arabaya geldiler. "Sen arabaya gir tatlım, ben de bir dakika sonra babaannenle gelirim." Bunları söylerken Helena'yı arkaya oturttu, emniyet kemerini bağladı.

Hızla eve girdi, holdeki dolaptan el çantasını kaptığı gibi koşarak mutfığa döndü. Dru kolları hâlâ göğsünün üzerinde, koltuğa yığılıp kalmıştı.

Vanessa yaklaşıp sordu. "Dru, kendini daha kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır, aynı durumdayım."

"Arabaya kadar yürüyebilecek misin?"

"Sen yardım edersen yürüyebilirim Vanessa." Kadının sesi çok zayıf geliyordu.

Mutfığı ağır ağır yürüyerek geçtiler, dışarı çıkıp, arabaya bindiler. Vanessa "Endişelenmemeye çalış Dru.

İyileşecek

158

sin" derken onun emniyet kemerini bağladı, içinden de "Tanrım, ne olur iyileşsin," diye dua ediyordu.

Ve de hastaneye varıncaya kadar duayı sürdürdü.

"Bayan Fitzgerald bir kalp krizi geçiriyor. Bereket versin ki durumu o kadar ciddi değil." Dr. Paula Matthews Vanessa'yı bekleme odasının köşesine çekmiş, konuşuyordu. "İyileşecek, ama çok dikkatli olması ve kendine iyi bakması gerekiyor."

"Evet, Dr. Matthews, sizi anlıyorum. Ben kendisiyle ilgilenirim. Yalnız bu arada bir şey öğrenmek istiyorum.

Hastanede ne kadar kalması gerekiyor?"

"Birkaç gün. En fazla beş gün. Kendisini kalp hastalıkları bölümüne daha ziyade dinlenmesi ve kontrolden geçmesi için yatırdık." Doktor, Vanessa'ya gülümsedi, sonra dönüp, pencerenin yanındaki sandalyede oturan Helena'ya baktı. "Hiç bu kadar güzel bir çocuk görmemiştim" dedi. "Ne kadar şanslısınız."

•Vanessa ne söyleyeceğini bilemediği için sadece "Evet" diye mırıldandı.

"Bu arada Bayan Fitzgerald'ın ikinizi de görmek için sabırsızlandığını biliyorum. Onun için sizi hemen odasına götüreyim."

Bir iki dakika sonra Vanessa ile Helena, Dru'nun yatağının yanında oturuyorlardı. Kadın çok solgun ve halsiz görünüyordu. Alçak bir sesle, "Sana bu kadar zahmet verdiğim için çok üzgünüm Vanessa. Ne baş

derdi bir kadını, değil mi?"

Vanessa hemen karşı koydu. "Saçmalama. Bana zahmet falan vermedin. Helena ile ben her gün ziyaretine geleceğiz."

159

Helena da lafa karıştı. "Vanessa diyor ki, gelirken de sana bir sürü şey getirecekmişiz. Yani kitaplar, dergiler gibi." Babaannesine gülümseyerek baktı. "Ve de çiçekler, babaanne."

Dru, Sağol, yavrum" diye mırıldandı.

Vanessa, Drucilia'nin elini tuttu, hafifçe sıktı. "Lütfen, Helena için kaygılanma, bana hiçbir yükü yok. İkimiz çok iyi anlaşıyoruz. Biz iyiyiz."

Dru yine de üzgün görünüyordu. "Ama senin işin ne olacak?" diye konuşmaya başladı.

Vanessa onun rahatlaması için, "Ben hem işimi yaparım, hem Helena'ya bakarım" dedi ve ekledi, "Sen şimdi yalnız kendini düşün ve bir an önce iyileşmeye bak."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Teşekkür etmene hiç gerek yok, biliyorsun Dru. Hem şunu bil ki bana gereksinme duyduğun her an yanında olacağım."

"Bili senin ne kadar sevecen bir kadın olduğunu bana söylemişti zaten, haklıymış da." Yaşlı kadın bir an için yüzünü öbür tarafa çevirdi, gözlerine toplanan yaşları silmeye çalıştı. Sonra ikisine de zoraki bir gülümsemeyle baktı. "İkinizin de burada olmanız hiç doğru değil. Haydi gidin, yemek yiyin. Yarın görüşürüz."

Yarım kilo pirinç, yarım kilo pekmez, İkisini karıştır, olsun tatlıcık, Hop dedi, fırladı gelincik.

Vanessa Helena'nın iki elinden tutmuş, odanın içinde fir fir dönerken, bir yandan da bu şarkıyı söylüyordu.

160

Helena güldü, Vanessa da onun güldüğünü görünce bir hayli rahatladı. Çocuk sabahtan beri durmadan ağlıyordu. Birden, babaannesini bir gün önce hastaneye yatırmış olmalarından fena halde etkilenmişti.

Drucilia'nin kalp krizinin, babasının ölümünden hemen sonra ortaya çıkması küçük kızcağıza çok ağır gelmiş, yavrucak bu kadar üzüntüyü kaldıramamıştı.

Vanessa Helena'nın babaannesi için telaşa kapılmasını anlıyordu ama çocuğun gözyaşlarını

durduramıyor, bir türlü avutamıyordu. En azından, şu ana kadar bu olasılık yoktu. Ama şimdi, beraber oynadıkları bu küçük oyunun yararı olmuştu galiba. Helena'nın gözleri yine parlamaya başlamıştı.

Helena, "Ne komik şarkı bu. Gelincik de nedir?" diye sordu.

"Kocaman, gür bir kuyruğu olan, ormanda yaşayan, tüylü, küçük bir hayvancık."

"Peki, sen bu şarkıyı nereden biliyorsun?"

"Ben altı yaşındayken annem ve babamla bir ara Londra'da oturduk. İngiliz bir dadım vardı. Bu şarkıyı

bana o öğretti."

"Sen de bana öğretir misin?"

"Elbette. Şarkıyı benimle beraber söyle Helena. Haydi başlıyoruz. "Yarım kilo pirinç, yarım kilo pekmez, ikisini karıştır, olsun tatlıcık. Hop dedi fırladı gelincik."

Helena Vanessa'yla beraber şarkıyı söylerken, elele tutuşmuş odanın ortasında dönüp duruyorlardı. Altı

defa yineledikten sonra, Helena sözcükleri öğrenip, ezberlemişti.

Sevinçle gülüp ellerini çırpı. "Bugün öğleden sonra hastaneye gittiğimizde bu şarkıyı babaanneme söyleyeceğim."

Yasak ilişki — F. 11

161

"Ne güzel düşündün, balkabağım."

Helena'nın yüzündeki gülümseme kayboldu, birden 'irkildi, ağzı açık Vanessa'nın yüzüne bakıp kaldı.

"Ne oldu Helena? Ne yaptım?"

"Bana balkabağım deme. Beni o isimle yalnızca babam çağırabilir. O bana babamın taktığı bir isim" diye öfkeyle bağırıp, hüngür hüngür ağlamaya başladı

Vanessa hemen gidip çocuğa sımsıkı sarıldı. "Özür dilerim Helena. Bilmiyordum. Ne olur, ağlama tatlım.

Lütfen" dedi.

Ama Helena hıçkırıklarını tutamıyordu. O da Vanes a'ya sanki bir daha hiç bırakmayacakmı  gibi sarılmı tı.

Vanessa elini çocuğun sırtında gezdirdi, onu ok uyor, rahatlatmaya, sakinle tirmeye çalışıyor " ı  ,  ı  ,  ı   yavrum" diye sesler çıkarıyor, gözyaşlarını durdurmaya u ra ıyordu.

Biraz sonra hıçkırıklar azalmış ve Helena artık rahatlamı tı. Vanessa onu stüdyosunun öbür tarafında duran kanepeye götürdü, kucağına alıp oturttu, kendisi de yanına oturdu. Sehpanın üzerinde duran kutudan bir kağıt mendil aldı, gözündeki ya ları sildi, sonra da onu kucakladı. "Birazdan seninle  ehre inece iz.   le yemeğinde hamburger yiyece iz. Ne dersin?"

"Patates kızartması da yiyebilir miyim?"

"Elbette."

"Bir de dondurma?"

Vanessa gülümsedi. "İstiyorsan onu da yiyebilirsin." Helena "Oldu" anlamında ba ını salladı, sonra duda ını ısır ı, yine gözleri doldu.

162

"Babaannem..." Alt duda ı titredi, uzun kirpiklerinin üzerinde gözyaşları parlıyordu. "Babaannem ölecek mi?" "Hayır. Niye  ls n? Saçmalama."

"Vanessa insanlar kalp krizinden ölüyor. Jennifer'in büyük annesi öyle öldü." "Jennifer de kim?"

"Arkadaşım."

"Sana söz veriyorum. Babaannen  lmeyecek." "Ama hastanede yatıyor."

"Biliyorum fakat yavaş yavaş iyile iyor. D n sana anlattım ya, babaannen Cuma'ya kadar hastanede kalacak, çünkü dinlenmesi lâzım, hepsi bu. Geçirdiği kalp krizi ağır bir kriz değildi tatlım. Bana güvenebilirsin. Babaannen iyile ecek." "Hastanede onun kalbini onarıyorlar, değil mi?" Vanessa güven veren bir gülümsemeye Helena'ya, "Evet yavrum" dedi.

"Biliyorum, babaannemin kalbi yaralandı. Geçen gün o adamlar bize geldiği zaman oldu."

Vanessa çağırdı ve sordu, "Adamlar mı? Ne adamları?" "Babamın adamları. Televizyondan." "Aaa evet, tabii canım."

"Babaanneme babamın öldüğünü söylediler. Onun da kalbi yaralandı." "Evet sevgilim."

Helena  zg n Vanessa'ya baktı. "Babam  imdi cennette mi?"

Vanessa yutkundu ve sadece, "Evet" diyebilirdi.

Çocuk kuşkuyla soruyu sürdürdü. "Annemle beraber

163

"Çok doğru. Şimdi ikisi birleştiler" Vanessa konuşurken kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Babam ne zaman dönüp gelecek?"

"Bak Helena, babam geri dönmeyecek yavrum. Annenin yanında kalacak, ona bakacak." Vanessa yüzünü

öbür tarafa çevirdi, gözyaşlarını eliyle sildi.

Helena şaşırmış gibiydi. Kaşları çatıldı. "Ama ben, babamın gelip bana bakmasını istiyorum" dedi.

"Biliyorum. Biliyorum tatlım ama şimdilik buna olanak yok. Babaannen bakacak şana."

"İyi de, ya o da ölürse."

"Ölmeyecek dedim ya."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Biliyorum iste."

"O adamlar babamı niye öldürdüler?"

"Kötü insan oldukları için sevgilim."

Helena gözlerini açıp Vanessa'ya baktı. Yine ağlamaya başladı. "Ben babamın geri gelmesini istiyorum, sen onu geri getir."

"Şıııı, sus tatlım. Böyle ağlama." Vanessa mırıldanıyor, çocuğu avutmaya çalışıyordu. "Ben varım. Ben sana bakarım."

Helena arkasına yaslandı, Vanessa'nın yüzüne baktı. "Seninle oturabilir miyiz?"

Genç kadın bir an ne diyeceğini bilemedi, bir iki yutkundan sonra "Bunu babaannenle konuşmamız gerek."

dedi.

Çocuk başını salladı.

Vanessa konuyu değiştirip, onu oyalamak amacıyla konuşmayı sürdürdü. "Hey, bak sana ne soracaktım.

Alice tatil yapmak için nereye gitti?"

164

"Minnesota'ya. Annesi, erkek ve kız kardeşleriyle buluşacak. Alice'in bir de büyük babaannesi var. Ama o İsveç'li."

"Bana Alice hakkında biraz daha bilgi versene."

"Alice beni okula götürür. Okul bitince tekrar eve getirir. Sonra beraber Central Park'a gideriz. Orada ikimiz oyunlar oynarız."

Vanessa altı yaşındaki küçük kızın artık doğal olarak gevezelik ettiğini, böylelikle kendisinin konuyu değiştirebilmeyi başardığını görünce rahatladı ve kanepede arkasına yaslandı.

165

17

Cuma sabahı Drucilla Fitzgerald Southampton Hastanesi'nden taburcu oldu.

Vanessa ile Helena gidip onu hastaneden aldılar, kumsalın üst tarafındaki Bedelia Cottage'e geldiler. Üçü

beraber öğle yemeği yedikten sonra, Vanessa Helena'yı, orada resim yapıp boyasın, oyalansın diye stüdyoya gönderdi. Hem de kısa bir süre için Dru ile yalnız kalıp, onunla konuşmak istiyordu.

Vanessa ile Dru oturma odasına geçip oturdular. Rahat rahat bitki çaylarını yudumlarken Vanessa,

"Helena çok tatlı bir çocuk. Onunla övünebilirsin" dedi. "Kendisiyle çok iyi arkadaş olduk."

Dru gülümsedi ve başını salladı. "Biliyorum bana söyledi. 'Gelincik fırladı çıktı' şarkısını da söyledi. Çok iyi vakit geçirmiş Vanessa. Senin için sorun olmadığına o kadar sevindim ki."

Vanessa "Hayır, hiç sorun olmadı" diye söze başladı, biraz durdu, sonra konuşmasını sürdürdü. "Ama bence...." Yine durakladı. Başını salladı. "Ne diyecektim biliyor musun? Bence bir sorun var, ama o anlamda değil."

167

Dru'nun kaşları çatıldı, yüzünde şaşkın bir hal vardı. "Sevgili Vanessa, ne demeye çalışıyorsun?"

"Çocukluğumu hatırladım da. Ben küçükken aklıma bir sürü şey gelirdi ve çok üzülürdüm. Bütün çocuklar öyledir. Helena da bazı şeyleri düşünüp üzülüyor."

"Benim sağlığım mı onu üzüyor? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet, onu demek istedim. Anneleri babalan hastalandığı zaman, ya da hastaneye yattıklarında, çocuklar kendilerini güvenceden yoksun hissederler. İçlerini bir korku kaplar. Bence Helena da kendini bu günlerde güvende hissetmefyor..."

"Haklısın. Herhalde öyledir ama ben hastaneden çıktığıma göre, o da yavaş yavaş kendine gelir. Ne var ki, babasının ölümünü kabullenebilmesi biraz zaman alacak." Drucilla yutkunamadı. Biraz durdu, sonra kısık bir sesle sözünü bitirdi. "Hepimizin uzun bir zamana ihtiyacı olacak."

"Çok doğru." Vanessa gözlerinin dolduğunu göstermemek için yerinden kalktı, pencereye gitti, denizi seyretti. Mayıs başlanndaydılar. Hava yavaş yavaş ısınıyordu. Bugün deniz koyu maviydi. Güneşten yansıyan yol yol ışıqla günler artık ne kasvetli, ne de iticiydi. BilPin yüzü gözünün önüne geldi. Zâten hiç

aklından çıkaramıyordu ki... Sonra yine küçük kıza aklı takıldı. Artık Drucilla'ya ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Hemen geri döndü, kanepeye geldi, Dru'nun yanına oturdu. Bir an ona düşünceli bir halde baktı. "Kalp krizi geçirmeden önce bana hiç akrabanız olmadığını söylemişsiniz. Peki, Helena'ya bir vasi tayin ettiniz mi?"

Drucilla'yı bu soru hiç şaşırtmadı ve çok doğal bir şekilde

de yanıt verdi. "Hayır, böyle bir şeye girişmedim. Daha doğrusu bunu hiç düşünmemiştim. Gerekli değildi.

Ama şimdi ne demek istediğini anlıyorum Vanessa. Ben ölecek olursam Helena ne olacak diye düşünüyorsun değil mi?"

"Sen daha genç bir kadın sayılırsın Dru. Bu kalp krizi de, daha çok, bir uyarıydı bence. Bundan sonra kendine iyi bakacağını biliyorum. Helena büyüyünceye kadar da öleceğini hiç sanmıyorum. Ama..."

Dru onun sözünü kesti. "Bütün hafta hastane yatağında yatarken düşündüğüm şeyleri şimdi sen bana söylüyorsun. Helena'yı o kadar çok düşündüm, onun geleceğinden o kadar endişelendim ki. Biliyorsun ben altmış iki yaşındayım. Daha uzun yıllar yaşamayı amaçlıyorum. Yine de, ne olacağı hiç belli olmaz.

Hayat sürprizlerle ve şoklarla dolu."

"Acaba beni düşünür muydun? Yani kanunen Helena'nın vasisi ben olabilir miyim Dru?"

"Ah Vanessa, ne kadar iyisin. Bunu kendin önermen ne güzel. Ama böyle bir sorumluluğu üstlenmek ister miydin? Demek istiyorum ki, ya ben Helena büyümeden ölürsem? Küçük bir çocuğa uzun yıllar bakmayı

ister miydin? Çünkü daha çok gençsin. Yirmi yedi yaşındasın ve elbette ilerde bir gün yeni birisiyle karşılaşacaksın. Başka bir erkeğin çocuğunun vasisi olmak senin için bir yük olabilir, yeni bir ilişkiyi güçleştirecek bir engel."

"Ben öyle görmüyorum Dru. İçtenlikle söylüyorum, öyle düşünmüyorum. Helena'nın kanuni vasisi olursam, benim hayat koşullarım ne olursa olsun, ona karşı olan görevimi yerine getiririm. Sen beni iyi tanımıyorsun ama ben samimi ve güvenilir bir insanım."

169

"Ah canım. Bunu çok iyi biliyorum. Bili seni o kadar çok sevdi ki. Ben elbette onun senin hakkındaki kanısına güvenirim. Aslında ben de insan karakterinden çok iyi anlarım. Seni Noel'de, Tavern on the Green lokantasında tanıdığım ilk gün nasıl bir insan olduğunu hemen anladım. O zaman sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Çünkü, seni tanıdıktan sonra Bill'in ne kadar değiştiğini gördüm. O

kadar mutluydu ki. Şimdi su anda, yine üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissediyorum." Dru Vanessa'nın elini eline aldı, sıkıca tuttu ve birden gözleri doldu. "Helena için senden daha uygun bir vasi düşünmüyorum. Biliyorum ki seninle olunca, her zaman inanılır, güvenilir ellerde olacak" dedi.

Vanessa'nın gözleri yaşardı; "Sağol Dru. Sen tamamen iyileşip de New York'a dönebilecek duruma geldiğin zaman, ben avukatımdan bir randevu alırım. Ya da senin avukatından. Hangisini yeğlersen. O zaman bütün işlemleri başlatırız. Ne diyorsun? Senin için de uygun mu?"

Dru başını salladı. "Daha uzun yıllar hayatta olacağımı umuyorum ama yine de ben olmazsam, senin varlığını bilmek büyük bir gönül rahatlığı."

"Her zaman beraber olmamızı istiyorum Dru. Hem Helena'yı, hem de seni daha yakından tanımak isterim.

Bak ne düşündüm. Yazları burada benimle geçirmeye ne dersin?"

Drucilla çok şaşırdıysa da belli etmedi. Hiç duraksamadan "Çok iyi olur Vanessa, sevinirim. Helena'nın da buna sevineceğini biliyorum. Buraya bayılıyor."

170

"Tamam o zaman." Vanessa eğilip Dru'yu yanağından öptü. "Sana söylemek istediğim bir şey daha var."

"Evet, söyle bakalım."

"Bu sabah erkenden Frank telefon etti. New York'a gelmiş. Bill'in Beyrut'taki otel odasından aldığı eşyaları

getirmiş. Yarın buraya gelip bizi görmek istiyor. Senin için uygun mu?"

Drucilla konuşmadı, sadece başını sal adı ve Vanessa'nın elini biraz daha sıkı tuttu.

Frank, Bill'in annesinin yüzüne bakarak, alçak bir sesle "Bili benim en yakın arkadaşımdı. Onu çok

severdim. Aslında herkes severdi. O kadar özel bir kişiliği olan bir insandı ki."

Dru mırıldandı. "O öldü. Artık hiç birimizin yaşantısı eskisi gibi olmayacak." Yüzü acıdan kırmıştı. "Ama bizim hayatımıza devam etmemiz gerekli. Hem de cesaretle. Bili öyle olmasını isterdi."

Frank, "Ben de öyle düşünüyorum" dedi. "Bili tanıdığım en yürekli adamdı. Benim hayatımı kurtardı. Sen bunu biliyor muydun Dru?"

"Hayır, bilmiyordum Frank. Bili hiç anlatmadı."

"Anlatmazdı, çünkü bir o kadar da alçak gönüllüydü..."

"Frank Amca!" Helena, Vanessa'yla kapıda görünür görünmez koşarak gelip Frank'ın kollarına atıldı.

Frank de ona sarıldı. Helena Bill'in bir parçasıydı. Frank içinden "Babasına ne kadar çok benziyor" diye düşündü.

171

Boğazına bir şeyler düğümlendi, boğulacak gibi oldu ve bir süre konuşamadı.

Frank Helena'nın başının üzerinden Vanessa'ya baktı. Bakışları karşılaştı. Başını eğip ona selam vecdi Sonra vaftiz babası olduğu çocuğu kucağından indirdi. Vanessa'nın yanına gidip sarıldı. "Çok üzgünüm.

Ne kadar üzgünüm bilemezsin" dedi.

Vanessa "Ben de öyle" diye fısıldadı. "Onu seviyordum Frank."

"Biliyorum. O da seni seviyordu. Sana bir şey getirdim Vanessa." Ceketinin iç cebine uzanıp bir zarf çıkardı. "Bunu Beyrut'taki Gommodore otelinde, Bill'in odasında buldum."

Zarfi ona uzattı.

Vanessa uzun uzun elindeki zarfa baktı. Zarfın üstüne Bili "Vanessa" diye onun adını yazmıştı. Genç

kadın dudağının içini ısırıyor, Bill'in el yazısını görünce gözlerine dolan yaşı tutmaya çalışıyordu. Uzun bir süre daha elindeki zarfa baktı. Açmaya korkuyordu.

Dru dikkatle Vanessa'ya bakıp hafifçe "Mektubunu okurken belki de yalnız olmak istersin Vanessa. Biz çıkalım"

dedi.

Vanessa hemen "Hayır, ben dışarı çıkarım" dedi. Onları oturma odasında bırakıp, arka bahçeye doğru yürüdü. Mektubu elinde sımsıkı tutarak kumsala ilerledi.

Kumsalda her zaman gidip oturduğu, kitap okuduğu, rüzgardan korunabileceği bir köşe vardı. Oraya oturdu. Uzun bir süre Bill'i düşünerek denizi seyretti. İçi kan ağlıyordu.

Sonunda zarfı açıp, içinden mektubu çıkardı.

172

"Beyrut 25 Mart, Pazartesi, 1996.

Çok sevgili Vanessa,

Birkaç gün sonra beraber olacağımızı, seni kollarıma alacağımı biliyorum. Ama bu akşam seninle konuşmak, sana ulaşmak için içimde öyle bir istek var ki. Ben de oturup yazmaya karar verdim. Tabii sen bu mektubumu ben Venedik'e geldikten sonra okuyacaksın, çünkü onu ben kendim getireceğim."

Vanessa'nın gözleri yaşarınca bundan sonraki satırlar buğulandı. Ama birkaç dakika sonra kendini tutmayı

başardı ve okumayı sürdürdü.

"Sana, seni ne kadar çok sevdiğimi söylememiştim Vanessa bütün kalbim, ruhum ve kafamla. Seni düşünmediğim zaman o kadar az ki. En büyük isteğim mutlu olman. Sen beni hayata döndürdün, yaşantıma yepyeni bir anlam kattın. Şimdi de o yaşantıyı seninle paylaşmak istiyorum. Hayatı benimle paylaşacaksın değil mi sevgilim? En kısa zamanda kanım olacaksın değil mi?

içimden, senin o heyecanlı halinle "evet, evet, evet" dediğini duyuyorum sanki. Ve söz veriyorum, seni her zaman, seveceğim ve değerini bileceğim. Bak aklıma ne geldi. Haydi seninle Venedik'te bir bebek yapalım. Senin bir çocuğun olmasını ne kadar arzuladığını biliyorum. Ben de, o çocuğun benden olmasını

istiyorum. Benden bir parçanın içinde büyüdüğünü bilmek harika. Onun için haydi bunu bu hafta sonu çözümleyelim, seninle bir bebek yapalım.

173

Önce sana bundan hiç söz etmemiştim ama son altı yıldır bir cehennem hayatı yaşıyordum. Çok sevdiğim üç kişiyi kaybettim. Önce Sylvie, sonra babam, en sonunda da büyük annem öldü. Onların ölümü beni yıktı. İçimi büyük bir acı kapladı.

Ama son birkaç aydan beri anladım ki acıyla yoğrulan kalp, en sağlam kalpmis."

"Bili"

Vanessa, uzun zaman orada oturdu. Sonra mektubu güzelce katladı, zarfına yerleştirdi, yerinden kalktı, ağır ağır yürüdü, kumsalı geçti ve evine girdi.

SON

